

Thăng Hay Cong Đề Không Quan Trọng

Contents

Thăng Hay Cong Đề Không Quan Trọng	1
1. Chương 1: Con Trai Nhỏ	2
2. Chương 2: Hợp Đồng	9
3. Chương 3: Cú Đấm	15
4. Chương 4: Cậu Chủ	22
5. Chương 5: Thân Phận	28
6. Chương 6: Hết Lòng Trêu Ngươi	37
7. Chương 7: Cẩn Mối	44
8. Chương 8: Thử Tim Hiểu	52
9. Chương 9: Gỗ Mục	60
10. Chương 10: Khó	69
11. Chương 11: Sự Cố (h)	78
12. Chương 12: Sự Thật	85
13. Chương 13: Cuộc Họp	94
14. Chương 14: Hợp Khẩu Vị	102
15. Chương 15: Đồ Bằng	108
16. Chương 16: Tim	114
17. Chương 17: Bí Mật	122
18. Chương 18: Người Tôi Yêu Là Đàn Ông	131
19. Chương 19: Bí Mật Hề Mở	137
20. Chương 20: Ghen	145
21. Chương 21: Gia Khôi	152
22. Chương 22: Tiếp Tục	161
23. Chương 23: Mẹ	166
24. Chương 24: Hoàn Truyện	175
25. Chương 25: Ngoại Truyện : Đồ Bằng X Tuấn Anh	185

Thăng Hay Cong Đề Không Quan Trọng

Giới thiệu

CP: Kelvin Phạm (Phạm Khánh) x (Trần) Gia HuyPhúc hắc giả dạng lưu manh công x băng lãnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-hay-cong-deu-khong-quan-trong>

1. Chương 1: Con Trai Nhỏ

Kelvin Phạm (Phạm Khánh) x (Trần) Gia Huy

Phúc hắc giả dạng lưu manh công x băng lãnh tài giỏi thụ.

Đương nhiên là có thịt thà đầy đủ ^^Niên hạ công - thụ hơn công 6 tuổi.

Đây là truyện lẻ thứ 6 mình tự viết, không phải bản Edit.

Bối cảnh Sài Gòn 2019, các tình tiết trong truyện có thể phi thực tế.

Rất mong các thí chủ đã lướt qua đây để lại nhiều dấu răng cho em được vui cái tình thần nha!

=====

Chỉ là một câu truyện bẻ thẳng thành cong, xen lẫn nhiều âm mưu tranh đoạt trong gia đình.

=====

Chương 1: Con trai nhỏ.

Sài Gòn, 2019

Bên vệ đường ngay cạnh cổng, chiếc xe hơi sáng loáng đất tiền đã mở sẵn cửa.

Tuấn Anh cúi gập, đợi cho hai người vừa ngồi vào sau ghế lái đã ổn định, bản thân mới đúng lễ nghĩa mà ngồi vào vô lăng.

Chiếc xe chuyển động, mùi nước hoa nhàn nhạt mà thơm tới day dứt khiến cậu cũng phải lén hít một vài ngụm.

Người đằng sau đó, một người phụ nữ với những nếp váy màu xanh da trời được may đo tỉ mỉ ôm lấy người, cùng với nét sáng trên đôi mắt kia, không ai có thể nghĩ rằng, bà đã trên 60 tuổi.

Người đứng đầu gia tộc họ Phạm – bà Mỹ Kim.

Bên cạnh là người quản gia trạc tuổi bà, ông Phó.

Bác ruột của Tuấn Anh, ông Lý, tính tới cũng đã có gần 20 năm lái xe cho gia đình họ Phạm, hiện vừa vận đã già nghỉ hưu, dốc sức nói với ông Phó tiến cử đứa cháu trai này vào làm.

Nói, vì sao gọi là tiến cử. Nghe có vẻ không bình thường, chẳng qua chỉ là một chân lái xe, với giới siêu giàu có như nhà họ Phạm đây, tiện tay ra đường cũng nhặt được năm bảy người, thế nhưng nhà giàu có bí mật của nhà giàu, có mặt tốt cũng có mặt xấu. Mà xấu xa hay thối nát gì, cũng chỉ có những người gần gũi mới có thể nắm rõ được. Đại khái ra, thì phải có sự tin tưởng tuyệt đối.

Tuấn Anh cậu cũng coi như có phúc phần mới được vào tới đây, lương cao, lại có khu nhà ở dành riêng cho người làm. Chỉ có điều cậu đã làm quá hai tháng, thế nhưng cũng là lần đầu tiên gặp được người đứng đầu của cả gia tộc thế này, không khỏi có chút run.

Bà Mỹ Kim vừa ở bên Canada về, cũng có nghe qua ông Phó nói về việc bác Lý đã nghỉ hưu và thay tài xế. Đối với những người ông Phó đã đồng ý, bà tuyệt nhiên trước giờ đều không có nghi ngờ. Thế nên xe lăn được một lúc, chất giọng vừa lạnh vừa rắn chắc lại có đôi chút mềm của phụ nữ, cất lên.

Tiếc thay đó lại là một tiếng thở dài.

- Vẫn chưa tìm được người sao?

Ông Phó bình thường là người làm việc cực kỳ tốt, tạm thời thì Tuấn Anh cậu ngoài từ tốt ra cũng chưa nghĩ được từ nào hơn cả, bởi sắp xếp thời gian làm việc, rồi từ cái ly cái muỗng, lương lậu, vân vân, chưa từng thấy ông cau mày tới một cái bao giờ. Mọi chuyện phức tạp khi thông qua tay người đàn ông lớn tuổi kia, đều như cá gặp nước. Vậy nhưng giờ này, yên lặng một lát lại là cái lắc đầu có phần bất đắc dĩ:

- Thưa bà, vẫn chưa.

- Tuần sau là Kelvin về rồi, nếu vẫn chưa tìm được người tin cậy, vậy thì để ông qua trực tiếp quản lý nó thì hơn, chỉ có điều, ông cũng hơn 60 rồi...

Ông Phó biết chứ, tuổi của mình cũng không còn trẻ trung gì, làm sao có thể suốt ngày đi theo Kelvin, một cậu ấm mới 22 tuổi đầu lại phá phách ngang tàng.

- Có mấy chỗ tôi cũng đã gặp qua. Nhưng mà, yêu cầu một người đàn ông có học thức cao, từng làm chủ doanh nghiệp trở lên, tuổi đời cũng phải trên dưới 30, e rằng những người như thế đều tự bản thân mình mở công ty, nếu không thì cũng yêu cầu chỉ làm việc giờ hành chính. Khi tôi nhắc đến việc phải ở lại, nhất là đi theo một người như cậu chủ. Họ đều từ chối.

Bà Mỹ Kim thở dài:

- Lương trả cao hơn, không được sao?

Ông Phó lắc đầu:

- Đàn ông tầm tuổi ấy, lại có chút tài, ở Việt Nam mà kiếm thực sự rất khó. Những mối quan hệ thân thuộc, tôi đều đã tìm qua. Có vẻ không khả quan.

Chiếc xe chìm vào trong im lặng.

Bà Mỹ Kim thoáng chút khẽ điểm ngón tay trở của mình lên chiếc túi hàng hiệu cầm trên tay.

Từng nhịp như tính toán, như lo lắng,

Tuấn Anh nhìn vào chiếc gương xe,

Câu chuyện kia cậu cũng đã nghe hết, bỗng như trong lòng khẽ nhảy ra một cái tên. Nhưng.. cậu chỉ là một tên tài xế quen, việc xen miệng vào vẫn là một việc không nên.

Bàn tay cứ như thế, đổ ra một chút mồ hôi.

Đưa đi, rồi đón về, đã hết cả một buổi cậu ngồi phân vân suy nghĩ.

Đến khi chiếc xe dừng hẳn, bà Mỹ Kim và ông Phó chuẩn bị bước xuống trở lại nhà. Bỗng nhiên cậu không tự chủ nổi mà siết tay nói một câu:

- Thưa bà.. cháu biết một người như thế..

Bà Mỹ Kim và ông Phó đồng loạt quay người lại.

Người đàn bà hơi đánh giá cậu từ trên xuống dưới. Sau đó nhú mày nhìn ông Phó, ông Phó gật đầu xác nhận, bà mới quay bước vào nhà.

Ông Phó liền đưa tay ra hiệu cho cậu theo vào.

Đại sảnh tiếp khách được trang trí hoàn toàn theo phong cách tân cổ điển, vừa sang trọng vừa thanh lịch.

Bình thường lái xe như cậu hoặc mấy chị em phòng bếp cũng ít khi lên tới. Chủ yếu là người lau dọn mới đặt chân lên.

Thế nên Tuấn Anh một mực căng thẳng, liếc nhìn chiếc đèn trùm hàng ngàn ngọn thủy tinh trên đầu đẹp như một đàn sao trời vậy, cậu không tự chủ run lên. Hay là... quay lại xe?. Ngay lúc này cậu mới tự phát hiện ra việc lỗ mồm mà bác Lý đã dẫn dò nguy hiểm đến thế nào.

Làm công cho giới này, việc đầu tiên là phải biết im lặng, vậy mà ngày đầu tiên dường như cậu đã không làm được rồi...

Bà Mỹ Kim ngồi xuống, ông Phó cũng ngồi sang một ghế bên cạnh. Trước mặt cậu là một bộ ly trà màu xanh viền vàng, bộ salon tay cầm cũng đều là viền vàng. Nhớ lại lời mấy chị lau dọn nói, đó là vàng thật., Tuấn Anh còn sợ đến nỗi không dám ngồi xuống.

Cho đến khi bà Mỹ Kim đưa tay ra hiệu mọi người ra ngoài, trước mặt cậu đã là một tách trà thơm nồng.

Tuấn Anh vẫn đứng như trời chồng một chỗ, hơi cúi mặt.

Bà Mỹ Kim đành phải lên tiếng:

- Ngồi xuống đi. Ta cũng đâu có ăn thịt ai bao giờ?

Câu nói đùa này, khiến cho cơ mặt Tuấn Anh giãn ra một chút. Lấp bắp:

- Vâng..

Tuấn Anh ngồi xuống chưa được một lát, bà Mỹ Kim đã không chờ mà hỏi ngay:

- Cháu đã nghe toàn bộ câu chuyện trên xe rồi, vậy ta không dấu nữa. Ta thực sự rất cần tìm người, cháu nói là có quen một người như thế?

- Dạ..

Ngắt đầu lại nhận được nét mặt hòa nhã của ông Phó, Tuấn Anh gom hết can đảm, nói ra:

- Thưa bà, thưa bác Phó. Cháu có quen một anh, anh ấy là sếp cũ của cháu, cháu đã có thời gian lái xe cho anh ấy gần 2 năm. Sau này gặp một số vấn đề nên công ty bị phá sản,

- Để công ty bị phá sản, thì e rằng cũng không phù hợp lắm? Vì ta còn cần người hỗ trợ Kelvin trong việc kinh doanh nữa?

Tuấn Anh vội vàng nói:

- Dạ không không, phá sản không phải do anh ấy, đáng lý công ty còn ký được hợp đồng lớn, chuẩn bị mang ra sàn niêm yết nữa... nhưng.. vì lý do gia đình. Cái này.. cháu khẳng định là anh ấy rất giỏi, rất tốt. Cháu đảm bảo!

Bà Mỹ Kim nghe xong cũng nhấp một ngụm trà, trong sự nghi vấn lại tỏ ra cực kỳ thông thả:

- Cậu ta bao nhiêu tuổi? Đã là giỏi như vậy, làm sao cháu biết cậu ta sẽ chịu ở lại đây?

- Dạ, anh ấy 28, sẽ ở, chỉ cần.. chỉ cần..

- Vấn đề về tiền sao?

- Dạ. Thực sự thì.. – Tuấn Anh gãi gãi đầu –con anh ấy đang nằm viện.

Bà Mỹ Kim có tỏ ra chút hài lòng, khẽ gật đầu, đối với ông Phó mỉm cười:

- Như vậy, sắp xếp vài bữa đi gặp đi.

- Vâng. Thưa bà.

- _____

Thay bộ quần áo, lại gọi hẹn ngay với Gia Huy.

Tuấn Anh sắp bị dọa chết. Người giàu nói chuyện đều thế sao?. Sợ đến đổ cả mồ hôi lạnh,

Cậu phải mau chóng đi gặp rồi báo tin vui này, nếu anh ấy có thể thực sự làm việc ở đây, cậu kể ra cũng có chút công lao, lại có anh có em.

- _____

Bệnh Viện nhi đồng 1.

Gia Huy vừa mới về về cậu con trai nhỏ ngủ, đã thoáng thấy gương mặt có chút quen thuộc từ cửa tiến lại.

- Tuấn Anh?

- Dạ, Bin thế nào rồi anh?

Tuấn Anh nhìn cậu bé nhỏ trên giường, tim không khỏi nghẹn một cái. Vài tháng trước cậu có tới thăm, vẫn còn chưa gầy gò xanh xao đến thế kia. Giờ nhìn thoáng qua cũng thẳng thốt. Nhận ra được ánh mắt chưa xót đó, Gia Huy liền mỉm cười đỡ lời:

- Vẫn thế thôi,

- Dạ..

- Vậy, ra ngoài rồi nói chuyện.

Vẻ mặt hốc hác, hai quầng mắt hơi thâm, cằm râu lún phún còn chưa cạo. Hẳn nhiên, đoạn thời gian quá khó khăn này đã vắt cạn sức lực của Gia Huy

Mới hai năm. Vậy mà như đã trải qua hết toàn bộ biến cố của đời người, Tuấn Anh cậu khẽ rùng mình, nếu là cậu. Có lẽ tự tử rồi cũng nên.

Dưới căng tin, Gia Huy mở lời:

- Chắc không phải chỉ đến thăm Bin chứ?

- À.. vâng.

- Anh bây giờ cũng không còn là sếp của cậu nữa. Có gì thì cứ nói thẳng.

Tuấn Anh hít một hơi rồi làm một đặc dài:

- Như thế này. Anh Huy. Em nói trước nha:

Tuấn Anh lại khẳng định:

- Là vì trước đây khi em còn lái xe cho anh, anh thực sự đối với anh em nhân viên bọn em rất tốt. Lúc mới lái bị bắt tùm lum anh đều đỡ tiền phạt cho em, thế nên em mới nói với anh việc này.

Gia Huy xua tay:

- Chuyện đó đừng nhắc nữa. Em có gì cứ nói.

- Là thế này...

Tuấn Anh đem một loạt những gì mình chấp ghép vào được đều nói ra.

Gia Huy là một người cực kỳ thông minh, lập tức hiểu được sự việc.

Nhà họ Phạm là một gia đình siêu giàu mới về nước định cư được vài năm, nền tảng dựa vào kinh doanh bất động sản, sở hữu một loạt các resort tại các điểm nóng du lịch, cực kỳ có tiếng tăm. Lần này đưa người thừa kế từ bên Canada về đây, cần người đi theo để phiên dịch, ký hợp đồng, sắp xếp công việc... đại khái thì gọi là trợ lý.

Gia Huy phút chốc hỏi lại:

- Vậy nhưng, tại sao cần ở lại nhà của người ta? Với lại, trợ lý hiện tại thuê bên ngoài không phải tốt hơn sao?

Tuấn Anh tắc lưỡi:

- Cái này anh cứ đi gặp bác Phó, chứ giờ em không rõ lắm.

Gia Huy còn định nói gì thêm, Tuấn Anh đã vội vàng muốn rời khỏi:

- Thôi, em về đây. Sắp tới giờ phải chở bác Phó đi công chuyện rồi.

- Ừm.

Bóng Tuấn Anh khuất dần,

Gia Huy bước từng bước dài về lại phòng, nhìn đứa con trai nằm đó xinh quanh đều là dây dợ quấn quanh. Lòng đau như ai vừa đem xắt nhỏ từng đoạn ruột rà...

Bin, ba xin lỗi.

Ba thực sự không nghĩ được rằng, lại có một ngày như hôm nay. Một ngày mà chỉ có thể giương mắt lên nhìn con đau đớn đấu tranh với số phận này.

Suy tim,

Ba làm sao có thể tưởng tượng nổi, con chỉ mới gần 4 tuổi đầu, thì đã nằm ở đây suốt 3 năm ròng rã.

Bàn tay vuốt ve lên mu bàn tay nhỏ.

Xin lỗi con...

=====//=====

2. Chương 2: Hợp Đồng

Biệt thự gia đình họ Phạm. (biệt thự X)

Gia Huy một mặt vì nể Tuấn Anh, một mặt khác cũng là vì điều kiện của chính mình bây giờ.

Chiều hôm qua, anh đã nhận được một email.

Trước đây mà nói, khi công ty đang trên đà phát triển, con số 2.500 usd một tháng không phải là con số lớn gì.

Thế nhưng, hạnh phúc về ngày xưa ấy, cuộc sống no đủ ấy, bây giờ thay bằng một bản hợp đồng ràng buộc giấy trắng mực in ngay trước mặt.

Ông Phó tỉ mỉ quan sát Gia Huy. Một lúc cũng cất tiếng:

- Chúng tôi có điều tra qua về lý lịch của cậu, mọi thứ đều phù hợp. Nhưng có một chuyện vẫn không lý giải được. Nếu cậu muốn nhận công việc này, thì bắt buộc phải nói cho rõ, đương nhiên đó là bí mật giữa tôi và cậu.

Gia Huy nở một nụ cười tiêu chuẩn:

- Có việc gì, bác cứ hỏi?

- Theo như chúng tôi thấy, công ty cũ của cậu chuyên về nhập các dòng máy biến tần của Hitachi, doanh số và lợi nhuận thể hiện rất khá, vậy tại sao tự dừng lại phá sản?

- Chuyện này...

Gia Huy có đôi chút chần chừ, Ông Phó liền đáp lời ngay:

- Gia Huy này, chúng ta đều là người trưởng thành. Biến cố trong đời tôi cũng đã trải qua nhiều. Hơn nữa, cũng còn rất nhiều thứ sau này về Kelvin chúng tôi phải nói rõ trước với cậu. Nếu hai bên còn không mở lòng, thì bản hợp đồng này chúng ta không ký được.

-

- Nghe nói, con trai cậu bị suy tim?.

- ?!!!!

- Với trình độ y học hiện tại, trong nước chỉ có thể duy trì sự sống cho con trai cậu, chứ không thể nào chữa dứt điểm được. Cách chữa dứt điểm duy nhất chính là thay tim. Thế nhưng tôi biết, với khả năng chờ hiến tạng trong nước thì gần như bất khả thi, hơn nữa còn quá nguy hiểm.

Đôi mắt Gia Huy khi nghe tới bệnh tình của con mình, lập tức sáng lên một chút, nhưng ngay sau đó lại chìm vào trong bóng đen sâu thẳm, lạnh lẽo.

Gia Huy hít một hơi dài, xem ra, chỉ mới mấy ngày, bên phía nhà họ Phạm đã không bỏ sót thứ gì về anh hết.

E rằng, ngay cả chuyện anh sắp mở miệng ra đây, người đàn ông trước mặt cũng đã như nắm trong tay. Chẳng qua chỉ là muốn thuật lại từ chính miệng anh mà thôi.

Con trai anh sinh ra, hơn một tuổi thì bị chẩn đoán mắc bệnh suy tim. Từ ấy, vợ anh từ bỏ việc trong nhà, thường xuyên ở viện chăm con. Cũng chính bởi vì thế, cậu không nghi ngờ một chút nào, mà thực lòng vô cùng thương vợ vất vả.

Vậy nhưng việc có một đứa con bệnh tật ốm yếu khiến Ngọc Liên không vui vẻ gì. Sau vài lần đối tác từ phía Nhật Bản sang, có tới viện ghé thăm con trai anh, hai người họ ngoại tình.

Từ đó, việc Ngọc Liên lấy cớ mệt mỏi, nhượng chồng việc chăm con trong viện ngày càng dày, cô lấy tư cách phó giám đốc công ty mà ký nhận rất nhiều đơn hàng khổng, chuyển tiền sang bên Nhật cho tình nhân,

Vài tháng sau, khi các kiện container nhập về bến cảng, Gia Huy mới chết trân biết được rằng toàn bộ đều là hàng phế liệu.

Lúc này, Ngọc Liên cũng đã để lại đơn ly hôn, chạy trốn cùng tình nhân, để lại anh trong một đống những khoản nợ nần chồng chất, những khoản vay lãi cao, vay tín dụng đen, từng chút vết sạch những đồng cuối cùng.

Anh đi lên từ hai bàn tay trắng, chỉ có chút vốn của bố mẹ bán đất bán cát, dùng tài năng của mình mà đi đến ngày hôm nay.

Thế nên, khả năng chi trả của anh đã đến giới hạn. Công ty phá sản.

Tiền bán nhà anh dùng để chạy chữa cho con trai mình, tới nay cũng sắp về lại mức số 0.

Ông Phó nghe xong, cũng phải bần chồn thở dài tới một tiếng.

Là có điều tra qua, thế nhưng không nghĩ được lại đến mức này.

Thảo nào, nhìn người trước mặt, nhìn thế nào cũng ra một phần quật cường mà lạnh lẽo đến bi đát.

- Cậu không nghĩ tới việc làm lại từ đầu sao?

- Với một người không còn chút vốn liếng gì,... với lại.. bệnh tình của bé Bin...

- Tôi hiểu.

. Ở cái đất Sài gòn này, một kẻ tay trắng gần 30 tuổi, mang theo một đứa con ốm yếu không biết rõ ngày sống chết, chỉ lo duy trì đều đặn hơi thở kia cũng đã là một kỳ tích. Lại không nói đến, xưa kia lúc trải qua khó khăn đó, chắc hẳn đã đi vay nợ khắp mọi nơi, chữ Tín đã mất đi nghiêm trọng với các mối hàng hai đầu, Giờ này, ai đồng ý mà giúp đỡ nữa đây?

Không dấu nổi chút đồng cảm thương xót, Ông Phó đẩy hợp đồng đến trước mặt Gia Huy:

- Điều chỉnh lại một chút là có thể ký được rồi.

- Điều chỉnh?

- Đúng vậy.

Sau đó, ông Phó bấm gọi một chút, lập tức một người con gái ăn mặc vô cùng lịch sự chuẩn chất văn phòng bước lại.

Ông Phó căn dặn:

- Điều chỉnh lại chiều cao người này từ 1m72 xuống 1m69. Tuổi tác cũng điều chỉnh lại từ 28 tuổi lên 30

tuổi.

- ???!!!!!!

Gia Huy khó hiểu:

- Bác Phó, cái này..

Ông Phó lộ ra nụ cười trấn an:

- Tôi biết không phải do cậu ghi sai, mà là thực sự có chút cần thiết, một lát tôi giải thích sau.

Gia Huy đương nhiên biết, gia tộc giàu có, cũng có thể khó của họ. Chẳng qua cũng chỉ là điều chỉnh một ít thông tin. Xem qua hợp đồng các điều khoản đều vô cùng rõ ràng và rắn chắc.

Lại nhìn qua mức lương 2,500 usd hiện tại đã được đổi thành: 2,800 usd, như thế đã thấy được phần nhân nhượng và cần người.

Liền hạ bút ký xuống.

Đến khi hợp đồng đã được ký xong xuôi, thậm chí còn ngay lập tức nhận được sự đồng ý của bà Mỹ Kim mà dẫn Gia Huy vào căn phòng riêng dành cho anh, là một căn phòng nằm trong tổng thể khuôn viên phòng lớn. Chứ không phải là phòng chung dãy với khu một trệt một lầu của người làm.

Ông Phó mở cửa phòng:

- Đây là phòng của cậu, sát kế bên là một không gian trống để bàn trà, phòng lớn nhất của lầu này ở bên kia, chính là phòng của Kelvin.

Gia Huy thực sự không quan tâm nhiều tới căn phòng, thấy ông Phó đã ngồi nghiêm chỉnh ở chiếc ghế cũng liền ngồi xuống đối diện.

- Bác còn gì dặn dò cháu?

- Là vì ở ngoài kia có nhiều người, không tiện nói. Nhưng cậu chắc hẳn thắc mắc vì sao tôi phải sửa lại một chút thông tin về ngoại hình của cậu.

- Vâng.

- Không những chỉ sửa, mà còn thực sự phải làm. Thứ nhất, tôi sẽ đặt cho cậu vài bộ mắt kính có gọng.

Gia Huy hơi nhúu mày. Cậu vốn dĩ không bị cận?

Nhìn ra được, ông Phó bình thường mang vẻ mặt điềm tĩnh cũng phải hơi cười:

- Kính 0 độ thôi, cậu chớ có lo. Còn nữa, tóc cậu không cần cắt, cứ để dài che trán thế kia là được. Giày của cậu chúng tôi cũng sẽ cho đặt riêng, làm đế thấp nhất có thể.

- ???!!!!

Lúc này thì thực sự Gia Huy vốn có ít nói cũng phải hỏi lại:

- Có lý do gì đặc biệt không ạ?

Ông Phó háng giọng:

- Kelvin là Gay.

- ???!!!!

- Nó đặc biệt không thích những người cận, còn như tôi biết thì, tiêu chuẩn của nó không được phép cao dưới 1m7, không được quá già.

-!!!!

- Thế nên, như cậu biết đấy, chúng tôi tuy đặc biệt thấy cậu phù hợp về trình độ, lại đã từng có vợ con, đối với Kelvin không giống nhau cũng đã yên tâm, nhưng thằng bé này tính tình cực kỳ ngang ngược, tốt hơn hết để tránh những việc rắc rối về sau này, cậu cứ.. xấu đi một chút.

Gia Huy còn tưởng như mình vừa nghe chuyện đùa, nhất thời không thông được.

- Kelvin tuần sau sẽ về nước, mục đích chính là chuẩn bị cho cuộc họp hội đồng cổ đông của tập đoàn Phạm K, từ nay về sau sẽ dần dần tiếp nhận từng mảng, Thế nhưng kinh nghiệm của nó đối với những việc kinh doanh này hầu như không có gì. Chúng tôi muốn gài cậu bên cạnh, nhằm tránh đi những sai sót không đáng có, hơn thế nữa nó mới về lại Việt Nam, chắc chắn sẽ xảy ra nhiều chuyện của tuổi trẻ, hi vọng cậu có thể đừng để nó đi quá xa.

Bản thân một lúc,

Gia Huy mới có thể đứng dậy chào tạm biệt và ra về,

Trở lại bệnh viện,

Nắm tay cậu con trai nhỏ trên giường bệnh,

Chua cay một mảng.

Thì ra, lý do chính anh được chọn, cũng chẳng phải vì quá giỏi giang gì, mà chỉ vì anh đã từng có một đời vợ.

Vậy, có chẳng phải cảm ơn cuộc hôn nhân đã khiến anh mất đi gần hết giá trị của một thằng đàn ông đó không?

Để mà chứng minh được rằng anh chắc chắn không phải Gay, để họ có thể yên tâm đặt anh vào bên cạnh cậu ấm quý tử duy nhất của dòng họ Phạm kia?

Nhưng mà, làm trợ lý gì gì đó, hay chỉ là một người bên cạnh hay thậm chí là một kẻ đi đỡ rượu thay, giờ đây anh còn lựa chọn nào khác sao?

Mà thực tế, thì cũng chẳng cần. Trái tim anh đã nguội lạnh, đã chết trên tờ đơn ly hôn năm ấy, chôn vùi trong từng tiếng đòi nợ gắt gao, những vết mả tấu chém nát cửa kính công ty.

Bi kịch của người này đôi khi lại là niềm vui với người khác. Chỉ có như thế, gia đình họ Phạm mới lại càng tin tưởng anh hơn, cũng là cho anh cơ hội cứu sống con trai mình.

- _____

Tiếng nói của ông Phó lúc cậu chuẩn bị rời đi, như từng chữ đều vang vọng lại, cắt đứt từng dòng suy nghĩ.

- Gia Huy, nếu cậu làm tốt, nếu như trong vòng 1 -2 năm Kelvin nó thực sự có chút tiến triển, có thể đường hoàng tiếp nhận tập đoàn. Về phía bệnh tình của con trai cậu, nhà họ Phạm nhất định sẽ cho cậu một câu trả lời thỏa đáng.

Áp bàn tay nhỏ bé kia lên gương mặt mình,

Bin,

Vài bữa nữa, ba sẽ phải xa con, sẽ có người tới chăm con, có được không?

Đôi mắt nghe tiếng ba gọi, hơi mở ra, chớp nhẹ.

Gia Huy mỉm cười.

Con trai của ba, ngoan.

Ba nhất định khiến con mau khỏe lại,

=====//=====

3. Chương 3: Cú Đấm

Trong một quán bar nhỏ, tiếng nhạc xập xình, ánh đèn nhấp nháy ma mị.

Gia Huy thực sự có phần sững sốt, cũng có phần... khó nói.

Chỉ bởi vì anh nói muốn mời Tuấn Anh một bữa để cảm ơn, dẫu sao thì không phải vì cậu nhỏ này, cơ hội tìm được một công việc với mức lương cao như vậy, quả thực quá khó khăn, với lại cũng nhân tiện là muốn trao đổi thêm một chút về tình hình bên Phạm gia kia.

Ai ngờ,

Thanh niên vẫn thực là thanh niên, Tuấn Anh lại chọn ngay một quán bar thế này.

Vào trước,, thế nên Gia Huy chọn một góc có vẻ an tĩnh nhất, vừa ngồi xuống thì Tuấn Anh cũng đã gửi xe xong,

- Hey! Em nè!

Tuấn Anh vừa vào đã tháo phăng chiếc cà vạt sang cuộn đút trong túi quần, vẫy tay nhiệt tình với Gia Huy, vừa bước tới vừa nhún nhảy theo tiếng nhạc.

- Hôm nay quán đông quá nên em gửi xe bên kia đường, đỡ đại đẩy cho tiện

- Không sợ cảnh sát bắt sao?

- Ồi mặc kệ đi, tính sau.

Tên nhóc này năm nay mới bao nhiêu cơ chứ? 23. Kém cậu chuẩn xác 5 tuổi, vậy mà như một trời một vực.

Cổ đề giọng lên tiếng nhạc, Gia Huy giơ ly bia hướng về phía Tuấn Anh:

- Ly này anh cảm ơn em đã giúp anh tìm việc.

- Cạn!

- Còn ly này, anh thay mặt Bin cảm ơn bác Thẩm, đã nhận lời chăm sóc thằng bé.

- Ấy!. Anh em cả, mẹ em đường nào cũng rảnh, với lại anh cũng đâu để bà thiệt thời gì.

Ly bia không vội cạn, Gia Huy trầm giọng hơn:

- Nói thế nào, chăm sóc một đứa trẻ đang bệnh..

Tuấn Anh gạt phăng:

- Thôi! Cạn đi!. Hôm nay đến đây để vui. Anh xem anh bây giờ, cứ lạnh tanh, nếu mà trước đây mà anh như thế em chắc không dám lái xe cho anh quá.

Gia Huy không nói gì, đôi môi chỉ khê cong một chút, sau đó đưa ly bia hướng lên, uống cạn.

- Okei!

- Anh đó, cần phải cười nhiều hơn như trước mới đẹp. Ngồi bên cạnh anh bây giờ như ngồi gần hòn đá. Ghê bỏ mợ. ha ha!

- Anh vẫn cười đấy chứ?

- Chẳng có tí thật lòng nào.

- ...!

Tuấn Anh sau đó thì một ly lại một ly, bắt đầu thấm chút hơi men, ra giữa sàn bắt đầu nhảy loạn.

Gia Huy nhìn thân hình xiêu vẹo kia, nhảy chẳng ra một cái nhịp gì, lại nhớ tới ngày xưa khi anh em một

đám trúng được hợp đồng lớn, lần đầu kéo nhau vào bar, hò hét tới cổ cũng muốn rách, nhảy như cào cào với bộ gậy, khiến cả quán bar cũng muốn vỡ tung. Như thế, bất giác mà cười.

Bao nhiêu lâu rồi, anh không cười?

Có lẽ, là cũng từ khoảng thời gian đó đi..

Suy nghĩ miên man, trên miệng lại thêm bao nhiêu cồn rót vào nữa..

Gia Huy đứng dậy, bước vào nhà vệ sinh, không phải vì say, mà chỉ đơn giản là uống quá nhiều thì cần phải xả.

- Không, bỏ em ra... bỏ em ra..

- Em không muốn đâu...

Mấy tiếng này nếu là một người thường xuyên qua lại các quán bar thì quá là bình thường rồi, vậy nhưng Gia Huy cũng đã nhiều năm tháng không tới, hiển nhiên bị thu hút.

Tiếng nói.. là của một người con trai nghe như chưa vỡ giọng, có chút thẳng thốt van xin. Dẫu sao cũng không phải việc của mình, còn muốn bước đi, nhưng bước chân chợt khựng lại, phía góc tối thét lên một tiếng kêu thảm:

- A....

- Đau quá!

- Hự...

- Đau quá!

Rút cuộc là có chuyện gì?!

Đánh người?!

Không kịp suy nghĩ nữa, Gia Huy cắn răng, đôi bàn tay luyện võ bỏ quên lâu ngày chưa được sử dụng nhanh nhẹn túm lấy tóc một tên cao lớn, lôi từ góc khuất kia ra, giã xuống:

- Bốp!

Tên cao lớn kia dường như choáng váng đến nỗi không kịp phản ứng, Gia Huy lại giáng thêm một phát đập thẳng bụng, khiến kẻ kia ngã lù về phía sau.

Đến khi bảo vệ vào tới nơi, vừa tóm được hai bên tay Gia Huy lại thì bản thân Gia Huy anh cũng đóng đá.

Tên kia... không kéo khóa quần!

Thứ ở giữa đang cương cứng thô to chọc lên nhìn cực kỳ chói mắt giữa nền chiếc quần bò màu Như vậy.. không phải là đánh nhau?! mà là... làm.. làm cái chuyện kia!

- Anh Khánh!!

- Sao thế này?

Cậu bé từ trong góc khuất sau khi kéo lại bộ quần áo ren tua rua, lập tức chạy ra đỡ người dậy, còn cẩn thận mà nhét cửa quý kia lại vào trong quần giùm, đối với Gia Huy gào lên:

- Mày bị điên hả? tính cướp bồ tao hả mày?

- ??!!!!

À, thì ra là cướp bồ nhau.

Quán bar thì lạ gì nữa, thế nên đám đông liền tản ra nhanh chóng. Chỉ có một tên nào đó cao hơn mét 8 vừa mới chọc được một hai cái sườn liền bị tóm tóc lôi ra, đập cho méo mặt thì thực không biết thốt lên được lời nào.

Tuấn Anh bám bên cạnh Gia Huy, giật giật áo:

- Anh Huy.. anh quen người kia sao?

Gia Huy trong suốt cuộc đời của mình, cảnh trở trêu cũng gặp rồi, cảnh khốn nạn nhất cũng đã gặp rồi. Thế nhưng chuyện kiểu này thì đúng là gặp lần đầu. Nhất thời không biết làm sao, để mặc cho bảo vệ dẫn ra ngoài., Tuấn Anh lóc cóc bám theo sau.

Chủ quán bar, Trọng đình, thằng anh nhận xăng của Kelvin nghe nói nó bị đánh cũng lập tức chạy tuột từ trên lầu xuống, nhìn một vết bầm trên mặt Kelvin thì không khỏi hết hồn.

Trời ơi, nếu để cho mọi người biết con trai độc nhất nhà họ Phạm đang chịch thì bị người ta lôi ra đâm rách miệng thế kia, chắc cái quán này của anh khỏi cần mở cửa nữa.

Vậy mà lại chỉ thấy tên nhóc kia, nhìn theo bóng lưng kẻ nào đó, lau khóe miệng mà cười.

- _____

Phòng bảo vệ, sát đường lớn.

Tuấn Anh vốn không phạm sự, nhưng cũng không thể nào để Gia Huy ngồi đó một mình, dẫu sao cũng là chính cậu lôi tới đây, vừa vào cửa liền rục rịch rút ví, huých lên tay Gia Huy, tính đút cho mấy tên bảo vệ kia để chuồn về, thế nhưng vấy tiền trước mặt chúng mà chúng còn không thèm đếm xỉa, còn trừng cậu một cái đến suýt tè ra quần.

Xem chừng như Gia Huy anh ấy.. đụng phải kẻ không nên đụng rồi.

Tuấn Anh sắc mặt khó coi, còn muốn thì thầm gì đó vào tai Gia Huy, Gia Huy đã nhỏ giọng:

- Anh đếm đến ba, chú mày lập tức chạy ra chỗ xe mở cửa sẵn.

- ...!!

Tuấn Anh như nhớ ra điều gì, liền vui vẻ há mồm nuốt một ngụm không khí như lấy sức chuẩn bị co giò.

- Một,

- Hai,

- Ba,

Khục.

A,...

Gia Huy lên một đòn kime nhằm thẳng háng đối phương, một bên là một đá, một bên là cú lên gối hiểm, hai tên bảo vệ chặn trước cửa lập tức ôm háng lẫn lộn,

Tuấn Anh lập tức phi thân, lấy tốc độ bị Tào Tháo đuổi mà chạy vọt ra phía xe, đẩy cửa, ngay sau đó

không mất bao nhiêu giây, đã thấy Gia Huy bật người lên ghế sau xe, kéo cửa rầm một tiếng:

- Đi!

- Ha ha!

Tuấn Anh cười đến bật ra thành tiếng, vắn vô lăng phi vèo vèo. Lái xe đương nhiên là việc chuyên ngành của cậu. Thế nên đám bảo vệ trông xe ngoài kia cũng mù tịt, đành chửi thề mà hít khói ô tô.

Tuấn Anh thấy không còn bị đuổi theo, sướng quá mà cười ha hả:

- Anh vẫn giỏi như xưa nha! Chọc chúng nó tức chết rồi!

Gia Huy lắc đầu, bất đắc dĩ:

- Anh chỉ không muốn gặp rắc rối thôi.

Tuấn Anh hào hứng:

- Ấy, nói thế chứ anh căn đúng lúc chỉ còn hai thằng canh cửa mà ra tay, quá siêu, bọn nó mà ăn hai phát đó thì có mà... ha ha.. Này em vẫn còn nhớ ngày xưa lúc anh rảnh thường múa cái gì ấy nhỉ?

- Múa võ à? Lúc đấy em nhìn anh mà há hốc cả mồm đấy.

Gia Huy buồn cười:

- Karate.

- Ừ đúng đúng, karate!. Giờ anh còn luyện không?

- Lâu lâu có một chút, không thường xuyên lắm.

Câu chuyện cứ trôi đi, Tuấn Anh một mặt cứ như trở về nhiều năm trước, khi rảnh rỗi tới nhà Gia Huy đón sớm hơn dự kiến, lại thường thấy một thân mặc đồ võ tập luyện trong sân nhà.

Ấy thế, mà đã sắp trở thành người làm chung với nhau.

Ngày mai, Gia Huy chính thức đến nhà họ Phạm.

=====

Phải nói, đến khi Trọng đình cùng Kelvin vừa bước gần tới cửa phòng bảo vệ, lại chỉ thấy hai cái bóng vụt qua phía bên kia đường, thực sự không kịp cả mở lời.

Trọng đình xoa mái đầu đình của mình, đá lên chân một tên bảo vệ:

- Lũ ăn hại, đứng dậy ngay!

Một tên kia ai oán:

- Lúc đấy hai đứa kia vào trong quán, chỉ còn lại 2 đứa em trông cửa,

- Mà y còn nói? Có hai thằng nhãi như cái xí quách* mà cũng không giữ được?

- Cái tên già hơn kia đột nhiên đứng lên ra tay nhanh quá, bọn em không kịp để phòng!

- Cái cút!

Trọng Đình còn định chưa biết nói thế nào với Kelvin, nhìn lại đã thấy cậu chàng híp lại đôi mắt rỗng *, giữa đôi mày dài rậm vẽ lên một đường nhíu hằn.

Kelvin chậm chậm thả tay vào túi quần bò:

- Cho anh ba ngày.

- Hả? ba ngày.. cái này...

Kelvin không ngoảnh lại, gương mặt rời đi câu lại một nụ cười.

Không ngờ, ngày đầu tiên trở về Việt Nam, liền lập tức có chuyện để vui đùa.

Còn Trọng đình tức đến đá thêm vào háng tên bảo vệ một phát nữa.

Chết tiệt.

Ba ngày, mẹ nó chứ anh đây cũng chưa phải là thánh nhân.

=====//=====

(* xí quách trong Sài Gòn là chỉ người gây còm nhom)

(* mắt rồng: Mắt rồng là mắt không có mí, trông đen và trông trắng phân minh, đuôi mắt đẹp và dài.)

4. Chương 4: Cậu Chủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Kelvin trở về biệt thự X sau một đêm ăn chơi thất bại thảm hại, khoác hờ lên người chiếc áo choàng mỏng, lấy chút đá chườm sơ lên bên môi má bị bầm. Khẽ nhú mày:

Lực tay không nhỏ.

Ảnh: áo choàng ngủ nó thể này nhé.

Thế nhưng trong phút giây bị người kia nắm lấy mái tóc chải cao đó mà đập ra đất, Kelvin cậu vậy nhưng không hẳn tức giận. Chỉ là ngạc nhiên tới không ngờ.

Cậu sinh ra ai cũng nói là mệnh phú quý, trừ lúc còn quá nhỏ sống với mẹ cậu, còn lại về sau này, ai một ngón tay của cậu còn không dám đụng, ra luồn vào cúi, chứ đừng có nói thẳng mặt thẳng bụng cậu mà già như vậy.

Sức cậu đáng lý hoàn toàn có thể chế trụ được. Thế nhưng lúc ấy vì cái gì?

Nhìn xuống đũng quần, cười phì một tiếng bên má,

Cũng chẳng sao, vốn dĩ ai cũng cho rằng cậu là cái thứ không ra gì, gỗ mục không dẻo được. Thế nên chỉ là lộ thẳng em nhỏ một chút, cũng không có gì đáng để tâm.

Chỉ là cũng hơi tiếc,

Vị anh hờ Trọng đình đó quả thực sau khi biết chiều nay cậu về tới nơi, liền đã sắp xếp một em cực phẩm tới cho cậu tẩy trần., ai dè.. mới được hai ba cái.

Gỗ nhíp tay lên bàn,

Nghĩ tới gương mặt thoáng chút đỏ vì còn kia, một thân mảnh dẻ, tới lui cũng là ngứa ngáy một phen.

Kelvin nằm xuống giường, lớp đệm tơ tằm mềm mát rượi lưng, xoa đi khí nóng của Sài Gòn.

Khẽ nhắm mắt.

Sống, như thế nào được như thế ấy,

Bề ngoài chỉ là lớp bề ngoài, Kelvin cậu vẫn phải là Kelvin cậu.

Trong gia tộc lớn, nếu không muốn người ta bóp chết từ trứng nước, cậu chỉ có hai con đường.

Một là, bản thân chẳng có giá lấy một xu.

Hai là, nắm trong tay tất cả mọi thứ.

Thế nhưng, để gom được từng chút từng chút giá trị ấy về cho mình, Kelvin cậu cần ăn cứ ăn, cần chơi cứ chơi.

Dẫu sao thì, không từ những góc khuất đi lên, e rằng khi ra nơi ánh sáng, mặt trời liền thiêu chết cậu.

Cuộc chiến trên con đường tranh giành quyền lực, tất cả mới chỉ là bắt đầu.

=====

7h sáng.

Gia Huy đã đứng mực có mặt tại bàn trà nhỏ ngoài khuôn viên vườn.

Bà Mỹ Kim và ông Phó cũng đã ngồi sẵn ở đó.

Vừa tiến lại gần, Gia Huy liền cúi đầu chào.

Ngoài cặp kính và mái tóc lòa xòa trước trán có phần hơi vướng, thì mọi thứ không có gì để phàn nàn.

6h sáng nay anh đã tới, khi bước vào, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, 4 đôi giày tây ngay ngắn trên kệ, quần áo trắng thơm tất treo trong tủ đồ, trên bàn còn có đồ ăn sáng và một ly café còn nóng.

Nếu nói ra, chế độ như thế này trước kia làm sếp đều có phần chưa có được.

Gia Huy dáng ngồi ngay ngắn, dẫu mái tóc dài trước mặt che đi phần trán cao sáng, bà Mỹ Kim cũng phải nở một nụ cười hài lòng.

Cốt cách của con người phụ thuộc rất nhiều vào dáng đi, đứng, ngồi. Những người lẩn lộn trong thương trường nhiều như bà, chỉ cần muốn để ý liền sẽ thấy, đánh giá được dăm phần. Bà cũng đã nghe ông Phó khen ngợi qua, đương nhiên chuyện cần biết đều biết.

- Cháu là Gia Huy?

- Vâng, thưa bà.

- Ừm, ta là bà nội của Kelvin. Mấy hôm trước có chút việc ngoài Đà Nẵng, từ khuya hôm qua mới trở về.

- Bà vất vả nhiều.

- Đừng khách sáo như vậy, hiện tại cháu ở đây, là quản lý, coi như với chỗ bác Phó đây cũng là dưới một chút, nếu cần gì, cứ trực tiếp nói với bác Phó là được.

- Vâng.

Gia Huy vẫn chuẩn mực đưa ly trà tới miệng, khẽ uống. Hương hoa nhài thơm ngát thấm đượm vắng vất quanh chóp mũi, ngụ trà ban đầu thấm đầu lưỡi là vị đắng nhàn nhạt, vừa qua khỏi cổ lại ngân lại dư vị ngọt ngào. Quả thực, thưởng trà không phải là sở thích của anh, thế nhưng để ngâm được chút trà này, cũng đúng phải là nhà giàu chân chính.

Bà Mỹ Kim ngoảnh sang nhìn sang bên cạnh, ông Phó khẽ gật đầu một cái.

Cái gì gọi là tri kỷ suốt gần 40 năm. Chỉ cần một cái liếc mắt, một cái hờm giọng đều có thể hiểu được hết ý nhau.

Người đàn bà hơn 60 tuổi nở nụ cười:

- Như cháu đã biết, Kelvin là cháu nội duy nhất của nhà họ Phạm. Nó sống với ta từ nhỏ, vì thế nên ta thực sự nuông chiều quá tay, đến bây giờ tính cách nó không được tốt lắm, nếu sau này bên cạnh nó, có gì không thể nói rõ được, cứ đến tìm bác Phó. Bác ấy là người duy nhất nó nghe lời ở cái nhà này.

- Còn hơn ba tháng nữa nó mới chính thức gia nhập vào phiên họp cổ đông đầu tiên, biểu hiện của nó, tất cả trông chờ vào cậu.

Gia Huy điềm tĩnh lắng nghe.

Dạ nhẹ một tiếng.

Anh cũng thắc mắc, không hiểu cậu công tử này sa đọa tới mức nào, mà qua lời kể của Tuấn Anh và thái độ của người nhà đều như vẽ ra không quá được hai từ: bỏ đi.

- Bà ơi!

Bà Mỹ Kim vừa nghe tiếng gọi lớn liền ngoảnh đầu ra, một người thanh niên nom cao lớn chẳng để ai vào mắt liền xông tới đu cả người ôm lấy người bà của mình, lẻo mép mà hôn lên má:

- Con nhớ bà quá đi à!

- Bà càng ngày càng đẹp quá nha!

- Cái thằng này!

Bà Mỹ Kim nở một nụ cười tươi rói, chín phần đều là chiều chuộng, vuốt tay kẻ vừa mới tới:

- Kelvin, con ngồi xuống đi.

- Dạ...

Kelvin ngồi phịch xuống bên cạnh bà Mỹ Kim, còn định thò tay ra bóc miếng bánh bỏ vào miệng, vậy mà vừa ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt lại chính là gương mặt cũng đang chết sững của người đối diện...

Trong đầu cả hai cùng lúc nổ ra một câu hỏi.

Sao lại là anh/ cậu ta?

Gia Huy giật thót tim.

Người này... chẳng phải là kẻ mà cậu đã đâm thẳng mặt tối hôm qua đó sao?

Không thể nào sai được!

Trên khóe miệng vẫn còn vết sưng bầm.

Còn chưa kịp phản ứng, đôi mắt rỗng phía bên kia đã chán ghét quay đi, bữu môi ném chiếc bánh lại đĩa, hùng hăng giọng:

- Ai đây?

Ông Phó liền đưa tay ra giới thiệu:

- Kelvin, đây là Gia Huy, từ hôm nay người này sẽ là trợ lý của con. Cậu ấy rất có kinh nghiệm trong..

- Đổi người!

- ???!!!

- Đây á? Trợ lý á?

- Vừa xấu, vừa lùn, vừa già, lại còn cận!

- Con không đồng ý!

- Con muốn đổi người!

Kelvin nói xong một tràng, vươn tay giật lấy ấm trà lớn đưa cả lên mồm uống, lè lưỡi:

- Eo, đắng quá. Cái thứ như vậy mà sáng nào bà cũng uống.

Gia Huy hơi đảo mắt. Kẻ này.. không nhận ra anh sao?. Có lẽ.. vì đôi kính này, mái tóc lòa xòa này.. hay cả bộ quần áo hôm qua và hôm nay rõ ràng là khác nhau.. mà.. không nhận ra..

Được, thử một chút liền biết.

Gia Huy đưa tay ra, tỏ ý muốn bắt tay với Kelvin:

- Xin chào cậu, từ nay rất mong được giúp đỡ.

Kelvin khó chịu lấy tay đánh hất tay Gia Huy sang một bên như không thèm để ý, quay lại bám lấy tay bà mình, bộ dạng cực kỳ nhăng nhặng, không một tý nào phù hợp với tuổi 22 chứ đừng nói tới cái gì là địa vị phong thái đáng ra phải có của mình.

- Bà, bà nội...

- Con không thích người này, đổi cho con. Con muốn chân dài, tuổi trẻ, mặt đẹp và không được cận cơ mà? Con đã nói rồi mà..

- Sao lại thành con cóc này?!

- Nhìn thấy mà mắc chán quá đê, làm sao con đi họp hay gì được!

- Bà, bà...

Bà Mỹ Kim nhíu mày, cốc lên trán Kelvin. Gia Huy khóe miệng giật giật thu tay về. Hành động này của bà không khác gì khẳng định với anh rằng, đích xác cả bà Mỹ Kim như thế mà coi tên kia đúng là một đứa trẻ không hơn không kém!

Còn nữa.. cậu ta thực sự là tên” vô tâm vô phế” chỉ biết ăn chơi suốt ngày, quả thực như thế mà không nhận ra anh?

Lòng Gia Huy hơi ổn một chút. Như vậy cũng tốt, chí ít thì cậu cũng không muốn ngay ngày đầu tiên đã bị sút ra khỏi cổng nhà họ Phạm chỉ bởi vì một cái hiểu lầm không đáng có.

Thấy sắc mặt Gia Huy, bà Mỹ Kim liền đổi giọng:

- Cháu thông cảm, từ nhỏ nó không có ba, ta lại bận bịu quá, có chăng chỉ có bác Phó làm bạn với nó, đưa đón nó học hành, thế nên bây giờ tính tình mới chẳng ra làm sao như vậy. Để cậu chê cười rồi

- Dạ, không..

Kelvin lập tức đập bàn phản ứng:

- Cái gì mà chê cười!, con còn chưa có nói hết!

Nhìn Gia Huy từ trên xuống dưới, Kelvin chán nản quay sang bác Phó nài nỉ:

- Đổi người cho con được không?. Bác Phó, con biết bác thương con nhất mà? ” chú ” này bao nhiêu tuổi? ba mươi mấy hăm? Lại còn đeo kính cận.

Ông Phó lắc đầu:

- Rất tiếc, Kelvin. Hợp đồng đều đã ký. Từ nay trở đi Gia Huy sẽ chính thức trở thành trợ lý bên cạnh cậu. Tất cả mọi hoạt động của cậu từ vấn đề cá nhân tới trên bàn làm việc, Gia Huy đều có quyền can thiệp. Thề từ các lối ra vào và cả phòng chính của cậu tôi đều đã cấp cho cậu ấy.

- Hả?

Kelvin giãy nảy lên:

- Phòng của con?!. Bác à, có nhầm gì không vậy?

Bà Mỹ Kim kéo đứa cháu chẳng nhỏ nhắn gì kia lại, dĩnh đạc dặn dò. Khiến Kelvin cũng không dám lộn xộn nữa, chỉ phóng ánh mắt đầy đạn lên gương mặt nhàn nhai không biểu tình của người đối diện.

- Kelvin. Con đã sắp 22 tuổi rồi, chỉ còn vài tháng nữa là phải ra mắt cổ đông. Gia Huy là người có chất, có khí, có tài. Bà hi vọng rằng con ở bên cạnh cậu ấy có thể học được một chút. Tất nhiên việc kinh doanh trước mắt chỉ là cho con tham gia thử điểm, trước hết ta sẽ sắp xếp cho con một mảng nhỏ chuyên thu mua nông sản thô xuất khẩu.

- Cái gì nông sản? Cái gì thô?

- Công ty đó quy mô không lớn lắm, chính là cho con và Gia Huy có thể tập trước một chút.

- Bà...

Bà Mỹ Kim nói xong liền nhìn lên chiếc đồng hồ trên tay:

- Không còn sớm nữa, bà còn có một số việc chưa xong, nếu cần hỏi gì, con cứ từ từ trao đổi với Gia Huy.

Nói xong khi bước đi cũng không quên nhấn mạnh một cái âu yếm:

- Còn nữa, tiền trong tài khoản của con từ nay sẽ bị giới hạn. Nếu con vẫn còn thích mua chiếc siêu xe đó, con phải tự kiếm từ công ty mới của mình.

- Hả???!!!!!!

- Bà...

- Bà ơi...

Bà Mỹ Kim mỉm cười rời đi, ông Phó cũng lập tức theo sau đứng dậy.

Chiếc xe lăn bánh.

Tuấn Anh nghe được vài câu khen ngợi mà cũng thay Gia Huy mát lòng mát dạ:

- Thằng bé đó được người. Nếu thực sự có thể chinh lại thằng Kelvin một chút cũng đã là tốt.

- Bà yên tâm, tôi đã nhấn mạnh cho phép Gia Huy có thể tự chủ động. Nếu thương tổn tới người một chút, cũng không sao.

- Ừm, thằng bé này đã lệch đường quá rồi, mới về chiều qua mà đêm đã đi gây lộn với ai bầm hết cả miệng.

Bà Mỹ Kim thở dài,

Ngày Kelvin 16 tuổi, nó đã tuyên bố giữa nhà rằng nó là Gay.

Hôm ấy bà lên cơn đau tim đi cấp cứu, tưởng không qua nổi. Đến lúc tỉnh lại, lại thấy nó một mực quỳ bên giường.

Ấu, thì cũng là cái số mệnh. Nó ghét phụ nữ, cũng có một phần lỗi ở bà.

Một mình bà con dâu lẻ bóng bước chân vào nhà họ Phạm, sinh được một trai một gái, vậy mà người con trai cùng với chồng bà trong một vụ tai nạn đã sớm rời bỏ bà đi mất. Nếu không phải có nó tồn tại, e rằng toàn bộ tài sản này, cơ ngơi này, đều đã thuộc về người khác, bà cũng thiếu chút mà ra đường với hai bàn tay trắng.

Thông suốt rồi, ép nó đem tinh trùng đi trữ, lớn tuổi một chút liền nhờ người mang thai hộ, hoặc, một cái đám cưới hờ.

Còn người, là còn có thể dự tính được. Bà cũng chỉ mong nó đừng sa đọa quá. Nhưng càng về sau không hiểu sao nó càng ngang bướng, càng quậy phá, tới nỗi mà họ hàng nhắc về nó đều lắc đầu chán ngán.

Đã chừng này tuổi, bà cũng không biết có thể bảo bọc nó đến bao giờ. Nếu không chừng, tốt nhất cứ để lại cho nó một số tài sản, đủ để nó vui vẻ sống đến hết đời. Như thế.. cũng được đi?

Thế nhưng hôm nay nhìn thấy Gia Huy kia, không hiểu sao trong lòng bà lại nuôi hi vọng, có thể sửa đổi được bản tính của cháu mình, kéo nó từ một đường ray lệch mà đi lên, biết đâu đấy? còn có thể có chút hi vọng nào?.

=====//=====

5. Chương 5: Thân Phận

Vẫn là cái bàn trà,

thế nhưng ngay sau khi bà Mỹ Kim cùng ông Phó rời đi, Kelvin đã chẳng thềm nề mặt mũi ai một tý nào, liền gác chân lên bàn,

Đôi dép lê lủng liểng đi trong nhà chùa ngay mặt Gia Huy đặt tới.

Gia Huy hơi nhúu mày, nghe nói nhân cách người trước mặt đã rách bươm như mạng nhện, nhưng cũng không nghĩ lại bất lịch sự đến độ như thế này.

- Mời cậu bỏ chân xuống.

Kelvin coi như chả thềm nghe, còn vẩy vẩy chiếc dép, ngửa cổ ra đằng sau ghế, bấp tay lộ ra dưới đường khoét của chiếc áo ba lỗ vẽ lên một đường cơ đẹp mắt, hất hàm:

- Nói xem, anh dứt lốt bao nhiêu để lọt vào đây?

- Mời cậu bỏ chân xuống.

- Cái đích gì mà trợ lý?

- Mời cậu bỏ chân xuống.

Gia Huy mặt không đổi sắc, ba lần đều chỉ lặp lại một câu y như vậy, chọc ngứa tai Kelvin cậu quá mà!

- Anh là rô bốt à?

- Mời cậu bỏ chân xuống.

Kelvin héch một bên miệng, tỏ rõ thái độ: đây là cái thứ quần què gì.

- Được lắm. Ông chú, cứ đợi đấy rồi xem.

Nói rồi thực sự thả đôi chân dài xuống, huyết sáo sải bước,

Gia Huy cũng đã học được một số quy củ từ chỗ ông Phó, liền không nhanh không chậm mà bước theo. Khoảng cách đúng chừng khoảng 1,5m. Vừa không để người đi trước cảm thấy phiền, lại vừa có thể tùy cơ mà chờ việc.

Trước cửa phòng.

Gia Huy cẩn thận đứng một bên, không bước vào. Thế nhưng không cần biết anh có vào hay không, Kelvin vừa bước chân qua cửa, lập tức ” rầm”. Cánh cửa hiển nhiên được dùng chân đóng lại, cực kỳ mạnh.

Gia Huy nét mặt như cũ, không biểu hiện gì. Thế nhưng đôi tay đã hơi chút siết.

Chính là như vậy, khoảng cách giữa con người đôi khi chỉ là một cánh cửa.

Thân phận của anh giờ đây cũng không thích hợp để mà suy nghĩ đến quá nhiều thứ, nghĩ lại lời dặn dò của ông Phó, tâm tình thực sự thả lỏng ra nhiều.

=====

Căn phòng vừa khép lại,

Trên cánh môi Kelvin thực sự không kìm nổi mà nở một nụ cười rộ đến dọa người..

Kia..

Thực sự là anh ta!

Cái kẻ đã đâm thẳng vào mặt cậu ngày hôm qua,

Trùng hợp đến giật mình như thế khiến thiếu chút Kelvin hôm nay quên đi mất bản thân chính là một tên công tử chẳng ra gì mà siết lấy người.

Cũng may, mọi thứ vẫn còn chưa đến nỗi vượt tầm kiểm soát.

Gia Huy ơi Gia Huy.

Thật đúng là không ngờ, vậy mà tôi chưa tìm tới anh đã dang tận miệng như vậy.

Kelvin lập tức với lên chiếc điện thoại, nhấn nút gọi tới một người.

- Đỗ Bằng, gửi thông tin một người cho tôi.

- Ai?

- Trợ lý mới.

Tầm lưng trần bên kia đại dương chán ghét oán thán xoay người.

- Chú nghĩ anh rảnh quá hả?. Trợ lý mới của chú thì nhà họ Phạm đã nghiên cứu qua tám cửa rồi còn cần anh làm gì?

Khác hẳn với vẻ mặt lêu lổng, cũng khác hẳn với mái tóc hai màu nửa đen nửa vàng chải keo ngược trên đầu kia, khuôn mặt trầm tĩnh, đôi mắt rỗng kéo một đường híp lại, sắc giọng:

- Người này, rất thú vị.

- Biết rồi, mai tính.

Đỗ Bằng chán ghét phủ chắn qua đầu, tay lần mò sờ soạng xuống dưới cậu nhỏ của kẻ nằm trong lòng. Mái tóc vàng ngoại quốc hơi dao động, sau đó thì chỉ còn lại tiếng rên nhỏ vụn chôn vùi trong chắn.

- ———

Ba của Đỗ Bằng, cũng chính là anh ruột của mẹ cậu, người này hơn cậu 7 tuổi.

Nói thế nào thì, chung một thế giới thứ ba vẫn là có nhiều điều để nói với nhau, và đương nhiên, cái lớn nhất để hướng đến, chính là tham vọng không dấu diếm dưới đáy mắt kia. Thế nên nếu cùng bắt tay nhau, chẳng phải đôi đường đều thuận sao?. Cũng là một trong số ít những người mà Kelvin cậu bắt buộc phải đặt niềm tin tưởng.

Gọi là bắt buộc, bởi lẽ, một đôi khi trong cuộc sống này, không mạo hiểm - không thành công.

Mẹ của cậu, Đỗ Lê Na, là con gái thứ trong gia đình họ Đỗ, cũng là một gia đình khá giả có tiếng tăm cùng thời với nhà họ Phạm xưa, bà có hôn ước với ba cậu, nhưng khi vừa có thai được 2 tháng, còn chưa kịp cưới hỏi gì, ông nội và ba cậu đã mất ngay trong một vụ tai nạn.

Sau đó, mẹ cậu sinh đôi được một trai một gái. Chị gái song sinh của cậu tên là LyNa Phạm.

Về ngoại hình, cũng có đôi chút giống nhau, cả hai đều mang đặc trưng sống mũi cao và đôi viền môi rất rõ ràng của bố.

Thế nhưng,

Cũng không hiểu vì cái gì, mà mẹ của cậu hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của cậu, từ nhỏ đã gửi cho bà nội nuôi lớn, mỗi một mùa hè khi đón cậu sang Canada chơi, đều tỏ ra cực kỳ miễn cưỡng.

Và thậm chí, đã xảy ra quá nhiều điều.. mà chính đến bây giờ cậu vẫn không tưởng nổi, sự sợ hãi này, e rằng sẽ đeo bám cậu mãi mãi, cho tới khi chết đi.

Từ mùa hè năm đó, cậu gần như một năm chỉ gặp qua bà có vài lần hời hợt.

Kelvin cười khổ.

Cùng là con một mẹ một cha sinh ra, chị gái cậu muốn tình thương đều có tình thương, muốn ôm hôn mẹ đều được. Nhưng cứ mỗi khi cậu tiến lại gần, đôi mày nhíu chặt tỏ rõ sự chán ghét ấy, lại khiến đôi chân bé con dừng lại.

Cậu thèm lấm, vòng tay kia.

Cậu cũng muốn được mẹ bế vào lòng. Cũng muốn được như chị gái mình..

Nhưng, đều không có.

Mỗi một buổi tối đứng trước cửa phòng ngủ đó, nhìn vào mẹ nô đùa chơi với người chị gái song sinh, cậu ôm bộ mô hình nhỏ mới mua thêm thường. Cậu muốn được mẹ khen cậu biết lắp mô hình đẹp, cậu cũng muốn mẹ hát vài câu tiếng Pháp du dương như dỗ chị ngủ kia. Cậu đứng ở đó, ngón chân bậm lại dưới nền gạch lạnh lẽo.

Tất cả đáp lại, chỉ là một cái kéo tay của người hầu gái.

Cậu chủ, mời cậu về phòng.

Thành ra sau này, người hát ru cho cậu lại là chất giọng khàn khàn của bác Phó,

Người khen cậu lắp mô hình đẹp, cũng là bác Phó.

Người cung kiêng cậu trên đầu nhong nhong, cũng là bác Phó.

Bà cậu quá bận, cậu không hiểu hết được. Dẫu có thương nhưng thời gian dành cho cậu đều quy đổi bằng tiền. Cậu chưa từng thiếu bất cứ một thứ gì. Năm 18 tuổi đã có du thuyền riêng.

Thật chẳng may, giờ cậu đã quá lớn, lại cao hơn bác Phó một cái đầu.

Cũng thực chẳng may, con người ta rút cuộc cũng phải lớn lên, cái gì hiểu được, cái gì biết được, lại toàn là sự tính toán đến phủ đen cả một tầng suy nghĩ.

=====

- Cốc cốc.

- Cốc cốc.

Hai lần như thế vang lên,

Kelvin mới giật mình từ trong những suy nghĩ hỗn độn mà trở ra, vẻ nhớn nhơ một lần nữa lại xuất hiện khi cánh cửa phòng vừa mở rộng.

Gia Huy vẫn đứng đó, cất tiếng:

- Cậu Kelvin. Hiện tại đã là 12h. 14h chiều nay chúng ta phải tới công ty Nông Phú.

- Nông Phú? Không đi.

- Cậu Kelvin. Mời cậu xuống dùng bữa.

- Bảo bê lên đây.

- Mời cậu xuống dùng bữa.

Kelvin bắt lấy gương mặt Gia Huy, đỡ lên.

Chuẩn xác vẫn là gương mặt này, thế nhưng hôm qua đôi má đều vì cồn mà ửng đỏ, còn hôm nay lại trắng nhách thế này. Bền ngứa ruột mà trêu ghẹo một phen:

- Sao nhìn anh cứ quen quen?

Gia Huy bình tĩnh gỡ tay người đang đỡ cằm của mình xuống, thản nhiên nói dối:

- Đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu.

- À...

Kelvin cười cợt:

- Cũng đúng, nói thế nào thì chú cũng quá già.

Gia Huy không một chút biểu hiện, vẻ mặt tuyệt đối là đã rèn qua rất nhiều sự khích bác lớn nhỏ:

- Mời cậu xuống dùng bữa.

Kelvin khoanh tay trước ngực, dựa vào cửa:

- Đích thân anh bê lên cho tôi.

- ??!!!!

Gia Huy hơi siết vài đầu ngón tay, cúi xuống một chút:

- Vâng.

Bóng dáng người rời đi.

Kelvin không hiểu sao trong lòng cực kỳ dễ chịu, có chút lạnh nhạt, có chút cứng đầu.

Gia Huy, để xem. Tôi chinh anh thế nào?!

- _____

Hiển nhiên, bữa trưa đó, một kẻ thậm chí còn không đụng đũa, trềng lên:

- Anh gọi cái này là đồ ăn sao?

- Xuống bếp, nói nhà bếp mang món Tây lên. Đồ ăn Việt tôi vẫn chưa thích ứng!

- Vâng.

Gia Huy bê lại phần ăn từ trên chiếc bàn đá cẩm thạch sáng bóng,

Phòng Kelvin rộng như tòa lâu đài nhỏ, phòng tắm, phòng khách, phòng sách, phòng trà và cả phòng ăn riêng đều được bài trí vô cùng hài hòa. Một người sống căn bản đi cũng lười đi hết khắp các gian.

Thức ăn một lần nữa đưa lên.

Kelvin chỉ tay vào miếng thịt bò:

- Cắt ra.

Gia Huy cúi tới, cẩn thận cầm lấy dao nĩa, không một tiếng dư thừa, cắt miếng bò bít tết thành những miếng nhỏ.

Kelvin trong phút giây người kia cúi xuống, mái tóc lòa xòa hơi rủ, đầu chóp mũi nhỏ xinh ẩn hiện trước mặt, phũ qua một làn tóc tơ, thực sự đứng tim.

Quả nhiên, bác Phó có thể là nhanh nhậy, nhưng cũng đã già, lại không hiểu tý phong tình về thế giới thứ ba nào kia. Đối với Gia Huy này cho mặc một bộ quần áo màu già chát, lại đeo thêm cặp kính phiến hà nhằm ” tăng tuổi thọ”.

Nếu sáng nay cậu không giãy nảy lên một mực đòi đổi người, có lẽ không làm hài lòng được vị quản gia thương mến kia.

- Mời cậu dùng bữa.

Gia Huy cắt xong liền cũng ngẩng đầu lên, lại chỉ nhận được cái bữu môi của người trước mặt:

- Đây gọi là cắt thịt bò sao?

- ???!!!

- Miếng to miếng nhỏ không ra cái gì,

- ???!!!

- Đổi món!

Gia Huy thực sự có chút tái mặt. Thực ra thì món Tây cậu đặc biệt không thích nên cũng chưa mấy khi ăn qua. Nhưng những miếng thịt trước mặt cắt đều tằm tấp. Nói lấy lý do vì miếng to miếng nhỏ thì quả thực chẳng ra làm sao.

Chỉ bằng, nói thẳng ra người trước mặt thực sự ghét cái ngoại hình này của cậu, nhìn sao cũng nuốt không trôi?

Liếc nhìn đồng hồ đã điểm 13h.

Nếu còn không ăn nhanh thì chắc chắn là không kịp.

Gia Huy đành lên tiếng:

- Cậu Kelvin. Chuyện này là do tôi sơ xuất. Rất xin lỗi cậu, nhưng hiện tại đã là 13h. Nếu như cậu không dùng bữa ngay chúng ta sẽ không kịp tới cuộc họp bên Nông Phú.

Nói như thế, Gia Huy đã nhún mình tới bẫy phần.

Nghe rằng bất cứ một ai cũng phải hiểu được lý lẽ.

Thế nhưng con người trước mặt hoàn toàn không để lời cậu vào tai. Đôi tay khoanh vòng trước ngực, khóa miệng ” Xừ” một tiếng:

- Ai nói với anh rằng tôi sẽ đi?

- Cái Nông Phú gì đó tôi không có hứng. Cứ bảo bên đó hủy đi, bữa nào thích tiện thì tôi sẽ tới.

- ?!!!!!!!

Gia Huy nhìn những miếng thịt bò gọn gàng trước mặt, lại nhìn một màn thái độ ngông nghênh này, thực sự có chút ngứa tay. Trị mấy tên nhóc cứng đầu trong trường võ vốn dĩ là sở trường của cậu, thế nhưng rút cuộc vẫn kìm lại được:

- Mời cậu nhanh chóng dùng bữa. Cuộc họp này không thể hủy được, các bộ phận đều đã được thông báo. Đúng 13h30 phút chúng ta xuất phát.

- Đút cho tôi ăn.

- ???!!!!

Gia Huy bị một câu chặn họng, trên khuôn miệng kia thực sự không dấu được chút kinh ngạc.

Kelvin cực kỳ nhớn nhoe, thực sự thì cũng đói, muốn ăn cho xong chuyện, thế nhưng gương mặt cứng nhắc với cặp kính chẳng có gì ăn khớp kia thực ghẹo gan.

Đơn giản mà phun ra như thế.

Cũng không ngờ người kia như vậy mà hết sức nhịn xuống, bàn tay thực sự phải dùng mấy phần sức mới có thể đưa tới chiếc nĩa.

Cảm giác khi cậu vừa hé mở viên môi ra ngậm lấy chút thịt bò.

Hương vị, quả không tệ.

=====//=====

6. Chương 6: Hết Lòng Trêu Người

Thật ra thì cũng buồn cười.

Kelvin cậu trước giờ được bao nhiêu em thỏ nhỏ trắng trắng thơm thơm dùng đôi môi ngọt ngào đút từng miếng thức ăn cho cậu, đôi khi là từ hàm răng ngọc ngà đều tăm tắp mà mút chút rượu nhả xuống khuôn miệng này. Ai cũng đều thực sự vui vẻ mà làm, còn coi đó chính là chút tình thú đáng phải thử.

Thế nhưng gương mặt lạnh nhạt, ghìm một đồng tâm tư trong lòng kia, là cái gì?

Những miếng thịt nhỏ cùng rau xanh khi đưa đến bên miệng cậu chính là đang muốn dùng sức mà đút cho nhanh.

Quá không cam tâm tình nguyện rồi.

Thế nhưng, ha ha.

Thú vị lại càng thú vị.

Trêu chọc một chú mèo hoang, đương nhiên phần nào cũng đều vui hơn là vuốt lông một chút mèo nhà rồi.

Trên đĩa đã sạch sẽ, cuối cùng kẻ nào đó cũng thỏa mãn mà ợ một hơi.

=====

Đúng 14h cuối cùng chiếc xe cũng xuất phát.

Hiển nhiên là tới trễ 30 phút, thế nhưng cũng đã là cả một sự kỳ công đến tuyệt hảo.

Tới nơi, vừa thấy bác Phó đã chờ sẵn, Gia Huy đã vội vàng nhận lỗi:

- Cháu xin lỗi đã để bác phải chờ.

Ấy vậy mà ngoài sức tưởng tượng, bác Phó lại cười tươi như hoa:

- Gia Huy cháu giỏi đó. Trễ có 30 phút.

- ???!!!

- Bình thường, bác nghĩ nó còn chả thềm đến cơ.

- ???!!!!

Gia Huy nhớ lại một màn dứt thịt bò trưa nay, thực có cảm xúc câm nín không nói thành lời.

Cậu bắt đầu hiểu, vì sao nhà họ Phạm lại có thể trả cậu mức lương cao đến như vậy. Còn có thể chắc nịch mà hứa rằng, sẽ để ý bệnh tình của con trai cậu.

Tất cả trên đời, đều có giá của nó.

=====

Kelvin ngồi chính giữa,

Một bên là bác Phó, một bên là Gia Huy.

Như thế này,

Chiếc ghế hình như bị nghiêng, ai cũng nhìn thấy rõ ràng là thân hình mét tám kia bị lệch hẳn sang một bên.

Vừa họp còn vừa bấm điện thoại tành tạch.

Ai nói gì, mặc,

Phát biểu gì, ừ, cứ thế đi.

Chán chán thì uống nước, và ngáp.

Đó là tất cả những gì thu được sau cuộc họp.

Vị trưởng phòng kinh doanh- Trần An - buồn bã lắc đầu. Tai nghe không bằng mắt thấy, quả thực là ăn hại trên cả ăn hại, thậm chí bản kế hoạch phát triển bán, doanh số của công ty, các mặt hàng vân vân đều đã được chuẩn bị tỉ mỉ lại bị hất ném sang một bên, đọc cũng chả thềm đọc.

Công ty thì mới thành lập chẳng được bao lâu. Rước về cái thứ giám đốc này, lập tức có cảm hứng muốn nộp đơn xin thôi việc.

Tan họp, trong khi Kelvin chán ngán bị ông Phó ép lên trên phòng Giám Đốc chỉ chỗ, lại hỏi có độc một câu:

- Đã chuẩn bị cho con phòng nghỉ riêng chưa?

Vì sợ cậu không muốn đến công ty, thế nên phòng giám đốc ngoài khu ngoài làm việc, còn có một phòng nghỉ ngơi riêng, bồn tắm rộng rãi, tivi kết nối K+ và đủ thứ tạp chí và đồ ăn linh tinh.

Gia Huy sau cuộc họp cố tình tìm tới, vừa nhìn thấy Trần An liền đưa tay ra:

- Chào anh. Tôi là Gia Huy.

- Chào Phó giám đốc.

Nhìn gương mặt Trần An không tươi tỉnh cho lắm, Gia Huy bèn mời vào phòng mình một chút.

Có thể thấy, công ty mới thành lập được một năm, các bộ phận trưởng phòng phó phòng đều đã được sắp xếp, nhưng thông qua cuộc họp này thì Gia Huy nhận rõ ràng rằng, người hiện tại đang là đầu tàu, không sai - chính là người này.

- Tôi đã xem qua bản báo cáo sơ lược của công ty. Thực sự làm rất tốt.

- Vâng.

- Kelvin là giám đốc, tuy nhiên, cậu ấy còn trẻ, mọi việc có thể cũng không khác trước đây là mấy, thực rất cần sự giúp đỡ của anh.

Nghe, đều có thể hiểu ý. Trần An nở ra một nụ cười khách khí:

- Vậy sau này, mong anh giúp đỡ.

- Vâng, đương nhiên rồi.

Sau đó, hai người còn trao đổi thêm khá nhiều điều, thậm chí đến khi về, Gia Huy còn ôm theo một xấp đầy tài liệu.

Niềm vui của một người đàn ông, không gì khác đó chính là theo đuổi đam mê và sự nghiệp của chính mình. Trần An và anh thực sự có rất nhiều điểm tương đồng, phân tích lại hợp ý nhau. Trên đuôi mắt là chút hi vọng mập mờ xuất hiện.

Chí ít, vẫn thực sự là làm việc.

Là một công việc có tên, có tuổi.

Chỉ có điều... nhìn tên công tử cao lớn kia nằm thẳng cẳng trên chiếc giường phòng nghỉ, gọi tới ba bốn lần vẫn còn chưa có dấu hiệu tỉnh.

Gia Huy vẫn thực có chút bất đắc dĩ.

=====

Một thời gian sau.

- Cái gì khoai với sản?

Kelvin lâu bầu, quảng xấp báo cáo sang một bên, phút chốc giấy tờ bay tung tóe.

Đêm hôm qua đi vũ trường, nhảy nhót một chập một muốn rụng cả người, vậy mà mới 10h sáng, Gia Huy đã đứng chuẩn đứng đầu giường cậu thao thao bất tuyệt cái gì mà hôm nay có một đơn hàng về khoai tím cần xuất đi, mong cậu xem xét lại và ký tên lên hợp đồng.

Cậu ung cả tai, vừa ngóc dậy đã thấy một xấp giấy được đưa tới liền hất tay quăng thẳng:

- Làm cái gì?

- Cút ra ngoài!

Từ khi lên làm Giám Đốc, Kelvin chưa từng tới công ty một ngày nào, cả ngày thả người hết từ quán nhậu tới quán bar, về đến nhà gần như đều trong trạng thái say bí tỉ.

Gia Huy cũng vì đơn hàng hơi gấp, bên phía đối tác Nhật Bản muốn nhanh chóng đưa sang trước 1 tấn để thử thị trường, vừa đi theo quan sát Kelvin, vừa vội vã xử lý việc tại công ty. Giờ đây thực sự cũng đã thấm mệt.

Gia Huy nhìn những tờ giấy bay phủ đầy dưới đất,

Trên mu bàn tay, gân xanh nổi lên.

Trước, thì vì cậu ta vừa về nước, lại cũng không nghĩ là nát tới tả tơi như thế. Nên Gia Huy cậu vẫn còn cười cười với bác Phó mà nói rằng vẫn còn ổn.

Thế nhưng giờ phút này, thì không.

Hợp đồng nội trong sáng nay phải fax đi gấp, nếu không thì không chỉ đơn giản là chuyện 1 tấn khoai lang.

Xoạt.

Kelvin còn chưa kịp cảm nhận hơi lạnh từ chiếc chăn vừa bị tước khỏi người, đã bị một bàn tay nhỏ mà tràn đầy sức tóm bật dậy,

- A... anh...

Vì còn hơi men chưa tan, lại bị bất ngờ đến hoảng, Kelvin như thế mà cũng không nghĩ cả một thân hình trên mét 8 của mình lại dễ dàng bị đôi cánh tay xem có vẻ gầy kia lôi thẳng vào nhà tắm. Ấn xuống.

- Rào.. rào...

Gia Huy đương nhiên bật mức nước mạnh nhất, trên gương mặt lạnh ngoài hàm răng cắn chặt khiến chút xương hàm hơi ghèn lên má, thực sự không thể tin trong lòng anh có bao nhiêu giận dữ.

Kelvin bị nước tạt thẳng vào mặt, vội vàng lắc đầu tránh khỏi,

Gia Huy không nhân nhượng, đưa tay túm lấy chiếc vòi sen, nhằm thẳng mặt cậu, xối.

- Á... Anh điên hả....?

- Gia Huy!

- Anh dám làm thế?!

- Khụ!

Vì há miệng ra mắng, mà cả miệng đều là nước, khiến Kelvin phải ho sặc lên một tiếng, còn chưa kịp bắt lại đối phương, bóng lưng mảnh dẻ kia đã vừa xoay đi vừa nhả ra một câu bình thản:

- Mời cậu tắm xong thì ra ký hợp đồng.

Kelvin vuốt một mặt đầy là nước..

Rượu đương nhiên đã tan đi không ít,

Gia Huy, anh được lắm.

=====

Nhậu, cũng không hẳn là hậu,

Đi bar cũng không hẳn là đi bar.

Nhìn người ta chơi đấy, nhưng cũng chưa chắc đã hoàn toàn là chơi.

Thế nhưng Gia Huy chán ghét tới mức theo cậu tới mấy chỗ nhấp nháy xanh đỏ đó lại chỉ có đứng ngoài, canh giờ nếu quá trễ sẽ tìm cách nói mấy câu nhạt nhẽo để kéo cậu về.

Như thế cũng tốt thôi, dẫu gì cậu cũng không muốn Gia Huy nhúng tay quá sâu vào cuộc sống của mình, nhất lại là một cuộc sống khác.

Đơn giản vì, hiện tại bây giờ Gia Huy chẳng qua cũng chỉ là một người ngoài, một kẻ đi đường thấy thú vị thì chọc treu vài câu, không hơn không kém.

Với cậu một chữ tình ấy, với một chữ tin tưởng nhau. Bây giờ vốn dĩ không tồn tại.

Kelvin và Đỗ Bằng đều có vài phần trong một chuỗi các quán bar mà Trọng đình đang đứng ra nắm giữ. Cậu rất giàu có, ai cũng biết điều này. Thế nhưng người ta lại chỉ đương nhiên nghĩ rằng, cậu giàu vì bố cậu giàu mà thôi. Nhưng tiền bao nhiêu cho đủ, nếu chẳng có một xu thực sự là của mình?

Cổ phần trong nhà họ Phạm, bà nội cậu hiện tại nắm giữ là 78%. Trong đó có 25% của Đỗ LyNa, và 25% của cậu.

Nếu như cổ phần trong tay bà cậu hoặc cậu bị lấy đi. Cả sản nghiệp kia lập tức rơi vào tay nhà họ Đỗ.

Đỗ Chính, chú ruột của Đỗ Bằng cũng đang chiếm 12%.

Còn lại chính là chia lẻ.

Vì thế, quan hệ giữa mẹ chồng nàng dâu, thế lực cạnh tranh ngầm này chưa một khi nào công khai, nhưng đều là nguy cơ có thực.

Mẹ cậu chưa khi nào nhắc tới việc cổ phần hay tiền bạc gì đó. Nhưng những bằng chứng mà Đỗ Bằng đưa ra cho cậu, việc hợp tác giữa bà và Đỗ Chính, nhằm "đổi tên" tập đoàn Phạm K là có thật.

Vì sao Đỗ Bằng phải liên kết với cậu?

Cha của Đỗ Bằng là con trai trưởng, xét về tình về lý thì Đỗ Bằng đương nhiên sẽ là "người thừa kế" hợp pháp của nhà họ Đỗ. Thế nhưng Đỗ Chính lại một tay che trời, vượt qua người anh ruột của mình, hoàn toàn nắm trong tay hầu hết các hạng mục quan trọng, hất cẳng anh trai mình xuống làm một chân phó tổng có tiếng mà không có miếng.

Nhiều năm phấn đấu, cộng thêm cả phần thừa kế có sẵn, Đỗ Bằng hiện cũng chỉ có 32% cổ phần, vậy nhưng chính là một cái gai cực kỳ khó chịu trong mắt người chú ruột, khiến Đỗ Chính đã không an lòng mà tìm mọi cách tống cổ cậu sang nước ngoài nhận một chi nhánh đã sắp gãy chết bên đó sống qua ngày.

Nếu để Đỗ Chính thâm tóm Phạm K, việc lập tức đá Đỗ Bằng ra khỏi công ty, hoàn toàn nằm trong khả năng của ông ta.

Chuyện cuộc đời này, hễ không phải người trong cuộc thì thực khó mà hiểu hết đến chân tướng.

Và vì cái gì, người mẹ kia của cậu lại coi như bỏ qua sự tồn tại của cậu, để mà thậm chí còn nuôi thứ âm mưu đáng sợ như lật đổ Phạm K?

Phạm K, vốn định sẵn là của cậu, và nếu thực sự điều đó xảy ra, bà với tư cách một người mẹ, phải vui sướng và hào hứng lắm chứ?

Vậy mà cậu lại nhận ra rằng, vào ngày mẹ mình trở về Việt Nam, khi nghịch ngợm chạy vòng qua nhà kho, lại nghe được đoạn hội thoại kia. Như từng nhát dao găm ghim lên trái tim non nớt của cậu:

- Giờ nó mới 12, độ tuổi này muốn hư hỏng đều rất dễ, chỉ cần cho nó thật nhiều tiền, quây lại vài ba lũ lưu manh là được.

- Ha ha, vâng, em biết. Anh không cần phải lo. Em là mẹ nó, em có cách.

12 tuổi, tuổi với bao người còn chưa biết gì đến một chút bụi của cuộc đời. Vậy mà cậu đã ném đủ.

Tìm người duy nhất cậu tin cậy – bác Phó, kể lại câu chuyện điên rồ này.

Bác ấy không ngạc nhiên mà chỉ vuốt tóc cậu mà rằng: một đôi khi vẻ ngoài không nói lên điều gì cả.

Một người thầy như thế, một người ông, người cha như thế, Kelvin cậu lúc 12 tuổi ấy đã chắc chắn được rằng.

Các người muốn tôi hư hỏng?

Được. Vậy tôi sẽ hư hỏng cho các người xem.

Rất tiếc,

Tất cả chỉ là vẻ bề ngoài.

=====//=====

7. Chương 7: Cẩn Môi

Từ nơi quán bar đào ra tiền, tìm và gom lại 10% cổ phần của Phạm K đang rải rác kia cũng là điều sau này hãy tính,

Trước mắt, Kelvin mới về đây, bên Đỗ Chính đều theo dõi cậu từng ly từng tý, thế nên nói không nát thì không còn cách nào khác để che mắt hoàn hảo hơn.

Vậy nhưng vấn đề toàn bộ lại nằm ở đây - người trợ lý trước mắt này.

- Cậu không xem lại hợp đồng sao?

- Anh dám làm vậy bà tôi sẽ nhai đầu anh.

Kelvin lau mái tóc ướt nhẹp, chẳng thèm nhìn mà hạ bút xuống.

- Soạt.

- Cảm ơn cậu.

Kelvin sau khi Gia Huy cầm bản hợp đồng đã được ký một chữ to oành rồi đi, tự bản thân cũng cầm lấy một xấp lên nghiên cứu.

Trên gương mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Sớm như vậy mà Nông Phú đã được lên kế hoạch chẵn chu rành rọt, lại ngay lập tức cướp được một miếng mồi khoai tím béo bở như vậy.

Haiz,

Thực, tài giỏi quá cũng phiền phức,

Nhắc chén canh giải rượu đặt lên miệng, ho khụ mấy tiếng.

Gia Huy, người đầu tiên dám xối thẳng nước vào mặt tôi, cũng lại là anh?

Xem chừng, Kelvin tôi phải đáp lễ lại cho cân xứng.

=====

Trần An một mực lo lắng không thôi, người đàn ông hơn 30 tuổi đứng ngồi không yên trước cửa công ty, 12h chính là giờ chót phải chuyển fax cho đối tác Nhật Bản, xác nhận việc giao đi 1 tấn hàng thử, nhìn đồng hồ, hơn 11h Gia Huy vẫn còn chưa trở lại.

Cậu đối với người bạn trạc tuổi mình này, một mặt thân thiết, một mặt khâm phục. Khi cả hai gặp đối tác để thương lượng các điều khoản trong hợp đồng, đã có lúc Trần An tưởng như không trụ nổi trước những câu hỏi khó nhằn của đối phương,

Vậy mà Gia Huy mặt không loạn, bình thản đáp lại từng điểm nghi vấn. Cuối cùng, sau 1 tuần nghiên cứu kỹ lưỡng. Họ đã cho xuất thử đợt đầu tiên.

Một mỗi đến là như vậy, người Gia Huy cũng sắp bị vắt đến kiệt, vậy mà đêm nào cũng phải lê đéo theo cái tên công tử không chút tính người kia lê lét tới mấy nơi chốn chả ra sao.

Trần An cũng là một người họ hàng xa của bà Mỹ Kim, tiếng xấu của Kelvin sớm cũng đã nghe đủ.

- Anh An. Xong rồi.

Một tiếng này cũng giật thót Trần An, nhìn bìa trình ký trên tay Gia Huy, cả hai đều thở phào một tiếng.

11h45 phút, bản fax được đóng dấu đầy đủ, chuyển đi.

Nhìn Gia Huy một thân đội nắng giữa mùa khô của Sài Gòn, mồ hôi đều vã ra như tắm, Trần An có chút tội nghiệp:

- Anh nói chú, hay là chuyển hẳn tới công ty làm cho đảng hoàng?. Đi theo cái thằng kia, sớm muộn cũng chết non.

Gia Huy nở một nụ cười mệt nhọc:

- Không sao.

Đây là hợp đồng đầu tiên cậu chính tay giành được, sau hai năm chôn vùi nơi mùi thuốc sát trùng của bệnh viện.

Làm sao có thể tùy tiện để mất đi.

Biết rằng mình có hơi chút quá tay, nhưng Gia Huy không hối hận.

Cùng lắm thì, sẽ lựa lời giải thích một chút.

=====

Chiều tối.

Gia Huy trở lại biệt thự X, việc đầu tiên cần làm, đương nhiên là tắm rửa cho thoải mái.

Sài Gòn quá nóng nực, mồ hôi dính bết lại vương trên tóc mái xòa xuống thực vô cùng khó chịu, còn cặp mắt kính vốn không quen kia, lúc này trở lên vướng víu không chịu nổi,

Tóc mái ướt nước, dùng tay vuốt ra sau đầu thành những đường suôn lớn, cặp kính cũng gỡ đặt sang một bên, dưới vòi sen, đôi mắt nhắm lại như muốn trút hết tất cả những suy tư bực bấn của một ngày mệt mỏi, thể nhưng nghĩ đến bản hợp đồng, thực lòng thực dạ lại nở ra được một nụ cười tự nhiên nhất.

Từng giọt nước lớn theo nhịp tỏa của vòi sen mà đậu lại trên bờ xương quai xanh thành một chiếc hồ nhỏ, lại như tràn đầy mà lăn trượt xuống đường eo kia, bờ eo nhiều năm luyện võ vẽ lên những đường căng bóng, không phải là thứ 6 múi đầy cơ bắp như tập gym, mà chính là một đường cơ bụng nhẵn phẳng mềm dẻo hữu lực kéo xuống bờ mu đầy những bụi lông mềm, khép sâu cánh đùi trắng mịn không hề có chút mỡ nào dư thừa. Suốt hai năm trong viện, dẫu là không thể chân chính mà đánh vài đường quyền cước, nhưng sớm sớm đều chạy bộ thành thói quen, một vài ngày nghỉ, các thớ cơ đều nhức nhối mà nhắc nhở, cứ như

thể nên cũng không khó hiểu gì khi bờ eo kia như một đường thẳng hoàn hảo, kéo căng chiếc hông cong vênh khó tin.

Toàn bộ cơ thể đẹp đến ma mị như thế, bọc phủ bởi làn nước trong vắt đang xả xuống, thứ tính khí kia ngủ yên theo chiều động của thân hình cũng khẽ lắc nhẹ, hai đầu vú một màu nâu đỏ hơi giương lên trên khuôn ngực kia, khiến kẻ nào đó đang đứng trước nhà tắm mà rình mò, nuốt tới khan cả nước bọt.

Gia Huy vừa mở mắt, liền đã thấy một thân hình mét tám đứng chắn ngang cửa.

!!!!!!

Việc hận nhất lúc này lại chính là vừa rồi còn nhắm mắt mà suy tư lung tung, nhất thời còn mất đi cả đề phòng, không nghe tiếng bước chân kẻ nào đó rón rén mà đậu ở cửa từ bao giờ.

- Cậu...?!!!!

Về mặt Kelvin trong thoáng chốc bớt đi âm trầm, đuôi mắt rỗng lập tức lại tròn sáng, vô cùng lưu manh mà giơ chiếc khăn tắm lên:

- Anh tìm cái này sao?

- ...!!!

Gia Huy nhìn chiếc khăn tắm trong tay Kelvin đang lắc lắc, lại nhìn lên chiếc móc treo gần cửa phòng tắm, trống không.

Dùng một cọng lông tùy tiện trên người đều có thể biết được, là hắn đã thò tay vào lấy, lại dùng thêm một cọng nữa, cũng có thể biết ngay được, thẻ khóa phòng mình từ a tới z hắn muốn là có.

Cố gắng điều chỉnh tâm tình, dùng một tay che đi chỗ nào đó theo phản xạ, Gia Huy đưa một tay còn lại chìa tới:

- Làm phiền cậu.

- Ồ, no no!

Kelvin không những không đưa chiếc khăn tới, mà lại còn khoanh tay để chiếc khăn vừa vắn áp vào người, đôi mắt không ngừng quét qua từng điểm nhỏ trên thân người kia.

Gia Huy biết, thằng nhóc này chính là vì chuyện lúc trưa nay mà muốn trả thù một chút. Trẻ con, ấu trĩ đến hết lời để nói.

Nhưng dẫu sao thì Gia Huy anh cũng là một người đàn ông, việc cái gì mà chỉ vì một cái khăn tắm liền thành ra chẳng ra sao?. Trước đây việc dẫn anh em đi xông hơi, mát xa, thậm chí tắm chung không phải là điều quá bình thường sao?

Trong bệnh viện, cũng chẳng có lựa chọn nào ngoài phòng tắm tập thể. Cái gì cần nhìn hoặc chẳng muốn nhìn đi chẳng nữa cũng tự nhiên cứ thế mà đập vào mắt.

Vì thế mà dường như quên mất một điều quá trọng điểm thì phải.

Bước chân tiến ra ngoài cửa phòng, lách người qua thân hình đó mà không biết rằng, cặp mông săn chắc của mình đã bị ai kia từ đằng sau ngoái đầu lại, nhìn chăm chăm tới.

Kelvin có chút không thể tin, nhìn theo cánh mông trần nẩy nhẹ lên theo từng bước nhỏ, không một chút tỳ vết, bông nhẹ vừa săn chắc vừa mềm mại...

Gia Huy như thế mà không hề có chút đề phòng nào, một đường bước tới bên tủ quần áo.

Hoặc giả như... anh ta không hề có chút gì khái niệm về Gay?

- Sao thế này?

Về mặt bàng hoàng không thể tin nổi khi cánh tủ quần áo vừa mở ra:

Hoàn toàn trống không!

Đến một cái xip lót cũng không còn!

Thậm chí, là cả đồ dơ trong chiếc giỏ ngoài cửa phòng tắm, cũng là không còn gì hết!

Trên mặt Gia Huy thực sự không biết có thể dùng từ gì để hình dung.

Siết chặt nắm đấm, cổ nuốt xuống một cục nghẹn bứ trên cổ, cố gắng bỏ qua vẻ mặt vô cùng đặc chí đang khua chiếc khăn tắm trong tay kia.

Gia Huy hít một hơi dài, với lấy chiếc chăn đơn trên giường, muốn quần tạt,

Đương nhiên, Kelvin làm sao có thể để một màn xuân tình này trôi qua đơn giản như thế, chút máu nóng khơi dậy bản tính của một con sói mà trỗi dậy, đè cả người trần trụi của Gia Huy xuống giường.

- Bịch!

Gia Huy sững sốt không thể tin, trợn mở to mắt nhìn gương mặt đang kề sát, hơi thở có chút nóng phả ra trên làn da vừa tắm mát của mình, khiến anh càng khó có thể hình dung ra nổi, đôi mày nhíu chặt thành một đường hằn sâu giữa trán:

- Cậu định làm gì?

Kelvin dùng sức chân kìm chặt lại hông và eo của Gia Huy, khàn giọng:

- Dám xối nước vào mặt tôi?. Còn không phải là tìm chết?

-!!!

Ừm...!

Gia Huy còn chưa kịp ra đòn phản kháng, môi đã bị tên nhóc kia thô bạo mút xuống.

Phập.

Mùi máu tanh lập tức bật ra trên đôi môi nâu mọng đường viền kia.

Kelvin bị ăn đau, và quan trọng nhất là bị ngạc nhiên quá,

Cậu như thế.. mà bị cắn!

Lại còn không hề là một vết cắn nhỏ gì, thực sự phải nói là toác môi mới đúng!

Gia Huy trong vài giây ngẩn ngủ, đảo ngược tình hình, đôi tay thuần thục với cú thúc khuỷu dứt khoát, một phát nhắm ngay vùng bụng của Kelvin:

- Hự..

Kelvin còn chưa kịp hết đau trên miệng, liền đã thêm một phát ngay bụng, nếu không phải thường ngày chăm luyện tập, có lẽ gan hay phổi gì đó đều đã đổi vị trí cho nhau.

Gia Huy kéo lại chiếc chăn đơn, như vẽ mà một đường bật dậy phủ lên người, nghĩ tới điều gì lại khinh miệt quét qua một câu:

- Là Gay cũng nên có tự trọng của Gay.

- ???!!!!

Kelvin vừa sửng sốt vừa đau vừa buồn cười. Tự trọng của Gay?

Ái chà, mình cũng còn có cả tự trọng nữa hay sao?

Hay.. do kỹ thuật hôn của mình có vấn đề?

Ôm gập bụng cũng không phải vì quá đau đớn mà không nở rời khỏi giường. Chỉ đơn giản vì, chiếc gối này...có mùi thơm.

Nắm tay siết lên một góc gối, góc miệng còn vương chút máu mà hơi câu lên.

- Gia Huy.

- Anh chết chắc.

=====

Sắc mặt Gia Huy thực sự xấu tới không muốn nhìn.

Cuốn một chiếc chăn đơn rời khỏi phòng thực quá bất đắc dĩ, đây đâu sao cũng là một căn biệt thự chứ chẳng phải phòng xông hơi,nhà kho?

Hừ.

Ngay sát vách cạnh phòng cậu hướng ra phía ban công, có một phòng kho nhỏ, để một vài thứ đồ ít dùng tới.

Đương nhiên, tên kia chỉ là trong lúc cậu tắm, cũng không thể nào đem toàn bộ quần áo cậu đi quá xa mà bỏ được.

Mở cửa tủ kho, thấy một đống quần áo nằm ngổn ngang.

Gia Huy cậu thực hận lúc đó không dùng nốt vài phần sức, chui trong phòng kho nhỏ hẹp mặc được bộ quần áo đằng hoàng vào người, vừa bước chân ra khỏi, tên nào đó đã kêu oai oái một gian nhà!

- Bác Phó!

- Bác Phó!

- Gia Huy đánh người!

- Đánh con sút môi luôn rồi!

Gia Huy:????!!!!!!

=====

Trong phòng khách,

Gia Huy ăn mặc chỉnh tề, khẽ cúi đầu trước ông Phó.

Cái miệng tên kia đã được bôi một lần thuốc mỏng bóng loáng, nằm nghênh ngang ngay trên chiếc sofa dài, hai chân vẩy vẩy.

Ông Phó dẫu có thực là người có uy có quyền, thế nhưng đứng trước tình huống người kia hẳn nhiên là cậu chủ, nói thế nào vẫn phải ba phần nể.

- Gia Huy, nói như thế nào, đây cũng là cậu chủ. Cháu hành xử hôm nay hơi có phần thô lỗ. Mau, xin lỗi.

Gia Huy hơi đảo chân, hướng về phía Kelvin cúi đầu:

- Xin lỗi cậu chủ, là tôi không đúng.

Kelvin nghe câu này, lại vạch bụng mình ra, chỉ chỉ cho bác Phó xem:

- Còn đây nữa, ” chú già” này đánh con ra nông nổi này.. khụ.. bác xem..

Gia Huy cúi thấp thêm một phần:

- Tôi thành thực xin lỗi.

- Không có thành ý!

Ông Phó lắc đầu còn đang định khuyên nhủ. Kelvin đã lười biếng liếc lên chiếc đồng hồ treo tường, đứng phắt dậy như không một chút gì có vẻ đau đớn mới bày ra vừa rồi.:

- Bác kêu chú già này xuống bếp tự tay nấu cháo bê lên phòng cho con.

Nói rồi ngang nhiên dời đi, khi quét qua vai Gia Huy còn cố tình nói nhỏ một câu bên tai:

- Phải là cháo lười nha!

- ?????!!!!

Gia Huy thực một thân hóa đá.

=====//=====

* karate ra đòn dứt khoát, bỏ qua các hình thức phụ, luyện cả tay và chân nhưng hướng về lực tay hơn, taekwondo thì hướng về lực chân nhưng vẫn luyện cả tay, chân.

8. Chương 8: Thử Tìm Hiểu

Đương nhiên không đơn giản chỉ là nấu một tô cháo lười bưng lên là xong.

Tên nào đó ngồi khoanh tay trước bàn trà, hóng hương gió mát mẽ từ khu vườn trước mặt thổi vào, nhất định nói tay mình đau đến không nhúc nhích nổi mà cầm được thìa.

Gia Huy cắn chặt răng lại, xương gò má lại nổi lên một chút.

Kelvin nhin cười sắp chết, trong lòng một phen thoải mái không thôi, tươi đẹp hơn cả làn gió mát mà thổi tới.

Trêu người, quả là thú vị chết đi được!

Cái bộ dạng kìm nén mức một thìa cháo đưa kề bên miệng kia, xem thế nào cũng rất hợp ý cậu.

- Mối tôi đau, không thể ăn nóng,

- ???!!!

- Phải thổi đi, đưa lên miệng thổi đi!

- ???!!!

- Hiểu không?

Gia Huy đương nhiên hiểu, cậu chăm con trai ốm suốt hai năm trong bệnh viện, cháo nào đều đã thổi qua, nếm qua.

Nhưng.. tên này..

Gia Huy cố nuốt ngược tất cả cảm xúc vào trong lòng, đưa từng muỗng cháo lên miệng, thổi.

Kelvin không tự chủ mà tự liếm môi mình,

Đôi môi hơi chu ra kia... chiều nay lại chẳng đủ thời gian để nhâm nhi thêm một chút.

Thực đáng tiếc.

=====

Ăn một bát cháo, cật lực hết đúng gần một tiếng.

Gia Huy cuối cùng cũng có thể bùng chiếc tô không mà trả lại nhà bếp, bác bếp chính năm nay đã ngoài 50, có nghe sơ sơ được chuyện cậu chủ một mực khó dễ Gia Huy, nên đặc biệt chữa lại cho cậu một phần thức ăn thơm nóng, đuôi heo chiên giòn, đậu phụ nhồi thịt, thêm một món xào và bát canh khổ qua.

Gia Huy mỉm cười cảm ơn, bác bếp còn định hỏi thêm gì, đã thấy ông Phó cầm một chút rượu tiến tới từ sau lưng.

- Để ta cùng ngồi ăn cơm với cháu.

- Vâng ạ.

Người đàn ông qua tuổi sáu mươi, mái tóc được nhuộm đen cũng khó có thể dấu đi được nét phong sương hằn sâu của cuộc đời, vui vẻ mà chia sẻ chén rượu ngon:

- Không phải là rượu tây đắt tiền gì đâu, chỉ là tự tay ta ngâm cái chuối hột rừng, uống hơi chát một chút, nhưng sau thử thì mới thấm đó nha.

- Dạ, vâng.

Gia Huy bị vài lời mộc mạc đơn sơ như đánh trúng thứ tâm tình bất ổn của mình, chậm rãi mở lòng.

Cơm nước xong xuôi,

Chén trà hoa nhài thơm ngát bày ra ngay ngoài khu vườn đầy gió.

Tĩnh lặng trong đêm khuya sương phủ, lại càng làm dậy lên thứ mùi quyến luyến.

- Ta đã nghe nói việc bên Nông Phú, cháu đã vất vả rồi.

- Dạ, không có gì, chỉ là việc nên làm.

Ông Phó cười:

- Nên làm thì cũng phải cần có năng lực mới được, hợp đồng xuất thử đi Nhật Bản lần này, nghe nói đã suýt gãy cánh giữa đường, lại chỉ nhờ vào vài lần đàm phán mà có thể suôn sẻ lại được.

- Dạ,

Thoáng thấy trong ánh mắt của Gia Huy lấp lánh lên chút niềm vui,

Ông Phó như thế mới từ từ chậm rãi, thâm tình mà chuyển từ " cháu " sang " con "

- Ta không rõ chiều nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta tin con chắc chắn có lý do để làm vậy. Thế nhưng ta dẫu nói thế nào vẫn chỉ là một người làm, không thể làm khác được, đành ủy khuất con một chút.

- Vâng, con hiểu.

Ông Phó gật đầu:

- Còn nữa, để tâm tới công việc là tốt. Thế nhưng con cũng chớ có quên mục đích của chúng ta khi đưa con tới đây.

-

- Nếu con làm một việc, chỉ vì hoàn thành nó một cách miễn cưỡng, thì cho dù công việc đó con có làm tốt đến thế nào, cũng không có nhiều giá trị.

Gia Huy đương nhiên hiểu được dụng ý của câu nói đó, đặt lại ly trà nên bàn, lắng tai nghe. Một lúc lâu sau mới nhả lời:

- Kelvin, cậu ấy thực sự không muốn tới công ty.

- Chuyện này, đương nhiên ta biết. Thế nên ta mới nói, làm việc dùng lúc nào cũng quá căng thẳng. Từ nhỏ, nó đã thiếu thốn tình cảm, chịu nhiều tổn thương mà người ngoài không cách nào hiểu được. Gia tộc lớn, chính là, nỗi đau cũng lớn.

-

- Ta chỉ mong con thực sự có thể mở lòng mình ra, dùng một phần tâm tình con dành cho Nông Phú bây giờ mà đối xử với nó.

Dùng một phần tâm tình, để đối xử với cậu ta?

Mở lòng sao?

Kelvin sao?

Gia Huy siết ly trà nhỏ trong tay. Chẳng lẽ nào, mình đã quá cứng nhắc rồi?.

Hay chính bản thân mình chưa từng thực sự coi cậu ta như một ” công việc” bình thường?, tất cả thái độ treo trên mặt, chính xác chỉ là đối phó.

Hay nói cách khác, anh dùng toàn tâm toàn sức dồn vào Nông Phú, luôn muốn Nông Phú tốt hơn lên, mở rộng lên, sung sướng biết bao nhiêu khi lui về được một hợp đồng béo bở.

Thế nhưng, với người kia..

Quả thực như thế mà gần hai tháng trời nay, anh chưa một lúc nào nghĩ tới việc sẽ khiến một thứ vải rách

cũng có thể vá lên áo choàng,

Hay, trong mắt anh, cậu ta vốn dĩ là một thứ đồ bỏ đi, mà anh chưa từng cất công tìm hiểu. Chỉ đơn giản đưa cậu ta về sớm một chút, hay đừng để những hành động thô bỉ quá trớn xảy ra.

Và đương nhiên, Ông Phó đều có thể nhìn ra được.

Ngẫm sâu một chút những lời vừa nói, ngắn gọn, nhưng đầy ý tứ bao hàm.

Gia Huy mới hiểu thế nào là gừng càng già càng cay, cũng tự trách mình bản thân đã quá hời hợt rồi. Dem tâm huyết mong mỏi của bà Mỹ Kim và ông Phó, một mực đổ xuống sông.

Nông Phú cũng quan trọng,

Nhưng,

Người, còn quan trọng hơn gấp vạn lần.

Anh như thế mà bỏ qua hết, chưa từng dành một phút giây trọn vẹn để hiểu tấm gỗ mục kia rút cuộc như thế nào.

- —

Một ấm trà nồng đã vơi.

Gia Huy cười có chút hổ thẹn:

- Cảm ơn bác đã nhắc nhở.

- Không sao, không sao, mới chỉ có 2 tháng, thời gian hãy còn nhiều.

Gia Huy một lúc mới hít chậm một hơi, lấy can đảm:

- Nhưng nếu cậu ấy thực sự không muốn đi...

Ông Phó khoát tay:

- Đối với những đứa trẻ ngỗ ngược, ta tin cháu biết phải làm thế nào.

- Chuyện này..

- Như ta đã nói, kể cả là tổn thương một chút cũng không sao.

- ???!!!

- Vừa vặn, vài bữa nữa ta phải ra Đà Nẵng,, tên nhóc đó không còn ai để mà kêu la nữa.

Gia Huy hiểu ra mà cười:

- Vâng.

Tiến bác Phở xong, Gia Huy không vội bước trở về phòng, thân ảnh chìm trong màn sương đêm, rảo bước về phía khu nhà dành cho người làm,

Có lẽ cân nhắc một chút.

Nên đi tìm Tuấn Anh.

Xem ra, mình đã già thật rồi, không hiểu tuổi trẻ giờ đây muốn gì nữa!

- ——

Đôi mắt sáng từ trên phòng cửa sổ lầu trên nhìn xuống, khẽ thấy bước chân kia như thế mà lại không trở về phòng, tay bất giác nắm chặt rèm cửa, hồi bật ra một câu vu vơ.

- Còn đi đâu cái giờ này?

Mười phút sau, khi bước chân của Gia Huy vừa chạm phòng cửa Tuấn Anh, còn chưa kịp đưa tay lên gõ cửa, đã thấy Tuấn Anh vội vã bước ra.

- Ủa, anh Huy?

- Em đi đâu vậy?

- Bên chỗ cậu Kelvin gọi em tới lái xe ra ngoài gấp.

Ngó vào trong phòng còn thấy anh lái xe khác ở chung với Tuấn Anh, Gia Huy bắt lấy tay cậu lại:

- Nhờ anh Trường lái không được sao?

Tuấn Anh vừa nhét chiếc áo sơ mi qua cặp quần vừa lắc đầu:

- Gọi rõ là em rồi, không đổi được.

- Thế ha, anh em mình nói chuyện sau. Nghe như có chuyện gấp lắm!

- ???!!

Vừa thấy Tuấn Anh vội vã chạy đến cúi đầu chào, Kelvin chỉ nghĩ đến gương mặt ăn hột của Gia Huy đã đủ thỏa mãn ngồi lên ghế sau.

Hư.

Nửa đêm nửa hôm đi tìm tên nhóc này?

Nghĩ cũng đừng có nghĩ.

Người Kelvin này đã ” chấm ”, một mảnh xương cũng không thừa.

Tuấn Anh len lén nhìn sắc mặt có phần hòa nhã vui vẻ của Kelvin trong gương, cũng thoải mái mà hỏi:

- Cậu Kelvin, giờ mình đi đâu?

Kelvin chán nản nhìn tên mặt trắng thư sinh qua gương, chán ngắt mà nói:

- Lái xe năm vòng quanh biệt thự rồi về.

- Hả????!!!!

Tuấn Anh còn muốn hỏi nữa, nhưng ánh mắt kia thế nào lại như đang xiên về phía cậu cơ chứ. Câu hỏi trôi ra đến cổ lại ngậm ngùi, nuốt vào.

=====

Gia Huy gặp không được Tuấn Anh cũng đành trở về.

Lại lạ thay hôm nay Kelvin như vậy mà đi bar cũng cố tình đi gấp gáp như vậy. Chắc là đã chán ngấy cái cảnh anh chặn ngang mấy cuộc vui tới bến của cậu ta rồi chẳng?

Haiz.

Gia Huy bước vào trong phòng, thay quần áo ngủ rộng rãi, lạch cạch lên trên mạng, tìm kiếm chút thông tin về thế giới thứ ba kia.

Càng xem, đôi mày càng nhíu chặt.

Bị thu hút mãnh liệt bởi người cùng giới.

Như vậy sao?

Vậy.. việc hôm nay mình bình thản chẳng mặc gì đi lại trước mặt anh ta,

Cái chuyện mà mình nghĩ chẳng có tý vấn đề gì, rút cuộc.. lại quá là có vấn đề đi?

Chao,

Ai mà biết?. Từ sau cái ngày biến cố lớn nhỏ đều đập lên người cùng một lúc ấy, lại thêm hai năm chăm con nhỏ trong viện. Đối với phương diện tình dục kia, anh cũng chỉ tự tuốt vài ba lần gì đó.

Anh lại hoàn toàn mù tịt về những cái gì thuộc về thế giới này.

Gấp lại máy tính.

Nghiền ngẫm lại từng lời mà ông Phó đã nói ra hôm nay.

Một gia tộc giàu có, cũng giống như một con rắn độc vậy, đã là sinh ra từ đó, không nhiều thì ít, đều tự thân đã bị thương.

Nghĩ lại thì, Kelvin tên nhóc đó, dẫu có thực sự chẳng ra gì, từ lời nói đến cả cách làm, thế nhưng cũng là chưa hại ai bao giờ.

Gia Huy thở dài một hơi.

Vậy, cứ thử xem.

=====//=====

9. Chương 9: Gỗ Mực

Trong khi Gia Huy đã thông suốt, cùng với ông Phó ” bàn một chút” kế hoạch cho chuỗi ngày sắp tới để uồn nắn Kelvin vào quy củ. Cũng đồng thời đem ra lời hứa sẽ cố gắng dùng một chữ ” Tâm” đem tấm gỗ mực kia đi khắc đi bào.

Thì kẻ kia lại chẳng hề hay biết gì mà cứ mãi thân mơ mộng đến nuốt nước bọt ừng ực, khi thấy thái độ của Gia Huy đối với mình đã có phần tích cực và hòa nhã hơn.

Kelvin vừa ăn chiếc bánh sandwich vừa giăng lấy ly nước đang kề tới miệng Gia Huy lại mà cười hề hề:

- Này, không phải thích tôi rồi chứ?

- Tôi nói cấm có sai. Sức hút của tôi là hút được từ già tới trẻ.

Gia Huy vẫn bình thản rót một ly nước khác, lại đưa lên miệng.

Kelvin nháy mắt:

- Ông chú già, nếu thích cứ nói ra một tiếng không cần ngại, nể mặt ông theo tôi thời gian qua, tôi có thể xem xét chịch ông miễn phí một đôi lần.

Đáng lý, theo suy tính của Kelvin, khi nghe một câu thô thiển tới mức như vậy, Gia Huy lập tức phải phụt nước từ trong miệng ra, hoặc ít ra cũng phải nhăn mặt chun lại.

Vậy nhưng không, vẫn phong thái nhã nhặn điềm tĩnh như cũ, một giọt nước cũng không rơi ra khỏi khóe miệng kia, nhìn cậu:

- Tôi không thích đàn ông.

-!

- Hơn nữa, còn là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa,

- ???!!!!

Kelvin tức đến muốn đập bàn,. Vậy nhưng vẫn có vẻ gì không đúng lắm.

Tại sao anh ta lại có thể bình thản như vậy ” không thèm chấp con nít” thế kia?

Rõ ràng đúng là Gia Huy, nhưng lại không phải là một Gia Huy suốt hai tháng trước đây.. mà giống như.. Gia Huy của lần đầu tiên giường nằm đâm thẳng vào mặt mình!. Đúng! đúng là cái chết của ngày đó!

Gia Huy buông đũa, kết thúc việc ăn sáng của mình:

- Bây giờ là 8h15 phút. Cậu Kelvin. Cậu còn 15 phút nữa để dùng bữa sáng và thay đồ. Đúng 8h30 chúng ta xuất phát tới Nông Phú.

- Ai nói là tôi sẽ đi chứ?!

Quăng cả miếng bánh Sandwich ăn dở lên bàn, Kelvin chuẩn bị đứng dậy bỗng thấy Gia Huy đưa sỏi tay dài tới, tóm lấy cánh tay cậu, bẻ ngược.

- A!!!! Đau đau đau...

- Cậu Kelvin, nếu cậu đã ăn sáng xong rồi, mời cậu lên thay đồ.

- Định làm phản sao!?

Gia Huy siết thêm lực tay, lập tức tên trước mặt kêu lên oai oái:

- Á! Nhẹ nhẹ,

- Bác Phó! Bác Phó cứu con!

Như thế mà chẳng thấy bác Phó đâu, chỉ có cô người làm đứng đó cúi người nói:

- Thưa cậu, bác Phó sáng sớm nay đã rời khỏi.

Kelvin đau chết đuối người, quả nhiên, bác Phó vừa đi khỏi, anh ta liền giở mặt!

Thế nhưng, trong lòng thực sự là đau hay râm ran một tư vị khó có thể biểu đạt bằng lời.

Aiz.

Có trời mới biết được.

- _____

Văn Phòng thường trực của Hội Đồng Quản Trị tập đoàn Đỗ Gia.

Đỗ Chính trông già hơn hẳn với cái tuổi gần năm mươi của mình cũng bởi cái đầu hói. Vậy nhưng bản lĩnh của người này khắp thương trường không ai không biết, đặc biệt là lĩnh vực tàu thuyền hàng hải,

Nhà họ Đỗ có ngày hôm nay, nói bầy phần công lao là do người này cũng không quá, thật tiếc mãi ngoài bốn mươi mới có một mống con trai, tính ra bây giờ cậu bé chỉ mới tròn mười tuổi. Đương nhiên, đó là lý do vì sao Đỗ Bằng – cháu ruột gọi hẳn bằng chú kia, là một cái gai cực lớn.

Quay chất giọng ồm ồm sang phía người thư ký, Đỗ Chính cất lời:

- Bên Phạm K có tình hình gì mới không?

Người thư ký đương nhiên hiểu, cái ” bên Phạm K ” kia là nhắm vào ai, lưu loát trả lời:

- Thưa sếp, từ khi về nước tới giờ cậu ta vẫn như vậy.

- Vẫn vậy?

- Dạ, đàn em báo lại, cậu ta hầu như không một ngày nào chịu chôn chân ở nhà, chỉ sợ các quán bar trong Sài Gòn đều đã đi nát., ” hàng ” cũng đã được tuần vào, chỉ đợi con mồi cắn câu.

Đỗ Chính hài lòng, gật gù:

- Tên trợ lý mới đó thì sao?

- Mỗi quan hệ rất lạnh nhạt. Không đáng quan trọng.

- Ủm. Được rồi, gài người cẩn thận một chút là được.

- Vâng. Sếp yên tâm.

- ——

Kelvin thực sự bị đem tới công ty,

Hơn thế nữa còn bị tống về phía nhà kho,

Chuyện là mới sáng nay, Kelvin đương nhiên không chịu ngoan ngoãn đọc cái gì mà hợp đồng cái gì mà doanh số. Ngáp chán thì ngủ gật ngay trên bàn.

Gia Huy vừa mở cửa phòng, liền trực tiếp tóm người vứt xuống kho, nếu không phải vì ví tiền, điện thoại đều bị để lại hết, đường xá mù tịt, thì chắc chắn Kelvin nào có ngu gì mà ngồi đây.

Nhìn từng thùng khoai lang chất đầy, Kelvin gào muốn rách bản họng:

- Tôi phản đối!

- Vì cái cớ gì mà tôi lại ở đây? Hả? hả?

- Mau đem ông trở về!!!!!!

- Gia Huy tên chú già nhà anh!

- Không chịch thì không chịch thôi! làm như tôi thèm cái xí quách nhà anh lắm không bằng!

- Đúng là ác ma mà!

Mấy người bốc vác xung quanh không ai không biết đây lại chính là Giám Đốc của Nông Phú, thế nhưng vì sao lại phải nai lưng ra khuôn hết đống khoai lang kia lên xe thì chịu.

Cứ lẳng lẳng vừa vác vừa nghe tên mét 8 nào đó rống ầm ầm. Cười cũng không dám cười.

Gia Huy vừa bước tới cửa kho lập tức nghe được tiếng mắng chửi đích danh mình, vậy nhưng trên nét mặt lại tỏ ra bình thản chẳng có việc gì:

- Mọi người đã vác xong gần hết, tại sao cậu còn nguyên thể kia?

Kelvin vừa nhìn thấy thì đã héch một bên môi lên:

- Tại sao tôi phải vác?

- Giám đốc như tôi mà phải đi bê khoai?

- Mau! Trả lại ví!

Gia Huy rút chiếc ví trong túi quần ra, giơ lên cao:

- Trong 10 phút, nếu cậu có thể lấy được chiếc ví này từ tay tôi xuống, thì có thể cầm ví tiền và rời khỏi đây.

- Còn nếu không – Gia Huy đẩy kính – ngoan ngoãn bê hết chỗ khoai đẩy lên xe không được chậm trễ.

Kelvin phì một tiếng:

- Là chính anh nói! Rồi đừng kêu vì sao tôi bắt nạt anh!

- Mời.

Kelvin ngay lập tức nhào tới, bắt bên này, nhảy bên kia.

Mọi người đều tạm dừng xúm lại xem trò hay.

Ai cũng nghĩ rằng chênh lệch gần như hoàn toàn về chiều cao và hình thể thể kia, Kelvin chẳng mấy mà tóm được.

Thế nhưng như dự đoán chính xác được từng đường mà Kelvin sẽ bỏ tới, đôi tay Gia Huy thoăn thoắt di chuyển, lùi người, tiến tới, đều là tránh được, chỉ có thủ mà không có tấn công, thực sự từng động tác đều là đẹp mắt.

Khác hẳn với mấy cái quờ quạng như vò éch của Kelvin, vô ích mà trút sức chồm lên co kéo.

Gia Huy nghiêng mặt, nhìn Kelvin đã bắt đầu hỗn loạn hơi thở vì nhảy tới nhảy lui,

- Còn một phút.

Chiếc ví vẫn nằm nguyên trên tay Gia Huy.

Còn một phút?

Kelvin đôi mắt ánh lên sự thâm trầm, không nhảy tới nữa, mà một đường áp sát bắt lấy cằm Gia Huy:

Hôn lên.

Ừm...

???!!!!!!

O???

Tất cả mọi người há hốc mồm

Đương nhiên, trừ miệng của Gia Huy bị người ta chặn không thể nào há ra được nữa.

Và điều thật lạ là,

Hắn ta dường như vậy nhưng không phải vậy. Khuôn người cực kỳ rắn, đôi chân tấn rõ ràng chắc sức vô cùng.

Gia Huy dút kiếu gì cũng không thoát khỏi được nụ hôn kia, còn muốn lên gối,

Kelvin đã giật chiếc ví trên tay anh, buông thoát cả người, cười đến là đắc chí:

- Ha ha ha!

- Ví đây ví đây!

- Ha ha! Gia Huy chú già nhà anh! Rút cuộc cũng có ngày này!

- ???!!!!

Sau đó, mặc kệ Gia Huy nóng mặt trước bao nhiêu con mắt trợn trắng kia, tên nhóc nào đó hớn hờ rời đi.

Thật đúng là điên mà!

Còn sợ cậu ta quá sức mà xuống xem.

Kết quả thì thế nào?!

Gia Huy nhìn bóng lưng vừa rời khỏi kia.

Đỡ trán.

=====

Cũng không quá tệ đi.

Tên Kelvin này như vậy mà sau khi vọt khỏi khu bốc hàng, lại chạy thẳng ra một quán cơm sáng sửa gần đó, đặt một loạt các suất ăn ngon lành kèm theo đủ thứ nước uống mang tới.

1 tấn khoai lang đã được sắp xếp gọn ghẽ trên xe tải chờ chờ đi.

5 người bốc vác cũng đang thấm những giọt mồ hôi lặn dài trên trán xuống, bộ quần áo màu xanh dương đậm cũng loang lổ ướt đầm.

Vừa thấy Kelvin trở lại, người nọ còn nhìn người kia chưa hiểu, tên nào đó đã nhe răng hớn hờ chạy đến mời cơm nước:

- Ăn nào ăn nào!

-!

- Sao vậy?

Mấy người bốc vác, trẻ có, trung tuổi có, hầu như không ai nhúc nhích.

Đây là Giám Đốc của Nông Phú còn chưa tính, nghe nói cậu ta chính là quý tử của nhà họ Phạm, gia tài ngàn tỷ chứ không đùa, dù có nát bét rồi còn bị bê đê thì vẫn là tốt nhất không nên dây vào.

Mấy người thợ bốc vác, nếu không phải là chưa học qua được lớp bốn, thì cũng là do gia cảnh khó khăn lắm mới chọn cái nghề bán sức lấy tiền này.

Thế nên đương nhiên chẳng một ai đại gì dây vào.

Nhưng Kelvin nếu quyết dây vào thì cứ dây!

- Này! Nếu không mau lại ăn ngày mai tôi đuổi việc hết!

- ???!!!!

Mọi người nghe vậy không ai bảo ai liền lục tục kéo nhau lại chỗ Kelvin, mỗi người phần nước phần cơm, ngồi ngay xuống sàn kho.

Kelvin cũng bóc một hộp cơm ra, kéo kéo cái bao dứa sạch lót, phệt mông xuống ngồi.

Ban đầu mọi người vừa ăn còn vừa lăm lét nhìn, sau đó thì thấy người kia cũng không ” nguy hiểm ” lắm, rất đường hoàng xúc cơm ăn thì cũng khều nhau hỏi chuyện một tý:

- Giám.. Giám đốc hôm nay không đi ăn nhà hàng sao?

Kelvin ngẩng lên:

- Sao phải ăn nhà hàng?

Cậu thanh niên trẻ vừa hỏi xong cười hì hì:

- Thì là Giám Đốc mà?

Kelvin cười hô hô suýt thì bắn cả hạt cơm ra khỏi miệng:

- Giám Đốc cái khỉ gì, cũng là người thường thôi!

Sau đó, còn bổ sung thêm:

- Tôi hơi bị được, không giống cái chú già Gia Huy đó đâu, nào ăn ăn, tự nhiên tự nhiên!

Bác trung tuổi đưa cái mũ lên phẩy phẩy quạt, phản bác:

- Giám Đốc đừng nói thế chứ, Gia Huy là một người tốt đấy!

Mấy người kia cũng đồng ý:

- Không có anh ấy, tôi cũng không có công việc này.

- Phải đẩy phải đẩy, mới về đây hai tháng mà đã xây – cậu xem – người nọ chỉ tay lên mái nhà - cái kho này trước đây chỉ có phòng mát bên trong kia bảo quản hàng thôi, chứ còn chỗ chúng tôi ngồi đây là cái lán kéo mấy bạt dù che. Nắng nóng không thể tưởng tượng nổi.

- Đúng đấy, mà giờ có cả một gian cho anh em tôi ngủ nghỉ có nhà tắm riêng. Chúng tôi đỡ khối tiền thuê nhà.

- Trước đây cái vụ bốc bí ngô đấy, không kịp hàng gọi anh em bên xe ôm vào làm không ai thèm tới, chê nắng nóng quá thành ra đâu có ai, trễ hàng đi đấy!

Cậu thanh niên trẻ vội vàng chen thêm:

- Cái ông An đó xong còn trách chứ, không phải anh Gia Huy xây lại thế này em cũng bỏ.

Kelvin nhú mồm:

- Tốt như thế thật?

- Thật, bình thường ít nói chuyện, nhưng đúng là quan tâm từ trên xuống dưới nha.

- Cái chị gì hôm bọc buổi trong xưởng hàng để non kia kìa, gọi xe cấp cứu sợ không kịp, kêu đến trưởng kho nhờ xin dùng xe công ty, thế mà bị mắng.

Kelvin ngạc nhiên, buông cả hộp cơm:

- Rồi sao nữa?

- Thì sao nữa? Chính Phó giám đốc lệnh cho nhà xe đưa đi.

Một mảnh tâm tình dân dã,

Kelvin thật không uống công bữa cơm này mà.

Tìm người, ta tìm tới quê hương,

Hiếu người, ta tìm tới những lời vu vơ ngoài lề.

Đừng nghe cũng đừng nhìn đi nơi nào xa xôi quá, có khi lại là lời nói dối của ngày cá tháng tư.

Cứ nghe, cứ nhìn từ những điều nhỏ nhặt, đem chất góp lại hiện ra sự chân thành.

- _____

10. Chương 10: Khó

Mặc định rằng Kelvin sẽ trở lại Phòng Nghỉ, đánh một giấc no nê, thế nên Gia Huy cũng không đi tìm nữa.

Từ chỗ " không đến công ty " đến chỗ " miễn cưỡng đến công ty " chỉ ít thì đây cũng là một khởi đầu không tệ đi.

Ngoại trừ, ngoại trừ cái " nụ hôn " bất đắc dĩ đó.

Chống tay lên cằm, ngón tay khẽ lướt qua môi đi hai ba đường.

Phải làm sao mới được đây?. Khó, còn khó hơn bất cứ một mảnh khoe nào trong tất cả các hợp đồng anh từng trải qua.

Chợt nghĩ tới ấn tượng đầu tiên về tên nhóc này. Quả thực là thói tối không muốn nhắc. Ngay trong một góc quán bar mà đề một cậu thanh niên trẻ tuổi ra làm ba cái chuyện kia, thật không hiểu nổi cậu ta nghĩ cái gì.

Sau đó thì càng khỏi cần nói tới, mỗi lần theo tới những quán bar, quán mát xa trá hình, Gia Huy đương nhiên không vào, thế nhưng tại anh cũng đâu có vấn đề gì, cách cánh cửa kia, là những tiếng rên rỉ điên cuồng, có những lúc không phải là một giọng hai giọng, mà thậm chí... là vài người cùng một lúc.

Nếu không phải Gia Huy thẳng thắn bẻ tẹo tay một kẻ được gọi cái gì đó gọi là tiểu mỹ thụ đang cố luồn tay xuống đũng quần anh, có lẽ dù chỉ đứng cửa anh cũng bị làm phiền tới nhức đầu.

Thế nhưng,

Đã là hứa với bác Phó một tiếng, cũng sẽ không dễ dàng buông tấm gỗ mục kia như thế.

Chỉ e rằng những ngày tiếp theo này, số lần Gia Huy anh phải dùng thuốc ngủ liều nhẹ để có thể ngủ nổi, càng tăng dần.

=====

Chiều tối, phòng Phó Giám Đốc.

Gia Huy cùng Trần An còn đang thảo luận về đơn hàng lần này:

- Nếu như bên phía Nhật Bản đồng ý đặt số lượng lớn, anh có dự tính gì?
- Đương nhiên, sẽ cử người xuống dưới Vĩnh Long nói chuyện trước với bà con ở đó, sẵn sàng bao tiêu đầu ra.
- Vấn đề về thuốc bảo vệ thực vật thì sao?
- Phải nói rõ ngay từ đầu. Hàng xuất lần này chính là lấy từ khu mẫu của chúng ta cho nên tuyệt đối qua cửa được. Nhưng vấn đề nhân rộng ra hàng ngàn tấn thì phải cực kỳ thận trọng.
- Tôi..

Trần An còn chưa nói cho hết câu, Kelvin đã từ đâu nhảy giọng vào chen ngang:

- Ai cho anh tự động xây mái che?

Trần An và Gia Huy nhìn nhau khó hiểu, Kelvin kéo ghế ngồi bệt xuống ngay bên cạnh Gia Huy:

- Tôi đã ký duyệt sửa nhà ở đó chưa?
- ...!!!
- Ai cho anh tự phép quyết định hả?
- Há?

Gia Huy biết tên này lại chuẩn bị gây sự đây, liền gật đầu tỏ ý với Trần An.

Trần An cũng là người thấu hiểu thời cuộc, liền dọn dẹp giấy tờ trên bàn, rời khỏi.

Gia Huy nhú mồm nhìn một thân quần áo tây trang bị phủ bụi, nhăn nhúm đến không nhận ra:

- Cậu thế này là sao?

- Anh còn chưa trả lời tôi!

- ???!!!

Gia Huy nhìn thái độ vênh vênh trước mặt, hỏi lại:

- Ý cậu nói là nhà kho sao?

- Thì đúng rồi!

- Đó là điều cần thiết.

- Mọi người chỉ chú tâm vào việc bảo quản hàng trong kho nhưng khâu vận chuyển bốc dỡ hàng hóa lại sơ sài, hàng buổi nhập xuất sang Hàn lần trước đã bị trả về, thua lỗ rất nhiều do bị ngấm nước mưa. Nhưng nước mưa ở đâu mà có?

- Chính là do khi bốc dỡ hàng từ trong kho ra tới ngoài xe tải, bạt che sơ sài nên đã làm ướt mưa, hơn nữa, thùng xe tải không được vệ sinh đúng chuẩn khiến cho quãng đường dài gây hư hỏng. Chính vì thế việc xây dựng lại là rất cần thiết.

Gia Huy nói một lè,

Kelvin như thế mà chẳng để vào tai một lời nào:

- Sao bình thường anh kiệm lời với tôi như vậy, mà khi nhắc tới công việc lại cứ phun như sấm thế?

- ???!!!

- Còn nữa, anh tốt với mọi người như vậy, lại trừ tôi ra là vì lý gì?

- ???!!!!

- Anh thích tôi đúng không? Nên mới đối xử đặc biệt với tôi như vậy đúng không?

Lời không đúng đắn, hành động càng không đúng đắn, Kelvin vừa nói vừa sấn sổ áp tới muốn đưa tay lên ngực người nào đó ăn đậu hũ.

Gia Huy quá coi trọng người này rồi. Lại còn tưởng cậu ta thực sự quan tâm tới công ty hay cái nhà kho.

Ai đời, lưu manh vẫn chỉ là lưu manh.

Gia Huy bắt trọn bàn tay vừa chạm lên ngực áo mình kia, vặn cái một. Đương nhiên mặt kẻ nào đó đang màu hồng chuyển thành màu xanh.

- Nghéo! Á!!!!!!!!

=====

Bữa tối ngày hôm ấy.

Kelvin vừa xoa cổ tay mình, vừa oán hận:

- Rõ ràng là lỗi của anh tự tiện lấy tiền của công ty xây dựng lại kho xưởng.

- Ngày hôm ấy tôi đã báo lại cậu, nhưng cậu đã nói là không quan tâm.

- Tôi nói là không quan tâm thì anh phải mang tới cho tôi xem chứ? Làm gì có lý nào mà tự tiện như vậy? Tôi là Giám Đốc hay anh là Giám Đốc hả?

Gia Huy thở dài, buông đũa, đứng dậy cúi đầu:

- Dẫu sao đó cũng là lỗi của tôi. Xin lỗi cậu!

Đương nhiên kẻ nào đó bật dậy theo, mắt sáng như sao:

- Vậy thì, tối nay anh phải theo tôi?!

- Tôi không đồng ý.

Kelvin nhăn mặt:

- Tự tiện lạm dụng tiền riêng của công ty đi xây dựng linh tinh. Cái này là gì?!. Tôi lập tức gọi điện cho bà tôi tố cáo anh!

- ??!!!!

Thực sự thì, Gia Huy không sợ cái ” tố cáo” ở đây.

Thế nhưng chỉ vì một việc như cái móng tay như vậy mà ầm ĩ tới cả bà Mỹ Kim thì anh cũng không thể nào làm cho nổi. Hơn nữa, dù anh có can hay không can thì xem ra, tối nay tên kia kiểu gì cũng không chịu nằm yên ở nhà.

Gia Huy xuống một nước:

- Được.

- ồ yeah!

- Tuy nhiên, đúng 11h đêm phải có mặt ở nhà.

Kelvin búng tay cái tách:

- Duyệt!

=====

Bóng dáng Kelvin vừa tới, vài ba em xinh tươi đã nháy mắt ra hiệu, đưa nhau nở những nụ hôn gió phóng tới,

Kelvin mặc một chiếc áo thun màu đen rộng in vài hình đỉnh ốc, quần bò mài ôm lên đôi chân dài, so với Gia Huy một thân chính tề đàng sau combo thêm quả kính gọng vàng nữa thì thực sự là không khớp một tý nào,

Trong phòng riêng, Trọng Đình đã chờ sẵn, vừa thấy Kelvin ló đầu vào đã hết lời lấy lòng:

- Ôi chà chà! Mấy ngày rồi chứ?.Suýt quên mất..

- Ủa?

Trọng đình chợt giật mình.

Gia Huy như thế mà không giống như mọi ngày chờ ở bên ngoài, lại cũng bước theo sau, lựa ghế bên cạnh Kelvin ngồi xuống.

Kelvin nháy mắt ra hiệu với Trọng đình một cái, Trọng đình lập tức cầm chiếc khay đựng giấy tờ trên bàn tủ kia rồi đi, ra về hiểu ý tứ.

Gia Huy không để ý đến những động tác này, liền trực tiếp khai liền mấy chai bia, tay cũng theo đó nói rộng cả vạt trên cổ áo:

- Không phải muốn bồi sao?

- Uống!

Đẩy một chai về phía Kelvin, còn tự bản thân Gia Huy anh cũng chính cầm hẳn một chai lên tu ngược.

Đáy mắt hai người, hai biểu tình.

Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Gia Huy anh hôm nay dám tới đây, ít nhiều cũng phải chỉnh cho tên kia đến nôn ra nước mới thôi.

Tửu lượng của anh, chưa từng gục trên bất cứ bàn nhậu nào.

Kelvin nhìn yết hầu nhỏ kia lên xuống, chậm rãi, nuốt một ngụm nước bọt.

Kết bia với nửa, vài chai rượu nhỏ cao độ cũng đã bắt đầu thấy đáy, mấy em trai phục vụ đã bắt đầu ồn ào bước vào muốn tiến tới chỗ Kelvin,

Kelvin vờ như đã loáng thoáng say, gào lên:

- Sao lại thế này được?

- ??!!!

Em trai mảnh mai sắp tới gần bên cạnh bị Kelvin hét lên làm giật mình, Gia Huy cũng ngoái đầu lại, khuôn mặt vẫn bình tĩnh như nước:

- Sao vậy? Say rồi?

- Vậy tôi đi trước.

Gia Huy tóm lấy áo khoác ngoài,, muốn bước đi liền đã bị Kelvin kéo nhào lại:

- Sao vậy? đã nói là bồi tới cùng cơ mà?

Gia Huy đứng dậy:

- Tôi chỉ nói bồi cậu uống, không có hứng thú xem chuyện khác.

- Chuyện khác gì chứ?

- Anh ghen? Ha ha?

Gia Huy nhú mào:

- Tự trọng một chút. Tôi không phản đối việc cậu phát tiết, chuyện cậu ngủ với bao nhiêu người cũng không phải việc của tôi. Nhưng tôi có quyền không muốn tự làm bẩn mắt mình.

-

Gia Huy nói lời nào lời ấy cứng như thép. Kelvin thực sự nhất thời còn không kịp phản biện lại, thế nhưng Gia Huy cũng thực không tưởng được, lý do mình ở lại lại vì.. mấy ” đứa trẻ ” mới vào kia.

Nom một bộ dáng nai tơ, nhìn thế nào cũng chỉ mới 17-18 tuổi, thế nhưng lại điệu nghệ đến hoảng hốt. Theo cái liếc mắt thấy tay ra hiệu của Kelvin, một nhoáng đã đối đối tượng, bầu chặt lấy anh, vừa ôm vừa hôn, vừa sờ soạng.

- Eey da, để người ta hầu hạ anh nhé?

- Anh thích chơi trò thú nhún không?

- Hay em BJ cho anh trước nha?

Gia Huy siết chặt nắm đấm, trợn mắt không thể tin:

- Kelvin! Cậu!

Kelvin một mặt như sung sướng khi người gặp họa, cười đến là sảng khoái.

Một mặt thì dưới đáy mắt rờn rại nhen lên đốm lửa đỏ đến dữ dội.

Gia Huy không thể nào ra đòn bạo lực với mấy ” bạn trẻ” này được, đành kéo áo giựt quần lại, chật vật không tả.

- Tránh.. tránh..

- Các cậu bị điên hả?

- Cậu kia. Bỏ tay ra!

- Ái dà, ngực anh mềm thật đó nha! Làm người ta thực muốn ngoạm một miếng mà...

- Ừ..

- A...

Một kẻ nhân lúc Gia Huy vừa đang hé mở miệng muốn nói, liền nhào tới hôn lên, sẵn tiện đẩy vài viên thuốc nhỏ trượt sâu vào cuống họng Gia Huy,

Gia Huy giật nảy người, đẩy ra khỏi:

- Cậu nhét cái gì vào miệng tôi vậy?

- Chỉ là một chút tình thú nhỏ mà thôi.. Nào. Để em mút cho anh thích..

Gia Huy thực sự tức tối tới không chịu nổi, bao nhiêu cái gì gọi là thể diện, gọi là lạnh như băng, giờ phút này theo những dấu môi son mở nhạt đầy trên trán trên cổ kia mà bùng nổ.,

- Phạch..

- Xoảng..

- Á!!!

- Đánh người!!!

Tiếng mấy ” cậu bé” kia bị hất từ trên người Gia Huy xuống đụng thẳng vào bàn, vỏ chai bia thuận thế rơi xuống đất vỡ tan, lại một cái bẻ tay, một cú văng gối,

Mấy cậu nhóc lập tức mặt tái mét ôm chỗ đau chạy khỏi phòng.

Gia Huy nhìn lại, Kelvin vẫn nhõn nhơ ngồi một góc kia xem từ đầu tới cuối. Máu nóng trong người không hiểu sao hôm nay càng nhịn càng sôi sục, siết chặt nắm đấm, thẳng mặt Kelvin mà nhắm, thế nhưng khi bàn tay kia vừa ra đòn,

Gia Huy liền nghĩ rằng mình chính là sinh ra ảo giác rồi, Kelvin nhúu mày một giây liền có thể tóm gọn cả quả đấm kia trong lòng bàn tay, không những thế, các chiêu thức tiếp theo đều bị gãy gọn dứt khoát chặt đứt đường tấn công..

Đôi chân dài còn tung một cước đạp quá đầu, Gia Huy theo thế đưa tay lên phản xạ, lại không hề thấy bản thân bị thương, mà thay vào đó là cả thân hình bị kéo ngã trên chiếc ghế dài.

Cử động, không được!

Nhìn vẻ mặt hoang mang như không thể tin nổi của Gia Huy, Kelvin mạnh mẽ dùng đôi cánh tay như kìm thép một lần nữa siết chặt người lại trong lồng ngực mình. Ánh mắt không còn một chút gì như của một tên lưu manh nát bét nữa, mà sâu thẳm nhìn xoáy như thấu tận tâm gan anh:

- Là Teakwondo.

Gia Huy sững người, tên này như vậy mà biết võ thuật sao?Hắn học từ khi nào?

- Cậu.. từ bao giờ?

Rõ ràng Kelvin hiểu được, cái câu ” từ bao giờ ” ấy là nhắm chủ ý vào đâu, thế nhưng lại băng quơ gõ đôi kính đã xước xước trên gương mặt đã hơi nhuốm đỏ kia ra, vuốt ve một cái nhẹ nhàng:

- Từ bây giờ.

=====//=====

*Taekwondo với đặc tính là “Nghệ thuật chiến đấu không vũ khí” vì thế đôi tay và đôi chân cần thiết phải được khổ luyện trường kỳ để thể hiện tính cách đặc thù của nó là “Biến tay chân trở thành vũ khí”

11. Chương 11: Sự Cố (h)

Không lâu sau cái vuốt ve hồ hững ấy, cả người Gia Huy bất giác cảm thấy không ổn.

Mấy viên thuốc đó..

Gia Huy nhú mồm, lập tức hiểu được chuyện gì, liên tục dùng sức còn lại đẩy người:

- Buông tôi ra.

- Tôi nói cậu nghe không? Buông ra!

Kelvin không vội, đôi môi không nói, cũng không hôn xuống, chỉ cứ như thế dùng ánh mắt trầm định mà nhìn người trong lòng trên trán đã lấm tấm mồ hôi,

Còn cả một đêm.

Cậu thực muốn xem người bình thường tỏ ra đạo mạo trang nghiêm là thế, rút cuộc lúc chìm trong dục vọng, sẽ tỏ ra đến thế nào?

Nóng, nóng quá.

Gương mặt trước mắt vừa rõ ràng lại bắt đầu nhòe nhoẹt.

Hạ thân theo phản ứng sinh lý mà cương lên rõ ràng, cách lớp quần cọ lên háng Kelvin.

Không thể nào...!

Kelvin là Gay. Nếu cứ tình trạng này, e rằng sẽ xảy ra chuyện mất.

Vót chút lý trí còn sót lại, Gia Huy cố hết sức, giãy tay, đẩy người ra khỏi:

- Tôi về trước.

Kelvin mỉm cười.

Như thế, mới chính là Gia Huy của cậu.

Kẻ ngạo mạn tới mức sắp bị ăn sạch tới nơi rồi, vẫn còn cứng miệng.

Gia Huy lão đảo từng bước ra phía cửa, người phía sau cùng theo từng bước chân đó mà kéo chiếc áo thun qua đầu, Gia Huy vừa chạm tới nắm cầm cửa, lại hoang đường tới mức thấy cả người mình bị một nửa thân trần trụi của ai đó dán vào nhắc nhở lên..

Không kịp,

Cũng không còn sức..

Thuốc ngấm quá nhanh.

Trước mắt Gia Huy bây giờ, chỉ còn lại vài vệt sáng nhòa đi..

Dục vọng thiêu đốt,

Cánh mũi phập phồng.. lồng ngực nóng ran..

Không...

Quần áo vừa bị bàn tay Kelvin nhanh nhẹn trút bỏ, thế nhưng nóng lại càng nóng, đôi tay hiển nhiên đưa xuống dương vật đã bại lộ kia bắt đầu vuốt ve lên xuống..

Kelvin đương nhiên không để Gia Huy đắc ý, bắt lấy cánh tay kia, đề lên đầu, cắn vành tai Gia Huy mà nhả ra vài chữ:

- Vội như vậy?

Gia Huy gần như đã mất đi lý trí, cái gì gọi là lớp vẽ ngoài lạnh lẽo, đều bị đốt cho cháy tới tan ra. Ngoài dục vọng kia muốn được giải tỏa, cái gì cũng không cần đến nữa..

Gia Huy nén giọng, cất lời:

- Ừm... Kel..vin.. để tôi...

Dẫu chẳng phải là sự xin xỏ tốt độ gì, nhưng khiến cho Gia Huy phải nường mình nói ra một lời này, cũng đủ khiến Kelvin đủ phần thỏa mãn đến câu miệng lên cười. Nếu chỉ đương nhiên cho anh tuốt? Vậy không phải phí hoài cái công sắp xếp hay sao?

Mút lỗ tai Gia Huy một chút, hai bàn tay không hề rảnh rang mà sờ nắn khắp người kia, khi hai đầu ngón tay dờ qua đầu vú sẫm màu liền kẹp lấy, dứt ra một chút.

- A....

Gia Huy uốn cong người...

Cơ thể sau hơn hai năm chẳng hề “chiến đấu” lần nào, vừa động qua liền đã không chịu nổi.. tê dại một mảnh, Gia Huy gầm nhẹ,

- A.. đừng đụng..

Dương vật Kelvin giật theo một tiếng rên rỉ này, nhỏ chút dịch, khiến Kelvin dẫu rõ ràng rằng người kia là lần đầu tiên, giờ đây cũng khó lòng mà kiềm chế thêm nữa, banh đôi chân dài rộng ra hết thấy, một ngón tay đem chút kem bôi trơn cứ thế đi vào.. trên miệng không ngừng gặm cắn hai núm vú, cố sức di dời sự chú ý kia.

A...

Trong朦胧 lung, Gia Huy chỉ nhận được khoái cảm từ hai đầu vú bị ngắt bị nhéo truyền tới, còn dưới hạ thân kia là cảm giác gì đây...

Khó chịu quá...

Anh muốn nhanh tuốt ra, thực sự khó chịu, vô cùng khó chịu, vậy nhưng hai tay bị kìm chặt vô lực, chỉ có thể vận vẹo cả thân, đưa đầu vú kia ngập sâu ngập sâu hơn trong đôi môi nóng rực nhằm thỏa mãn chút dục vọng thêm khát, cậu nhỏ dưới háng đứng thẳng một đường, lát sau vẫn không hề được an ủi, ủy khuất nhỏ đầy dịch, từng giây đều muốn giật lên như nhấc nhở Gia Huy vỗ về, thế nhưng cả phần đùi non đều bị kìm giữ gắt gao, vốn dĩ Gia Huy muốn đụng cọ lên ghế sofa cũng đành hết cách, chỉ có thể trợ trợ để mặc cậu nhỏ khốn khổ không ngừng giật ngóc lên.

Kelvin cắn một vòng răng lên tuyến nhân ngữ tuyệt mỹ ấy, lại không đủ kiên nhẫn nữa mà tuôn ngón tay thứ hai vào..

Ừ.. không...

Đau.. quá...

Kelvin khẽ mở bàn hai ngón tay ra, muốn kéo giãn hậu huyệt Gia Huy ra một chút, thế nhưng vẫn là quá chật.

Đôi mày híp lại nhìn,

Trên bụng Gia Huy cậu em nhỏ vì đau mà run rẩy đến tội nghiệp, dịch trên đầu khác đã bôi nhả một mảng, nhỏ cả xuống bụng, xuống đường rốn sâu.

Kelvin hừ giọng, bản thân cậu còn chưa từng BJ cho ai.

Thế nhưng nói thế nào, nếu để một người trai thẳng lại đang quá mẫn cảm như Gia Huy phải đột ngột tiếp nhận thứ của quý thô to kia của cậu, chắc chắn chịu không nổi.

Còn nghĩ tới một đêm dài,

Kelvin một đường dời đi khuôn mặt đang liếm láp nơi hai cánh đùi ngon ngọt,, mút xuống..

A...

Khoái cảm được bao lấy bởi bờ môi mềm, đầu răng nanh cạ lên mủ nắm, đỉnh dương vật cũng được lưỡi đảo quanh qua lại, Gia Huy chẳng mấy mà xuất ra, ngập ngựa., cả người nẩy lên vì khoái cảm, nơi hậu huyệt siết chặt hai ngón tay của Gia Huy bỗng chốc thả lỏng, đương nhiên, một ngón tay nữa thuận thể liền đi vào.

Chưa dứt khỏi cơn cuồng khoái, Gia Huy bỗng chốc thấy hậu huyệt lại thêm một mảnh nhói đau. Cậu nhỏ bán cương thực sự muốn ỉu rũ, trong họng những lời rên vô nghĩa lập tức buột ra...

A.. ưm...

Không.. không..

Kelvin bỗng nhiên giương bật đôi chân kia lên ép cong về phía gương mặt đang đổ lạng, phút chốc cả người Gia Huy đều cong gấp, toàn bộ hậu huyệt lập tức phơi bày, từng nếp gấp như đang mấp máy đùn đẩy chút kem bôi trơn tràn ra ngoài, Kelvin bị một cảnh này làm cho điên rồi, cũng không quản hai ba ngón tay kia đã mở rộng được bao nhiêu, đem dương vật đã nhện tới bầm tím của mình, một đường từ trên đâm xuống.

A.....

Tiếng thét như đứt quãng,

Gia Huy mở to mắt trong vô thức, liên tục lắc mái đầu đã rối bung...

- Hự..

- Ừm...

- K..hông..

- Hự..

- Đau...

Gia Huy gần như chết nửa người...

Đau... đau quá...

Kelvin dồn người theo từng cú thúc, ép chiếc eo nhỏ của Gia Huy liên tục gập xuống..

Côn thịt được thít chặt bởi hậu huyết nóng bỏng, từng nếp gấp kia theo đường rút ra đâm tới đều nút bám như không nở để cậu rời ra.

A...ha..

Sướng..

Từng tế bào trong cơ thể theo đường vặn xoắn thắt chặt của vách tràng khiến Kelvin cậu tưởng chừng như không kìm nổi..

- A...

Sau hơn chục cú động mạnh dứt khoát đem một phần thịt mềm non nơi cửa huyết kéo ra nhồi lại, với những tiếng hét gần như không ra hơi của Gia Huy, cuối cùng Kelvin cũng nhanh chóng bắn đầy vào phía trong, ôm người, thở hỗn hển

- Hự... hự,m

Nếu không phải thân hình luyện võ dẻo dai, ngay từ phát pháo đầu tiên đã chơi tư thế này, nếu là một cái tiểu thụ non mềm khác có lẽ đã gãy đôi eo.

Kelvin hài lòng liếm láp chút tanh nồng trên đôi môi đã bị chính Gia Huy trong điên cuồng chịu đựng mà cắn tới bật máu.

- Gia Huy, anh quả thực là cực phẩm...

Gia Huy một đêm này, bị dày vò tới bắn ra chỉ còn toàn là dịch trong suốt,

Trên thân người vết cắn vết hôn lớn nhỏ không thể nào đếm cho nổi,

Rút cuộc cũng không hiểu là ngủ hay ngất xỉu mà nằm trọn trên ray Kelvin, rồi đi.

=====

Sáng hôm sau,

Trong phòng lớn của Kelvin.

Một cánh rèm màn màu trắng sữa đung đưa chút gió đổi mùa, như ru trong tay hai kẻ đang say trong vòng tay nhau mà ngủ.

Tiếng chuông điện thoại truyền tới,

Là điện thoại của Gia Huy.

Kelvin quờ tay bắt máy, giọng nói ông Phó khó hiểu truyền tới:

- Gia Huy đâu?

Kelvin thỏa mãn rồi gót chân tới phía chiếc rèm, nhấn mạnh:

- Đang ngủ - trên giường con

Ông Phó sững sốt hồi lâu mới đáp lại:

- Ta đã nói rồi, con thế nào lại không nghe lời? Con có biết rằng thời điểm này vô cùng nhạy cảm không? Nếu để bên Đỗ Gia phát hiện ra điểm gì, bao nhiêu năm cực khổ của con đều chẳng phải uổng công sao?

- Con biết, nhưng vẫn không nhận được.

- Con...

- Bác Phó. Con đã nghĩ thông suốt rồi. Con thực sự thích người này.

Ông Phó thở dài:

- Đừng nói ta không nhắc nhở con trước, cũng mới chỉ hơn ba tháng thôi. Lòng người không dễ gì đo được. Dầu cậu ta có vẻ tốt, nhưng chưa hẳn đã là người đáng tin cậy.

- Con tin tưởng anh ấy.

- ...!!

Ông Phó cúp máy.

Ánh mắt Kelvin dành cho Gia Huy thực sự đã đổi khác, là người đã nuôi nấng Kelvin từ nhỏ, sao ông không thấy cho được?

Thế nhưng mà, đời người đã đi qua nhiều sóng gió. Cuối cùng thật không còn dám tin vào ai nữa cả.

Lại cũng chỉ nghĩ rằng Kelvin vẫn là muốn chơi đùa một chút cho vui, cuối cùng lại lăn làm sao lên tận giường?

Tuổi trẻ, chính là nông nổi như thế, khuyên cũng không khuyên được, bảo cũng không bảo được.

=====

Chống một tay lên cằm,

Vuốt ve chiếc cổ đầy dấu hôn ngân,

Đêm qua không phải không muốn tận hứng, mà thực sự núm vú kia đã sưng đầy một mảnh, còn mút còn day nữa e rằng sớm đứt ra mất. Dương vật nhỏ cũng đã chịu kích thích quá đà, tuyến tiền liệt bị cậu nhỏ

của cậu mãi tới nỗi không còn gì để bắn, xét cho cùng thì, lần đầu như thế, quá được đi?

Lại nghĩ tới vẻ mặt của Gia Huy khi thức dậy, Kelvin nở một nụ cười, lắc lắc đầu.

Anh thực sự rất giỏi, rất có năng lực. Thế nhưng đều không phải đã bắn trong tay em sao?

Hôn lên chóp mũi người, ngửi từng hơi thở đều đều mát lành kia.

Gì nhỉ?

Nếu ví gán một cái gì đó cho Gia Huy, Kelvin cậu có thể nghĩ ngay tới những cơn mưa đầu mùa, vừa lạnh, nhưng cũng vừa mát, vừa như vô vị nhạt nhẽo, lại làm kích thích đủ mọi loại vị phẩm trên đời...

Gia Huy. Em định sẵn anh rồi.

=====//=====

12. Chương 12: Sự Thật

Mọi thứ về con người cậu, người ta biết được, đều là giả.

Thế nhưng duy chỉ có việc cậu là Gay, thì là thật.

- -

Vì cái gì?

Rút cuộc là vì cái gì?

Mẹ cậu lại nhấn tâm ngay từ khi cậu còn rất nhỏ, nhỏ đến vô hại, đã thích nhốt cậu vào một căn phòng kín thực nhỏ để trừng phạt?

Vì cái gì mà bỏ đói cậu gần 4 ngày trời trong khi dẫn người chị song sinh của cậu đi dạo chơi?

Khiến cậu mắc hội chứng sợ cảm giác đói vĩnh viễn không thể nào có thể chữa được.

Cậu đói, cậu khóc, không ai biết, hoảng loạn đến mức tự cào bản thân mình đến nát bươm rớm máu.

Cậu đã nghĩ mình sẽ chết rồi.

Cho đến khi chú chó nhỏ của nhà hàng xóm nhảy qua hàng rào nhà cậu phá loạn ngay góc tường cậu bị nhốt, mới khiến người hàng xóm phát hiện ra những tiếng khóc yếu ớt của cậu.

Khi ấy, cậu mới chỉ bốn tuổi.

Mới chỉ bốn tuổi...

Cứ như thế, ôm trong lòng một cụm gai, mà lớn lên.

- ———

Đưa tay lên nghịch nghịch những lọn tóc đen nhánh của Gia Huy,

Người này, cũng đã từng chịu tổn thương nhiều như thế.

Bị chính người mà mình yêu thương nhất, phản bội.

Người gọi là vợ kia cùng tình nhân lập mưu đẩy chính người chồng đầu ấp tay gối với mình ra ngoài đường. Thậm chí không hề e ngại gọi cả đàn anh chị tới dần mặt ép ký đơn ly hôn.

Như thế, là tình yêu à? Hạnh phúc à?

Thôi thì,

Tốt hơn hết, vẫn cứ là ở bên em thì hơn.

Gia Huy, em thích anh, rất thích.

Thích từ việc cố gắng cắn chặt hàm răng lại đút cho em từng thìa miến cưỡng, trêu chọc anh làm em cảm thấy cuộc sống này rút cuộc có chút gì gọi là vui vẻ đến thú vị.

Thích đến việc anh cố gắng quàng cho mình cái vẻ bề ngoài lạnh ngắt kia, nhưng lại từng thứ mà đối xử thật tốt với mọi người bao hàm cả em trong đó.

Và đương nhiên, là cả cơ thể tuyệt vời này của anh nữa.

Hai kẻ tổn thương ghim mình vào với nhau, ắt là bớt đau đi mấy phần, phải không?

=====

Ngay khi Gia Huy vừa tỉnh lại đã thấy ngực có chút đau ngứa, cố gắng chống đôi mắt mệt mỏi, nhìn xuống.

.....!!!!!!

Kelvin từ trên ngực Gia Huy lập tức ngóc đầu dậy, đưa lưỡi gầy gầy chút bọng ngực sưng mềm:

- Anh tỉnh rồi?

- Có muốn làm thêm hiệp nữa không?

- ??!!!!!!

- Bốp!

Hiển nhiên, một bên má Kelvin ăn năm vết ngón tay.

Xoa xoa mặt,

- Đàn ông với nhau, thích thì làm một pháo, có gì mà khó khăn như vậy chứ?

=====

Vài ngày sau,

Trong cơn mưa chiều xối xả của Sài Gòn,

Gia Huy nhúu chặt mày, nhìn sang kẻ bên cạnh:

- Cậu làm cái gì vậy?

- Che ô cho người yêu không phải sao?

- Người yêu?

- Thì đúng rồi, Kelvin dùng một ngón tay chỉ chỉ lên ngực anh: đây.

- ?!

Gia Huy không nói thêm lấy một lời.

Bữa tối, ông Phó đã trở lại, một bàn ba người,

Chí ít thì như thế này cậu ta sẽ không phát điên phát khùng lên mà làm nói những cái gì yêu đương theo đuổi nữa đi?

Thế nhưng khi Gia Huy vừa nâng đôi đũa,

Kelvin đã liên tục gấp gấp gấp đồ ăn đầy một bát.

- Anh hơi gầy một chút, sờ còn thấy được xương sườn, nào ăn cho có da có thịt nha.

Ông Phó run run khoe môi.

Gia Huy cố gắng không dẫn đôi đũa xuống bàn, tóm lấy tay Kelvin, dùng lực. siết:

- Tôi có chuyện cần nói với cậu.

Nói rồi cũng không để Kelvin kịp phản đối, dùng hết sức kéo cậu lên phòng, khoanh tay nhìn người trước mặt, Gia Huy cố gắng ghìm giọng:

- Cậu có ý gì?

Kelvin lâu lắm mới lại chọc được Gia Huy giận tới phát run thế kia, đặc ý mườì phần:

- Ý gì là ý gì?

- Mà sao anh cứ khó chịu với tôi mãi vậy?

- Tôi đây chính là đang theo đuổi anh!

Gia Huy nhú mồm, Kelvin vẫn còn cố tình vừa sát tới vừa mở lời trêu ghẹo:

- Chuyện thằng nhóc kia mớm thuốc cho anh, sao có thể trách tôi. Hơn nữa, anh có bao nhiêu sướng, anh quên rồi sao?. Có cần tôi nhắc lại không?

Gia Huy quần cũng không quần nổi, trực tiếp túm cổ áo Kelvin, nghiêng giọng:

- Để tôi nói cho cậu nghe rõ thêm một lần: tôi không thích đàn ông, đó chỉ là một sự cố. Tốt nhất cậu hãy dừng trò chơi này của cậu lại. Tôi không giống như mấy thứ người tình cận kề của cậu!

Nói xong, Gia Huy thả tay, bước chân giậm dứ nhanh chóng lao ra ngoài cửa.

Kelvin đưa tay lên chỉnh lại vạt áo, một bước liền muốn đuổi theo.

Tiếng ông Phó từ phía hành lang kia vọng lại:

- Kelvin.

- Theo ta vào phòng.

- Nhưng..

- Phạm Khánh!

Kelvin thoáng giật mình, nhắm mắt vài ba giây mới có thể lấy lại được bình tĩnh.

- —

Phòng sách,

Một nơi kín đáo hiếm khi có người ra vào, thậm chí là cả người làm trong gia đình cũng không được phân công dọn dẹp ở đây. Ngoại trừ bà Mỹ Kim, thì ông Phó chính là người thứ hai có được chìa khóa.

Nghe nói đó chính là phòng cũ của ba mẹ cậu, sau này khi ba cậu mất đi, mới được sửa sang lại làm phòng sách, bốn bề cách âm đặc biệt tốt, cũng cực kỳ rộng rãi.

Đối với ký ức, thì đây chính là nơi mà ông Phó dùng để dạy cậu những chiêu thức Teakwondo, những cách nhấc chân nhấc tay, ăn uống lễ nghĩa. Còn bây giờ, nơi này lại trở thành nơi đặc biệt hơn thế nữa, nơi chứa đầy tất cả điên cuồng cùng tham vọng của gia tộc.

Tất cả mọi ghi chép, theo dõi, từ khi 12 tuổi ấy, cậu đã bắt buộc phải học thuộc và dần tiếp thu.

Làm một người đứng đầu một gia tộc bạc tỷ, không chỉ có căn nguyên của việc khí chất ăn uống đứng ngồi, cũng không chỉ đơn giản biết vận hành trôi chảy một vài công ty là đủ,

Mà còn sâu sắc đến nỗi, nếu ngày mai mình chết đi, sẽ là chết theo tư thế nào.

Ông Phó mang tới một khay trà, chậm rãi bỏ từng búp trà thơm vào trong ly, đến khi những chén trà nghi ngút khói được rót ra, tí tách chảy đều, nhịp thở của Kelvin đã hoàn toàn trấn tĩnh, ông Phó mới lên tiếng, phá vỡ một màn đêm đen tịch mịch.

- Con trước đây không như vậy.

Kelvin thực sự của trước đây, không vội vàng không hấp tấp, lúc nào cũng có thể giả như tỉnh bơ, giả như đã nát, không coi ai ra gì.

Vậy nhưng Kelvin ngày hôm nay, lại suýt chỉ vì một người ngoài mới quen hơn ba tháng mà định phá vỡ bức tường cổ công nguy tạo suốt bao nhiêu năm trời đó sao?

Ông Phó nhấp một ngụm:

- Cậu ta đã biết những gì rồi?

Kelvin gác nhẹ một chân lên chân kia, khí chất thanh tao cảm lên không kém một chút nào cử động của hơi trà bay lên, dứt khoát một tiếng:

- Teakwondo.

Ông Phó chưa từng nghi ngờ người trước mặt, lặng lẽ gật đầu.

- Còn bốn ngày nữa chính thức họp sơ khảo hội đồng cổ đông bàn về vấn đề chuyển giao cổ phần. Thời gian này con phải cực kỳ chú ý, bên Đỗ Chính chắc chắn sẽ gài người bên cạnh con, đặc biệt là mấy nơi con thường lui tới ăn chơi.

- Con sẽ chú ý.

- Cũng chỉ còn hơn một tháng nữa là sinh nhật con đủ 22 tuổi. Con cũng nên nghỉ thoáng ra một chút.

- Vâng.

Kelvin không nói thêm nữa, đôi mắt rỗng đem suy tư trĩu nặng đều đặt nơi đáy mắt, mỉm cười gật đầu chào với ông Phó vừa đứng dậy rời đi.

Theo di chúc của ba cậu - ông Phạm Kiên - để lại, cậu và người chị song sinh của cậu – tức Phạm LyNa, mỗi người sẽ nhận được 25% cổ phần từ Phạm K. Tuy nhiên số cổ phần này toàn bộ sẽ được bà nội cậu toàn quyền thay mặt quyết định và giữ lại cho đến khi cả cậu và LyNa tròn 22 tuổi.

Điều này đồng nghĩa với việc hơn một tháng nữa, vào ngày sinh nhật của cậu và LyNa, bà Mỹ Kim sẽ chính thức mở phiên họp hội đồng cổ đông cùng đội ngũ luật sư, chứng kiến việc trao lại 25% cổ phần cho LyNa và 25% cổ phần cho cậu.

Như vậy, sau khi trao đi 25% cổ phần cho LyNa, số cổ phần sẽ được chia theo tỷ lệ: Bà Mỹ Kim và cậu là 53%. Phía nhà họ Đỗ là 37%. Các cổ đông khác 10%.

Xét theo khía cạnh này, bà Mỹ Kim vẫn nắm trong tay đủ số cổ phần để tiếp tục giữ vai trò là chủ tịch Hội Đồng Quản Trị của Phạm K.

Thế nhưng, nếu chỉ là đơn giản như vậy. Canh bạc này vốn dĩ chẳng có gì để mà nói tới.

Kelvin cay đắng khép đôi mi.

Mẹ à, bao nhiêu lần rồi đây?

Nếu con không phải là một kẻ thói nát hư hỏng đến vô giá trị,

Có lẽ, mạng này sớm cũng đã không còn.

=====

Bệnh viện nhi đồng,

Gia Huy bước về phía giường bệnh, khẽ gật đầu chào với bà Thắm – mẹ của Tuấn Anh:

- Cháu đến đây à? Thằng bé mới ngủ được một lát.

- Vâng, bác vất vả rồi.

Bà Thắm cười, giọng nói xen phần thông cảm:

- Cũng không vất vả gì đâu, nói chung... thằng nhỏ cũng chỉ có thể nằm đây, không mấy khi rời được đồng máy móc này,

Gia Huy cười khổ đến lạnh lẽo,

Đưa tay lên chạm lên gò má xanh xao không còn mấy phần sức sống kia, hỏi thăm đôi ba câu. Anh biết, biết rất rõ tình trạng của con mình. Một ngày còn chưa thể thay tim, cũng chỉ là một ngày nằm mãi như vậy.

Cảm giác bất lực mỗi khi bước chân tới đây, đối diện với khuôn mặt nhỏ bé này, đều là một lần Gia Huy đều muốn khụy xuống vì đau đớn. Người đàn ông có trưởng thành bao nhiêu, tài giỏi bao nhiêu, lạnh nhạt bao nhiêu. Khi đối diện trong tay với sợi tơ mỏng của sinh tử của con mình, đều thật muốn tìm một nơi mà gục vào, mà ngã xuống.

Anh đã mất đi gần như tất cả rồi, chỉ còn vồn vẹn có bấy nhiêu đây – một thân hình còm cõi nhỏ bé lọt thỏm giữa đồng máy móc.

Cũng bởi thế cho nên, không thể nào mà mất đi được.

Ngày hôm ấy, sau khi tỉnh lại, chấp vạ tất cả những ký ức rời rạc của một đêm cuồng loạn ấy. Anh viết đơn xin nghỉ.

Nhưng, có thể hay sao?

Con anh còn nằm đây. Nếu một ngày không có tiền, một ngày những máy móc kia vì anh chẳng còn tiền mà lạnh nhạt bị kéo đi. Sinh mệnh nhỏ nhoi bao năm anh cố nín kéo lại kia, cũng theo thế mà rời đi.

Anh vò nát tờ đơn ấy. Anh cắn chặt răng cố gắng cho rằng đó chỉ là một sự cố,

Anh không kỳ thị, cũng không xúc phạm những người đưa chân làm công việc bán thân thể ấy, anh cũng đâu có hơn gì họ bao nhiêu?

Thế nhưng. Anh không muốn trở thành một thứ đồ chơi mặc người khác dày vò như thế.. đặc biệt.. lại là kẻ kia.

Anh cũng không hiểu, vì cái gì mà lại tự coi trọng việc này đến như thế?

Lại không thể tỉnh bơ mà coi rằng đó như một việc quá đỗi bình thường như bao nhiêu kẻ đàn ông ngoài kia vẫn thường ăn bánh trả tiền, hoặc, tình một đêm

Không đúng lắm. Cảm giác thực sự khi nghĩ rằng tên đó chỉ coi anh như là một thứ trò chơi đùa nghịch, rất cảm phần.. cũng rất bi ai.

Như vậy, tự khắc bao nhiêu lời nói yêu đương theo đuổi trên ghẹo, lập tức đều là giả.

Như vậy, hấn tình nguyện che mưa lệch ướt một bên vai, cũng là giả.

Như vậy, hấn vui vẻ ngồi ăn kia hơn hỏi chuyện về mình từ chị lao công tới anh bốc vác, đều là giả.

Như vậy, hấn không hề coi anh hơn kém gì, một tình nhân,

Một thứ tình nhân mà một đêm hấn có thể gọi liền một cái ba bốn người.

Gia Huy, mà.. đúng là điên thật rồi.

- ———

Nhìn lên mấy con rô bốt biết hát múa trên đầu giường. Gia Huy cảm ơn bác Thắm:

- Bác còn mua cho Bin những đồ này sao?

- Kia nữa, trái cây,

- Để cháu gửi lại tiền cho bác.

Bà Thắm đang đi pha chút sữa ấm cho Bin, liền xoa tay:

- Ấy ấy, cái này là của bạn cháu mua tới đó.

Gia Huy nhú mào:

- Bạn cháu?

- Thì đúng rồi, cái người cao ơi là cao ấy, tên là cái gì Ké í nhỉ?

- Ke – vim phải không?

Gia Huy chợt như giật mình, hỏi lại:

- Kelvin?

- À, đúng đúng. Mấy tuần nay cũng hay tới, còn chơi với cu Bin rất vui.

- Mà sao cháu lại không biết nhỉ? Cậu ấy làm chung công ty với cháu, gọi cháu là mai đa ninh đấy! (my darling)

- Cậu ấy nói, đã đăng ký chờ tìm tận bên Mỹ với nhiều nước rồi ấy. Khi nào được là đi luôn ấy!

Gia Huy trở về,

Một đêm này không ngủ, đốt từng điều thuốc lá, phả khói dày đặc ngoài cửa sổ,

Không hiểu, thực sự là không hiểu nổi...

Rút cuộc, tất cả những chuyện này... là sao đây?

=====//=====

13. Chương 13: Cuộc Họp

Gia Huy cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ vẩn vơ, chỉ còn đúng bốn ngày trước cuộc họp sơ khảo. Dẫu chỉ là một cuộc họp bình thường, thế nhưng đây là lần đầu tiên Kelvin chính thức ra mắt, cũng coi như tạo bước đệm cho việc chuyển giao cổ phần chính thức vào một tháng tới, kể cả lúc ấy bà Mỹ Kim vẫn thay mặt cậu quyết định và tiếp tục với vai trò chủ tịch Hội Đồng Quản Trị, thì Kelvin lúc đó cũng đương nhiên là một cổ đông lớn, không thể cứ mãi như thế này.

Gia Huy thực sự là quay cuồng, triệt để tận dụng từng chút thời gian, chỉ cho Kelvin từ cách cầm hồ sơ cho đúng thứ tự, những bài cần phát biểu, cách đi đứng, vị trí ngồi. Cũng may rằng Kelvin sau khi được bác Phó dặn dò thì mấy ngày này thực sự nghe lời cậu, không quá làm loạn.

Phạm vi hoạt động của hai người suốt mấy ngày rong rã chỉ xoay quanh đúng cái hội trường họp, vài bản slide trình chiếu tới trình chiếu lui.

Kelvin chán nản ra mặt, thế nhưng nếu nghĩ tích cực một chút, cũng có thể tạm coi như đó là không gian hoàn toàn riêng cho hai người. Nói thế nào, trong khoảng thời gian này Gia Huy thực sự dồn hết tâm tư cho cậu.

Kelvin ngắm slide thì ít, mà ngắm Gia Huy thì nhiều, trong khi người trên kia chỉ vào từng ảnh chụp, giới thiệu từng người để Kelvin nhận mặt đừng có nhầm, trong đầu Kelvin lại chỉ có nghĩ tới nếu đem thân người kia áp lên cửa kính, thúc từ dưới lên thì cái eo đó hẳn là chịu được?

Thực sự là bức bối mà.

Từ ngày nhận định người, lại chẳng còn hứng thú với bất kỳ con mèo nhỏ dễ thương nào. Thực muốn ghen chết.

Cứ như thế, trôi qua đi bốn ngày.

Sáng hôm sau, chính là buổi họp cổ đông sơ khảo

=====

Buổi tối,

Trên bàn ăn một biệt thự mới xây xong, không gian đều là mùi sơn mới.

Đỗ Lê Na, người đàn bà đẹp son sắc, dáng người nét người nhìn qua không ai có thể đoán nổi tuổi đã quá bốn mươi, đưa ly vang tới, cụng ly với anh trai mình,

Đỗ Chính bên này cũng vui vẻ mà không dấu đi nụ cười đầy gian xảo:

- Chúc mừng em về nước.
- Làm sao có thể không về đây? Uống phí công anh đã xây một tòa biệt thự lớn thế này?
- Ly Na khi nào về?
- Con bé sẽ về sau, nó còn một kỳ thi nữa.
- Ừm,

Ngưng một lát, khi ly rượu đã cạn, thức ăn trên bàn cũng vơi dần, chủ đề về căn biệt thự và những ngày tháng bên nước ngoài của cô em gái mới kết thúc, Đỗ Chính liền quay sang việc trọng yếu nhất:

- Bà ta thế nào rồi?

Lê Na nhấp môi, đặt ly rượu vang xuống bàn:

- Anh cũng biết bà già đó cực kỳ khó chơi, hàng tháng đều gọi luật sư tới bàn chuyện di chúc ít nhất một lần. Nếu không phải sợ bà ta chết ngang đường, toàn bộ số cổ phần đó không biết sẽ trôi đi đâu,

- Hừ- Lê Na cười nhạt - mệnh của bà ta đáng lý đã cắt ngang từ lâu mới phải.

Đỗ Chính cười:

- Đàn bà đúng là đàn bà,

- Còn không phải anh mãi mới gom nổi 12% số cổ phần ít ỏi đó sao?. Nếu anh có thể làm sớm hơn được nữa, em đâu cần chờ đợi tới hôm nay?

- Kìa, xem em. Em nghĩ cổ phần của Phạm K dễ dàng đoạt lấy thế sao?.

Lê Na không nói nữa, nhú mày:

- Phải rồi, không phải anh luôn cho người theo dõi thằng oắt kia sao?. Nó thế nào?

- Còn thế nào được nữa, vẫn nát như thế thôi.

Đỗ Chính buông đũa, đưa tay đặt lên bàn ăn, cẩn trọng từng lời:

- Đã gài người bên cạnh nó, chỉ cần nó dính thuốc, từ giờ tới lúc sinh nhật LyNa, còn đúng một tháng nữa, chắc chắn sẽ mất kiểm soát.

- Còn nữa, hôm đó sau khi xong xuôi vụ cổ phần, em phải đảm bảo bà ta sẽ tới dự sinh nhật của LyNa. Mọi việc còn lại cứ giao cho anh. Đảm bảo không có gì sơ suất.

Lê Na cười một tiếng, đương nhiên là phải tới.

Suốt bao nhiêu năm, lại chỉ chờ đợi có như vậy.

=====

Gia Huy dậy từ 5h sáng. Bình thường anh không có thói quen dậy quá sớm như vậy. khoảng 6h mới bắt đầu tỉnh giấc, thế nhưng thực sự hôm nay là một ngày quan trọng, biểu hiện của Kelvin sẽ là thước đo đánh giá vào chính sự nỗ lực của anh trong suốt thời gian qua.

Đối với một người chịu nền giáo dục bình thường căn bản mọi việc có lẽ không khó khăn như vậy. Thế nhưng Kelvin thực sự mất đi cả những điều cơ bản trong cái gì gọi là giao tiếp lịch sự.

Nhìn qua cửa phòng Kelvin không khỏi có đôi chút nhũn mày lo lắng,

Gia Huy nhìn lại chiếc thẻ từ trong túi quần.

Chiếc thẻ từ này được tích hợp có thể mở được cửa phòng của Kelvin. Vậy nhưng anh chưa từng dùng qua,

Thở dài một hơi.

Vẫn là không yên tâm, Gia Huy đưa chiếc thẻ lên,

Một tiếng tít nhỏ nảy lên, cánh cửa từ từ mở rộng.

Giờ này chắc chắn cậu ta vẫn còn ngủ say sưa. Gia Huy muốn chỉnh tay soạn lại bộ quần áo đã chuẩn bị trước, giày tất, cà vạt. Ít nhất như thế cũng làm anh yên tâm hơn. Đáng người Kelvin không thể dùng một từ đẹp để nói hết được. Dù Gia Huy có muốn hay không muốn, việc ngày ngày ở bên cạnh, những gì cần nhìn đều đã nhìn đủ. Thực sự là tiêu chuẩn đáng phải có.

Vậy mà Gia Huy anh lại có thể tự nhiên mà bỏ qua, một kẻ suốt ngày lêu lổng hết quán bar nọ tới quán karaoke kia, uống bia như nước lã, nếu không phải thực sự tập teakwondo, hoặc ít nhất là một môn thể thao nào khác, làm sao có được vóc dáng ấy?

Mà, cũng không quan trọng lắm.

Nhẹ bước vào phòng thay đồ,

Gia Huy lướt tay qua từng chiếc cà vạt,

Hôm nay sẽ là một bộ tây trang chuẩn mực màu xám xanh, được cắt may vô cùng tỉ mỉ, còn không biết có nên hợp với chiếc cà vạt màu thẫm này không,

Cánh cửa phòng thay đồ đã bị đẩy nhẹ,

Kelvin bước tới, choàng phủ ôm lấy người từ sau lưng, cũng không cần để ý đến người nào tâm tình một mảnh bị quấy cho rối tung.

- Kelvin?

- Dậy sớm như vậy?

Một lúc sau, dường như nửa ảo, Gia Huy có thể nghe lại trầm tĩnh của cái đêm cuồng dã ấy.

- Tạm thời, có rất nhiều thứ em chưa thể nói rõ cho anh được.

- ...

- Anh, nhất định phải tin em.

-

Gia Huy nhìn qua gương, kẻ nào đó cao hơn đang cố gắng đưa chiếc môi mềm lên cổ anh, hôn tới,

- Ba,

Gia Huy đẩy người ra khỏi, xoay người lại thẳng mắt đối diện với lồng ngực trần kia:

- Có lẽ cậu nói đúng, là tôi đã quá quan trọng hóa. Cùng là đàn ông, việc đôi khi một pháo cũng không tính là gì.

Đôi mắt rỗng hiên nhiên không vui:

- Gia Huy..

- Nếu cậu đã dậy thì tôi cũng không làm phiền nữa. 7h xe sẽ xuất phát.

Không khí lạnh cứng như tờ, Gia Huy nghiêm túc cúi đầu chào, rời khỏi.

Đôi tay Kelvin buông thẳng xuống không trung.

Gia Huy, anh thực sự coi đó, chỉ là một sự cố đơn thuần?

Anh thực sự... không có chút cảm tình nào với tôi sao?

=====

Gia Huy trở lại phòng, xối những giọt nước mát lạnh phủ đầy lên thân mình, trấn định trái tim đang dịu dàng một lần lại một lần khê sống lại kia...

Anh nhất định phải tin em...

Như vậy, là sao?

=====

8h sáng.

Trên đường rảo bước tới phòng họp.

Bà Mỹ Kim hài lòng nhìn Kelvin trong bộ trang phục chuẩn mực,

- Rất đẹp, rất có khí chất!

- Chuyện! cháu của bà là ai cơ chứ?

- Còn phải xem, nếu hôm nay con biểu hiện tốt, ta sẽ có thưởng.

Kelvin liếc ra người vẫn luôn ở phía sau mình một cái, đu lấy tay bà Mỹ Kim:

- Có thật không vậy?

- Bà đã khi nào thất hứa chưa?

- Vây được,

Kelvin liếm liếm khóe môi, vô cùng không đứng đắn, cố tình nói cho Gia Huy đều nghe được:

- Con muốn bà thưởng cho con – một người ” vợ”

Bà Mỹ Kim bị thằng cháu nhỏ nũng, cũng cốc nhẹ lên đầu Kelvin một cái:

- Chỉ cần con tìm được người quản nổi con, ta lập tức cho hai đứa bay sang Canada kết hôn!

- Bà nói thật?

- Nói thật, cơ mà – bà Mỹ Kim cười rộ: ai có thể quản nổi con đây?

Kelvin vừa nhìn thấy người tới liền lập tức thẳng lưng, ra vẻ đàng hoàng lùi lại đứng sau bà mình một chút, gót giày vô tình lùi hơi nhanh mà nhấn nhá vào chân Gia Huy,

Gia Huy rút chân lại, lập tức bị một lực bật chân làm cho chao đảo. Kelvin thuận thế đỡ ngay nơi eo Gia Huy.

- Ý, anh không sao chứ?

- ??!!!!

Bà Mỹ Kim quay lại, thấy Gia Huy gần như gã gọng trong tay Kelvin thì vội hỏi

- Gia Huy? cháu không sao chứ?

Gia Huy vội vàng lấy tay đỡ kính, chống người dậy cúi đầu:

- Thật xin lỗi, cháu bị trượt chân.

- Không sao là tốt rồi,

Bà Mỹ Kim đã rời đi, cánh tay Kelvin vẫn tóm chặt Gia Huy không cho bước thêm một bước, Gia Huy khó hiểu, trên gương mặt đã có chút kiên nhẫn:

- Cậu bị sao vậy?

- Sắp tới giờ họp rồi.

Kelvin nhìn trước ngó sau, hành lang không có người. Đương nhiên, đây là hành lang riêng dành cho V.I.P, nhân viên bình thường sẽ không tới đây, thế nên chả ngại ngần gì mà một bước lại một bước dấn sát lấy Gia Huy:

- Anh còn chưa có quà cho tôi?

- ??!

- Sáng nay tinh thần tôi rất tệ, thế nên tạm dừng bây giờ không muốn vào họp nữa?

Gia Huy nghiêm mặt:

- Đừng đùa nữa.

- Ai đùa với anh chứ?

Gia Huy sốt ruột nhìn lên đồng hồ đeo trên tay. 8h19 phút.

- Ý cậu là gì? Xin nói thẳng.

- Hôn tôi một cái.

Nói rồi hơi phồng má lên, Gia Huy dẫn lại đôi tay đang tràn đầy cảm xúc muốn đắm người, cố gắng thương lượng:

- Kelvin. Mời cậu vào phòng...

- Ừm....

- Ừ....

Gia Huy chẳng thể tưởng nổi, cổ không khí bá đạo nào vừa quét qua đôi môi đang hé mở của anh, mút đi chút nước ngọt ngào trên khóe miệng.

Cặp mắt rờn rợn anh như thế mà đến khi anh kịp nhận ra, đã chạy cách anh vài mét.

Chết tiệt.

Khả năng phòng vệ của Karate đai đen tam đẳng của anh sao lại kém như vậy?

=====//=====

14. Chương 14: Hợp Khẩu Vị

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Phòng họp.

Các cổ đông cùng với tất cả các lãnh đạo đều có mặt đầy đủ, Kelvin vô cùng chuẩn mực với mái tóc gọn gàng tiến tới từng người từng người bắt tay, không hề nhầm lẫn một ai vào ai.

Cho đến khi chính thức ngồi xuống ghế an ổn chuẩn bị tiến vào cuộc họp, Gia Huy rút cuộc cũng có thể thở nhẹ lòng một cái.

Kelvin đương nhiên nhận thấy được, quay sang phía anh nháy mắt một cái tỏ rõ ” chiến công ”

Đúng lúc này, Đỗ Lê Na và Đỗ Chính cũng tới, lần lượt chào hỏi từng người.

Kelvin thậm chí còn không thèm đứng lên chào, hai tay đang để nghiêm túc trên bàn đối thành bất chéo trước ngực.

Gia Huy không kịp nhắc nhở, Đỗ Lê Na đã tiến tới trước, giơ những ngón tay dài của mình ra, Gia Huy vội vàng đỡ lấy, bắt:

- Chào cô, cháu là Gia Huy, đã nghe danh của cô từ lâu.
- Ủm, ta cũng nghe Kelvin có một trợ lý mới
- Vâng.

Gia Huy cố ý huých tay lên vai Kelvin còn đang ngồi, thế nhưng Kelvin còn hơn cả bất lịch sự, đưa cả chai nước trên bàn ọc ọc uống, một cái liếc mắt cũng không thèm đưa qua.

Đỗ Lê Na mỉm cười:

- Không sao, nó trước giờ vẫn thế, không coi ai ra cái gì hết. Ta là mẹ nó, sớm cũng quen rồi.
- Kelvin quay lại:
- Sao vậy? còn chưa bắt tay đủ?

Gia Huy lúc này mới thấy mình thất thố rồi, vội vàng cúi đầu xin lỗi, rút tay về.

Bà Lê Na vẫn chưa có ý định rời đi, nhìn Gia Huy từ trên xuống dưới:

- Thằng bé này từ nhỏ với ta đã có chút hiểu lầm, vậy nên trước giờ tình cảm mẹ con không được trọn vẹn lắm. Ta thật muốn bồi đắp, nhưng nó lại cứ như vậy..
- Vâng, cậu Kelvin hẳn là cũng...
- Đủ rồi đủ rồi..

Kelvin cắt ngang lời, đứng dậy, làm một vẻ mặt chán nản:

- Họp thì họp đi, nói mãi.

Sau đó quay sang phía bà Lê Na cúi đầu một cái rõ mạnh:

- Chào mẹ! Giờ thì hết việc rồi chứ?!

Bà Lê Na đánh đuôi mắt một cái, quay đi.

Gia Huy cả cuộc họp không nghe vào tai được mấy chữ.

Anh cũng có nghe về mối quan hệ không được thân thiết lắm giữa Kelvin và mẹ, cũng chưa từng thấy bà Lê Na qua lại bên biệt thự X một lần nào.

Thế nhưng, cái này chắc chắn không chỉ đơn thuần là rạn nứt?

- ———

Cuộc họp kết thúc với phần chốt lại, đương nhiên là phần quan trọng nhất: 9h sáng ngày 8-11, tròn một tháng sau, sẽ tổ chức lễ bàn giao sổ cổ phần thừa kế cho Kelvin và người chị song sinh của mình.

Sau đó, sẽ là một lễ chúc mừng nhỏ dành riêng cho gia đình và những người thân cận, cấp bậc lãnh đạo trong tập đoàn.

Bà Mỹ Kim nhìn bóng dáng ” cô con dâu ” rời khỏi phòng họp, lòng trĩu một mảnh.

Thái độ quá ư bình thản của Đỗ Chính và Đỗ Lê Na, xem ra. Chính là trời quang trước bão.

- ———

Kelvin vừa kết thúc cuộc họp, lắc lắc đầu và vai rời khỏi,

- Ngồi nguyên một tư thế suốt gần 2 tiếng. Thực sự còn khổ hơn đi bê khoai lang!

- Kelvin!

Ngay ngoài khu đỗ xe, một tiếng gọi quen thuộc cất lên, người con gái mặc bộ váy sườn xám kiểu trung hoa xẻ sâu, phía trên được một chiếc áo khoác kiểu cách khéo léo che toàn bộ bờ vai và cổ. Đôi đùi thon dài lộ ra bóng mắt. Kelvin còn chưa kịp bước tới, người kia đã gần như nhào cả người vào lòng cậu:

- Ai nha, người ta nhớ cưng muốn chết!

Kelvin phải thực sự khốn nạn lắm để đè lại lớp da gà vừa nổi lên, gỡ tay người kia ra khỏi ngực mình. Hắng giọng:

- ” em ” về từ khi nào?

- Từ sân bay là về đây luôn. Nghe nói hôm nay cũng có cuộc họp quan trọng, sao lại không tới cho được?

Gia Huy nhìn một cảnh này, cũng phải đánh giá, người con gái kia thực sự là đẹp xuất sắc, thậm chí đi giày bệt vẫn cao xấp xỉ bằng Kelvin.

Gia Huy đúng là mặt có lạnh thật, tâm cũng không mấy quan tâm thật, thế nhưng con gái cao 1m8 thì đúng là không muốn chú ý vẫn phải chú ý.

Thoáng thấy bóng Gia Huy bước tới, người con gái kia lại vội vàng làm nũng, chụm lên mặt Kelvin một nụ hôn mang theo son môi đỏ chói.

Kelvin khòe miệng giật giật, chỉ hận không thể dùng mắt làm dao lập tức xiên chết người., Gia Huy đã tiến tới, cúi đầu chào:

- Xin chào, tôi là Gia Huy, là trợ lý của cậu Kelvin.

Người con gái kia nhìn sắc mặt Gia Huy một vẻ thần nhiên, không thèm đưa tay ra bắt:

- Tôi là Đỗ Băng. Là người tình của Kelvin.

- ???!!!

Kelvin lừ mắt ra hiệu, thế nhưng cái người tên Đỗ Băng kia nhất định chưa thấy người gặp họa chưa cam tâm, lại vờ vĩnh bĩu môi:

- Chưa tới 1m7?. lại còn cận?

Gia Huy đương nhiên biết là nói mình, cũng không đáp trả nữa, hướng Kelvin:

- Cậu Kelvin, vậy bây giờ cậu về nhà hay có dự định khác?

- đương nhiên là đi với tôi rồi!

Nói rồi còn đưa ngón tay vẽ lên môi Kelvin kéo kéo tay., Kelvin hơi giằng ra, nhưng vẫn đối Gia Huy nói:

- Bây giờ tôi có chút việc, anh cứ về trước.

- Vâng.

Tiếng vâng này vẫn chắc, vẫn lạnh, vẫn như mọi tiếng vâng khác mà cậu vẫn nói ra.

Thế nhưng trong phút giây người con gái vô cùng xinh đẹp kia nửa khoác tay nửa dựa lên người Kelvin, ngồi lên ghế lái. Trên gương mặt, lại pha chút cứng ngắc bất đắc dĩ.

Tuấn Anh cũng từ trong xe bước ra, trên miệng chỉ thiếu cái ca đựng nước dãi, liên tục lay người Gia Huy:

- Oaoa! Hoa hậu à?

- Người gì mà cao như vậy?

- Tên gì vậy? Con lai à?

Gia Huy không biết nên khóc hay cười lúc này, tay anh cũng sắp bị tên nhóc Tuấn Anh này lay tới rụng:

- Anh chưa từng gặp. Sao mà biết được.

Tuấn Anh nuôi tiếc:

- Cũng đúng thôi, người đẹp như vậy. haiz. Chân dài đúng là của đại gia mà?!

Một lúc chiếc xe đã lăn bánh, Tuấn Anh mới thấy không đứng ở chỗ nào:

- Ủa khoan khoan!. Kelvin cậu ấy không phải Gay sao? Lại còn có thể có bồ là gái hả?

-!

- Mà cũng có thể mà? Người ta là bi thì sao?

- Đẹp như thế, trai gái tính gì nữa.

- Này, anh Huy, anh có nghe không?

- Eey, Anh Huy, sao thế? Mắt bị gì dợ?

Người tình.

Hai tiếng này, giờ đây nghe thực khó chịu.

=====

Vừa tới quán,

Kelvin đã xô thẳng người con gái trước mặt vào trong phòng, mặc trên khuôn mặt kia nhúu lại vì đau:

- Nhẹ tay nhẹ tay!

Cô gái thuận theo cú ném, ngã người ra chiếc ghế dài, vuốt vuốt chiếc đùi thon:

- Thế nào? Đổi ý không? Rõ ràng tôi so với anh ta một trời một vực mà?

Kelvin nheo mắt, đứng khoanh tay trước cửa nhìn một màn diễn này, vẻ mặt nhần nhịn tội độ, chỉ thiếu chút là ói thẳng xuống sàn:

- Đủ chưa?

Đỗ Bằng nhìn vẻ mặt của Kelvin, nhin cười cũng không nhin nổi nữa, phá lên:

- Ha ha, Chẳng thú vị gì cả!?

Kelvin đã quá quen với cảnh Đỗ Bằng Trap, thế nên vừa gặp đã nhận ra ngay.

Chỉ tội Trọng đình vừa mang giấy tờ vào trong, lại giật mình tưởng lộn phòng muốn quay đầu ra ngoài.

- Vào đi.

Trọng đình lén nhìn người phụ nữ kia, chân dài miên man đẹp tới ực một tiếng trong cổ họng.

Đỗ Bằng buồn cười, quả thực cái thứ đàn ông.

Chỉ tiếc, cái đó của Đỗ Bằng chắc chắn là to hơn tên lùn trước mặt rồi.

- Sao vậy anh dai? Thấy em liền quay đi?

Trọng đình nghe chất giọng quen thuộc quá, trong đầu nổ ầm ầm mấy tiếng, mắt hết mở lại chớp, hết chớp thì há cả mồm ra nhìn sang phía Kelvin đang với tay vặn chai nước trên bàn.

- Đừng nhìn nữa, là anh ta. Đỗ Bằng.

Đỗ Bằng chân nọ vất lên chân kia, cụt hứng, định phản bác, lại bị Kelvin chặn luôn:

- Chơi vậy đủ rồi. Vào việc chính đi.

Sau đó quay sang Trọng đình vẫn còn ngẩn người:

- Như cũ.

Cái tiếng như cũ ở đây,

Ngoài ba người họ ra, thực sự chẳng có mấy ai có thể hình dung ra nổi.

Trọng đình sau khi chắc chắn xác nhận người con gái mỹ miều trước mặt chính là Đỗ Bằng, mới chờ người như một cái máy tiến về phía màn hình kia, ấn vào một đoạn phim GV, chỉnh loa cỡ lớn, khiến người trong người ngoài đều có thể vừa nghe đã hiểu trong phòng đang làm cái chuyện gì.

Sau đó, cả ba theo lối hành lang nhỏ phía vách, mở cửa rồi lên lầu.

Một không gian hoàn toàn đáng giật mình, đối lập với phong cách lòe loẹt nhơ nhớp từ quầy bar phía dưới, nơi này, máy tính, tài liệu, tất cả đều sạch sẽ tinh tươm, một bộ pha café đỉnh của đỉnh cũng được sắp đặt nơi phía chiếc bàn góc tường.

Trọng đình xuất phát chỉ là một cái quán bar nhỏ, đã tưởng chết lay lắt mấy hồi, lại vô tình vớ được hai cái cục kim cương, rớt tiền như nước, đẩy hẳn từ chỗ sắp tàn thành sống lại nở hoa, thế nên nghiêm túc mà đẹp sang pha mỗi người một ly café thơm nồng đơn đả:

- Chị, à quên, anh Đỗ Bằng, sao hôm nay anh mặc thế này? Thiếu chút dọa chết em?!

Đỗ Bằng cười phì một tiếng:

- Chứ không phải làm chết vì cạn nước miếng sao?

- Anh cứ đùa em.

Kelvin nhấp một ngụm, liền vào việc chính:

- Có việc gì mà anh trở về gấp vậy?. Còn mặc mấy thứ này làm gì?

Đỗ Bằng ai oán:

- Còn không phải vì cậu sao? Không mau nhanh về cậu tự dựng thành con nghiện cao cấp, lúc đấy lại trách tôi.

Trọng đình gãi gãi đầu, thanh minh:

- Anh Bằng, em tuyệt đối không có cho Kelvin sử dụng đồ ngoài. Mấy cái viên ảnh nuốt toàn bột mì không?

Kelvin đương nhiên thông minh hơn, lời ít hiểu nhiều:

- Bên đó gài người?

Đỗ Bằng đẩy Kelvin ra khỏi ghế, trực tiếp ngồi vào máy tính, lách cách một hồi mới lôi ra được một tấm hình mờ:

- Tư liệu về người này đã bị xóa hết, hiện chỉ còn vài tấm hình này không được rõ ràng lắm.

Máy in màu trong vài giây hoạt động. Kelvin đưa tay nhắc mấy tấm hình ra. Trọng đình cũng đưa tay lấy, Xem xét

Chỉ là vài tấm hình màu không rõ ràng trích xuất từ camera,

- Tôi đột nhập hệ thống an ninh, lấy nó từ camera cổng số 4. Người này trước đây chưa từng xuất hiện tại công ty, đã quét nhận dạng, cũng không tìm được tài liệu.

- Hơn thế nữa, - Đỗ Bằng hướng Kelvin – rất hợp khẩu vị của cậu?

Dáng cao, đuôi mắt hẹp dài ma mị, nhìn qua cũng thấy là một tiểu yêu tinh biết giết người trên giường chiếu.

© 猫*锁 / shuo0210.lofter.com

Kelvin nhún vai xác nhận, cái này có ai mà không biết?

Tiêu chuẩn của Kelvin cậu trước giờ là phải thế nào?. Các cậu em nhỏ vì muốn lăn lên giường với cậu ai ai cũng mấy phần tỏ ra yêu dụ. Thậm chí tháng trước, một cậu nhỏ còn được Kelvin tặng cho 5 ngàn đô vỗ ngực bẻ đi ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, chỉ bởi vì có đôi mắt trời sinh một chết tim người.

Vậy nhưng, có đúng hay không, có quất nhau tới thét ra lửa hay không, lại chỉ có ba người ở đây biết.

Yêu dụ, chính xác không phải khẩu vị của Kelvin,

Cậu ghét nhất trên đời này là những kẻ bám dính nhảy lên ngực cậu mà ve vuốt lấy lòng. Giả tạo đến nỗi không cứng nổi.

Đỗ Bằng và Kelvin không ai bảo ai, một mực ngoảnh sang Trọng đình. Trọng đình búng tay cái tách:

- Cứ giao cho em.

Cái gì chứ cái tài nhìn trai nhìn gái, nghề này lăn lộn như thế Trọng đình cũng học được không ít.

Còn nữa, Đỗ Bằng nói:

- Thuốc đặt dành riêng cho cậu đúng là cực phẩm, hàng đá cao cấp nha, chơi thứ đó liên tục chỉ cần 2 tuần là đầu cậu treo trên mây.

- Trọng đình,

- Dạ?

- Xem tất cả các hình thù đá mới ra trên thị trường, mỗi thứ làm giả dự phòng một chút, tiện việc trao đổi.

- Okei!, không thành vấn đề.

- Còn nữa, trong báo cáo cậu gửi cho tôi, một vài mặt hàng giá nó có vẻ cứ sao sao đó nhỉ?

Trọng đình hơi hơi tái mặt, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp kia sao giờ nhìn giống ác quỷ thế hả trời?

Tuy nhiên, Kelvin và cả Đỗ Bằng biết. Kẻ sử dụng được, nếu không có tật này thì có tật kia. Trọng đình tuy có hơi tham một tý, nhưng ắt hẳn là quân bài không tồi.

Cả hai đã trao đổi sơ qua, tạm thời mắt nhắm mắt mở. Cứ vậy đã.

Xem xét một hồi lợi nhuận, hạch tính chi phí mặt bằng những nơi phải thuê, lại thống nhất xuất ra một phần quỹ lớn để điều tiết mua đứt luôn hai nơi đang làm ăn được mà bị chủ đất ép giá thuê cao.

Rút cuộc, bỏ qua bữa trưa, tới tận 4h chiều, cả hai mới có thể thở một hơi dài rút khỏi phòng làm việc đó.

Dưới căn phòng, tiếng phim GV vẫn vang lên đều đặn.

=====//=====

15. Chương 15: Đỗ Bằng

Vì Đỗ Bằng mới trở lại Việt Nam, đường xá Sài Gòn quá ôi kinh khủng, thế nên Tuấn Anh được điều đến đón người,

Đỗ Bằng vừa ngồi nhấp chút rượu nơi quầy bar, trêu chọc tán phét với anh chàng pha chế điển trai, trong lòng thầm rửa 1000 lần tên Kelvin chết thối, bình thường như trước đây, hẳn sẽ luôn đưa anh về, thế mà lần này vừa rời khỏi quán đã lập tức cong đuôi chạy về với tên trợ lý kia.

Chả hiểu, có cái gì mà đẹp?

Nhìn bề ngoài rất là thường thường, lại còn lạnh nhách, áp lên giường có lẽ một tiếng rên cũng không có đi?

Món Đỗ Bằng thích trời sinh mắt phải to tròn, ngây thơ trong sáng, vui vẻ yêu đời.

Sau đó - Crap!

Tha vào hàng, khiến đôi mắt to tròn đó khóc thét xin tha, rên rỉ tới không thành tiếng. Ngây thơ đến thảm hại.

Ấy mới chính là tuyệt đỉnh thơm ngon.

Cứ như – Đỗ Bằng môi nở nụ cười – đáy mắt không rời – Cứ như, người trước mặt là vừa miệng.

Tuấn Anh bước tới, nở một nụ cười chuẩn rạng rỡ, cúi đầu:

- Chào cô, Cậu Kelvin dặn tôi tới đón cô.

Đôi chân dài bước khỏi quầy lại khẽ hất chân một cái.

- Ai da..

Tuấn Anh vội vàng chạy tới đỡ người,

- Cô có sao không?

- Chân.. hơi đau..

Đỗ Bằng nhìn về phía cổ chân mình.

Tuấn Anh nhìn quanh quán, giờ mới 4h. Ngoài mình và người pha chế kia ra thì cũng chẳng có ai, liền lúng túng xin phép:

- Vậy.. xin phép cô, tôi dìu cô được không?

Đỗ Bằng không nói gì, đem cả thân hình mét tám của mình hơi dựa lên cổ Tuấn Anh,

Là mùi nắng,

Mùi nắng thơm của Sài Gòn, xen lẫn những cơn mưa đầy trời.

Đỗ Bằng được Tuấn Anh dìu lên xe, lại nói muốn ngồi phía trước bên cạnh ghế lái, ngắm đường Sài Gòn một chút.

Thế nhưng đôi chân kia dài quá, miên man quá, không phải là mịn màng như sữa, nhưng chính là có trắng trẻo đầy sức sống, lộ ra quá đến đùi,

Tuấn Anh không biết để mắt đi đâu nữa, bất giác ngượng tới nỗi vành tai cũng đỏ.

Bên này lại nghe tiếng Đỗ Bằng than nhỏ một tiếng:

- Khách sạn phải đi bộ vào hơi xa.. mà chân tôi thế này.. e rằng..

Tuấn Anh ngập ngừng:

- Vậy có cần đi bệnh viện không?

- Không cần, chỉ là một lát, nhờ cậu dìu tôi lên phòng có được không?

Tuấn Anh lúc này độ nóng lan từ vành tai đã chạy thẳng tới gò má, ngực có vẻ không được lớn lắm, nhưng chiếc sườn xám này chính là khoét một hình giọt nước giữa khoang ngực kia. Nếu không phải có chiếc áo khoác kiểu cách che đi toàn bộ bờ vai và phần trên cổ thì có lẽ...

Quả nhiên người đẹp, ngực lép vẫn đẹp..

Tuấn Anh nghĩ xong lại thấy mình sao thế này?

Chắc là hội chứng thiếu gái lâu ngày sao?

Vội vàng lắc lắc đầu, đôi mắt to tròn chớp chớp hai ba cái. Lấy đủ dũng khí, quả quyết một vẻ Xmen đàn ông đích thực:

- Được!

Đỗ Bằng bên này ghé nhin cười sắp chết rồi, nhân một lúc chờ đèn đỏ liền đổi tư thế ngồi, vén cao thêm chiếc sườn xám, lộ ra một mảng đùi non mới.

Tuấn Anh triệt để tìm gần lìa khỏi cuống- binh- binh – binh!

- _____

Chính thức tương tự.

Đem hai chữ” Đỗ Băng” làm thần tượng, tối về sọt gu gồ muốn lòi con mắt, vẫn chưa ra một cái chức danh hoa hậu hay ca sĩ diễn viên gì.

Có lẽ, là một đại tiểu thư đi, mà ngốc tới nỗi không biết taxi bên ngoài có bao nhiêu biến thái sao, lại ăn mặc như thế...

Aiz. Cũng may hôm nay Đỗ Băng có xin lại số điện thoại của cậu, nếu hôm nào cần đi đâu có thể nhờ tới cậu mà?

Tuấn Anh thực sự bị khóe mắt ấy, cặp đùi ấy, làm cho trí não đều tang thương ngơ ngẩn!

=====

Kelvin nhìn đồng hồ, khẳng định giờ này Gia Huy vẫn còn đang ở bên Nông Phú, thế cho nên không vội về nhà, mà một mạch lao tới đó.

Gia Huy đang làm việc với một phóng viên của một tờ báo mạng nổi tiếng, bàn về việc PR cho Nông Phú. Nhằm khẳng định thực lực của Kelvin, cái này hoàn toàn không nằm trong dự tính của Kelvin.

Vừa nhìn thấy Kelvin xuất hiện, vị phóng viên còn chưa kịp vui mừng, Gia Huy đã vội vàng đưa tay ra bắt, thể hiện rõ ” thiện chí” đối với người khôn khéo.

Vị phóng viên kia lắc đầu chán nản rời khỏi.

Kelvin nhú mày:

- Ai vậy?

- Phóng viên.

- Tại sao phải gặp phóng viên?. Cần quảng cáo gì sao?

Gia Huy gật đầu:

- Vụ khoai lang tím xuất Nhật đã thành công bước đầu, bên phía Nhật Bản đang tính toán lại số lượng cần đặt. Khả năng không dưới 30.000 tấn, đồng thời còn có kế hoạch sang thăm các sản phẩm khác nữa. Đây là một tin cực kỳ tốt. Cậu vừa mới tiếp nhận Nông Phú hơn ba tháng, lại có thể có ngay được một hợp đồng tương đối như vậy, chưa tính sản phẩm nho Ninh Thuận cũng đang được triển khai xuất sang Đài Loan vụ thứ nhất, doanh thu cực kỳ khả quan, nếu chuyện này qua giới báo chí lan rộng ra, khẳng định không ai dám sau lưng cậu nói thêm điều gì.

Kelvin nghĩ một lát:

- Anh nghe được những gì trong cuộc họp sáng nay sao?

Gia Huy không phủ nhận:

- Dẫu sao cũng chỉ còn 1 tháng nữa là cậu tiếp nhận 25% cổ phần Phạm K. Cho dù bà Mỹ Kim có đại diện quản lý, trên luật pháp cậu vẫn là người có toàn quyền sử dụng nó bất cứ khi nào. Nếu cậu cứ mãi tệ hại như xưa, các cổ đông, các giám đốc bộ phận khác, không ai có đủ tin tưởng để cống hiến cho Phạm K được.

Cả hai chìm trong im lặng.

Kelvin làm sao lại không hiểu.

Bóng chiều tà hắt lên gương mặt vẫn tuyệt đối nghiêm túc chăm chú vào những con số trước màn hình vi tính nhấp nháy kia,

Không một chút gì có vẻ như để ý đến sự tồn tại của cậu ngay bên cạnh.

Kelvin cảm thấy như tim mình vừa ăn thối một đòn.

Không biểu tình gì, thứ ấy chính ra còn đáng sợ hơn cả tức giận.

Kelvin nhắm lại mắt, cất giọng, hỏi:

- Anh làm tất cả những việc này, là vì sao?.

Gia Huy ngẩng lên:

- Cậu cho rằng là vì sao?

Kelvin:

- Gia Huy, anh thực sự không thích tôi dù chỉ một chút?. Anh cũng không tin tưởng tôi sẽ làm được?

Gia Huy đặt gọng kính xuống vút sang một bên, đan hay tay vào nhau:

- Chuyện có tin tưởng cậu hay không, so với việc cần phải làm vốn dĩ là khác nhau.

- Còn nữa, Kelvin, tôi muốn nhắc nhở cậu, giữa chúng ta, chỉ là mối quan hệ đơn thuần của công việc. Nếu như thực sự cậu có hiểu nhầm gì đó với tôi. Thì hôm nay tôi xin phép được làm rõ. Giữa hai chúng ta, tôi – và cậu. Chỉ nên coi chuyện đó như một sự cố. Không hơn, không kém.

Kelvin theo từng lời, tim đều bị bóp tới tan ra.

- Rầm!

Chiếc bàn gần nhất, bị Kelvin một đường đập đổ

Dẫn lên bóng chiều tà, rời khỏi.

Hay cho cậu không hơn không kém,

Kelvin cậu rút cuộc là vì cái gì mà vội vã trở về đây đến một miếng cơm cũng không quản?

Dạ dày co rút, Kelvin siết chặt bánh vô lăng.

Lại còn mong anh tin tưởng?!

Tất cả, đều là quả rắm thôi!

=====

Gia Huy thở một hơi dài, bước đến chiếc bàn đổ kia, nâng lên.

Đừng nói việc cậu ta là đàn ông, kể cả bỏ qua việc đó sang một bên, chấp nhận thứ tình dục kỳ lạ đó.

Gia Huy anh cũng không thể để tự bản thân mình một lần nữa ngu dại mà trao đi thứ gọi là niềm tin ngu

xuân kia thêm một lần, đặc biệt đối với người như Kelvin lại càng hoang đường.

Nếu trước đây anh đủ hoài nghi, có phải vợ anh sẽ chẳng khi nào có được cơ hội đổ trên đầu anh một đồng nợ nần, khiến cuộc sống của anh bỗng chốc rơi xuống vực thẳm hay không?

Còn, điều quan trọng hơn nữa?

Thật buồn cười,

Ngày ngày đi theo Kelvin, cũng là ngày ngày đứng bên ngoài cánh cửa kia phải chịu đựng nghe ngóng những tiếng rên rỉ nỉ non.

Chiều hôm nay, trước khi đến đây,

Kelvin cậu thực sự, đã gọi bao nhiêu người tình? Hay cùng người con gái xinh đẹp kia lên giường đổi bao nhiêu kiểu cách?

Gia Huy lắc đầu chua chát.

Căm ghét nhất chính là thứ đi xin cầu thương hại.

Gia Huy anh vốn dĩ không cần. Cũng không tự mình bi ai đến mức chung phần chung giường với không biết bao nhiêu kẻ ngoài kia.

=====

16. Chương 16: Tim

- Con sao vậy?

Ông Phó vừa nhìn bóng Kelvin lao đảo bước từ xe xuống, lập tức bỏ dở bình xịt cây xuống, vội vàng bước tới.

Kelvin ôm bụng, trên mặt mồ hôi đọng thành từng giọt lớn men theo mái tóc dính xuống trán, nửa bước nửa tựa cả người vào ông Phó.

Mấy người làm xung quanh đó cũng vội vàng chạy ra đưa Kelvin lên lầu, ông Phó dặn dò:

- Mau, ngay lập tức mang sữa và cháo ấm lên phòng.

Kelvin nằm trên giường, hàm răng cắn chặt cổ không bật lên lời, nhưng đôi mắt hoang mang, cánh tay bám chặt lấy tay ông Phó:

Ông Phó phẩy tay ra hiệu, mọi người phút chốc đều lui ra ngoài,

Ông Phó không rời khỏi, một tay chấm lên những giọt mồ hôi lớn kia, an ủi:

- Không sao, ta sẽ không đi, chờ một lát.

Sữa ấm và cháo lập tức đưa đến chỉ trong vòng vài phút.

Nhà bếp không hiểu vì sao, nhưng từ khi Kelvin trở về lại, đều được dặn dò chuẩn bị kỹ lưỡng về đồ ăn, đồ đi thì có thể, nhưng tuyệt đối không thể để nhà bếp một lúc nào được trống.

Kelvin được ông Phó trấn tĩnh, uống những ngụm sữa lớn vội vàng tới ho khụ, cháo cũng không dùng thìa, mà đưa trực tiếp cả bát lên húp lấy.

Đến khi trên khay đựng đồ ăn đều sạch sẽ, mới bắt đầu những nhịp thở ổn định.

Cô bé người làm đứng bên cạnh, bị một màn này dọa cho trắng bệch mặt, hỏi cũng không dám hỏi.

Ông Phó không nói gì thêm, đến khi Kelvin dường như đã ổn định, hơi nhắm mắt lại, liền quay sang phía cô bé:

- Cậu chủ là bị cảm.

Cô bé đương nhiên hiểu ý tứ, liền cúi đầu:

- Vâng.

Một lát qua đi, khi Kelvin đã bắt đầu buông lỏng nắm tay, Ông Phó mới cất giọng, hỏi:

- Con quên bệnh của mình sao?

Kelvin mở mắt, khẽ lắc đầu:

- Chỉ là vội quá, quên ăn trưa. Đến khi phát hiện, trong hộp xe đồ ăn dự phòng lại không còn, nên cứ thế lái xe về nhà.

- Gia Huy đâu?

Kelvin nhắm mắt, không trả lời.

- _____

Khi Gia Huy biết chuyện Kelvin bị cảm, lúc ấy cũng đã là khuya muộn,

Không nghĩ được, mới chiều tối vẫn còn một vẻ hùng hổ bình thường, sao chỉ một thoáng trên đường về, đều đã thành ra như thế?

Bước chân đứng dừng trước cửa phòng cuối cùng cũng mở, Gia Huy lặng từng bước đi vào.

- Ra ngoài.

Giọng nói dường như không có nhiệt độ vang lên, chỉ hai từ đơn giản,

Gia Huy hít một hơi dài:

- Là lỗi của tôi, đáng lý..

- Tôi nói anh – đi ra ngoài

Kelvin nằm trên giường, mặt không đổi sắc, hướng về phía Gia Huy không nặng không nhẹ nói ra.

Gia Huy bắt giắc siết chặt nắm tay. Cúi đầu, rời khỏi.

Tắm rửa qua loa, cả thân người đều mệt mỏi đến rã rời, một ngày này trôi qua nặng nề tựa như một năm phiền muộn đều gộp lại.

Không sao cả.

Thời gian nào có làm con người thất vọng bao giờ?

Tác dụng của nó chính là bào mòn đi, mai một đi.

Tính cách Kelvin như vậy, Gia Huy anh có thể hiểu được,

Có thể chỉ là buồn bực một ngày, hay một tháng. Rồi cũng sẽ hết.

Chỉ là nghĩ sao vẫn có đôi phần tự trách.

- _____

Sáng hôm sau, chính là một ngày cuối tuần trời hửng nắng.

Một bác sĩ thân thiết của gia đình họ Phạm, đến thăm nom và kê một chút thuốc cho Kelvin.

Gia Huy sau khi tiễn vị bác sĩ này rời khỏi phòng, đã thấy ông Phó đứng đó như đợi sẵn, cúi đầu chào, muốn rời đi, lại nhận được cái gợi ý ở lại.

Ba người, ngồi một lát trên chiếc bàn trà.

Ông Phó nhìn vị bác sĩ kia, hỏi:

- Thế nào rồi?

Vị bác sĩ hơi nhìn về phía Gia Huy. Ông Phó mỉm cười gật đầu, mới chậm rãi trả lời:

- Tâm trạng không được tốt lắm, phải nói là khá tệ, dường như cả đêm qua đã bị mất ngủ. Tôi đã kê một đơn thuốc an thần,

- Cảm ơn bác sĩ.

- Còn nữa, tuyệt đối đừng để cậu ấy bỏ bữa, chuyện này tôi đã dặn đi dặn lại rồi, nếu chỉ là đói thông thường đối với chúng ta không đáng là gì, nhưng não bộ của cậu ấy sẽ khuếch trương lên rất nhiều lần, gây nên nhiều triệu chứng ảo, vô cùng tiêu cực.

Gia Huy trên gương mặt có đôi chút khó hiểu,

Là bị cảm cúm?. Nhưng lại kê thuốc an thần?

Còn nữa, cảm giác đói?

Sau khi vị bác sĩ kia rời đi,

Gia Huy đã không còn giữ được nét mặt bình thản nữa., cẩn thận hỏi:

- Cậu Kelvin.. thực ra, không phải bị cảm cúm?

Ông Phó gật đầu, xác nhận.

Gia Huy không tin nổi:

- Chiều tối hôm qua, cậu ấy còn ở bên Nông Phú, con xem cũng không có biểu hiện gì việc bị bệnh cả?

Ông Phú đối diện với vẻ mặt lo lắng hằn sâu đôi mày của Gia Huy, không dấu được có vẻ hài lòng:

- Gia Huy này, ta đã có lần nói với con. Gia tộc giàu có chính là một con rắn độc, vết thương mà Kelvin phải chịu, nọc độc ấy ăn sâu vào xương tủy, đâu thể nào một sớm một chiều nhìn ra.

-

Ông Phó chậm rãi, kể lại việc cái ngày Kelvin bốn tuổi ấy, đau xót:

- Khi ta và bà Mỹ Kim tới bệnh viện, thằng bé chỉ còn da bọc xương, khi vừa có thể ăn lại, nhìn thấy cháo và sữa, nó đã vồ tới giằng đứt cả một ống kim truyền.

Gia Huy thực sự không tin nổi.. gương mặt ngày thường lạnh nhạt, giờ đây như bị từng chữ giáng xuống tã tời.

- Trước đây vốn vẫn hỏi mẹ của nó rằng nhìn nó có vẻ xanh xao, còn cứ tưởng là do lúc sinh nó có chút vấn đề. Không ngờ, lại là do bị bỏ đói. Sau này, thì bị thành như vậy.

Gia Huy một lúc sau, mới có thể nghẹn ở cổ ra một câu:

- Có thể chữa khỏi không?

Ông Phó lắc đầu:

- Không thể, nỗi ám ảnh đó quá lớn.

Ông Phó nhìn ra được, nỗi tự trách dần vật đang ngập tràn mái tóc rung nhẹ của Gia Huy bây giờ,

Nhẹ giọng:

- Ta không trách con. Gia Huy.

- Tất cả những gì con đang cố gắng làm với Nông Phú, hay lấy tư cách của Kelvin gửi đi từng tấm thiệp, món quà chào hỏi với lãnh đạo của Phạm K. Ta đều nắm được. Cái này, ta thay mặt Kelvin, cảm ơn con.

Gia Huy ngẩng đầu:

- Bác Phó..

- Suy nghĩ cho kỹ. Mọi thứ trên đời này, nhìn thấy được, cũng chưa chắc đã là sự thật. Đôi khi, cần phải nhắm mắt lại, cảm nhận thì tốt hơn.

-!

Gia Huy trở lại phòng.

Trong lòng là hàng ngàn hàng ngàn câu hỏi vì sao, cũng thay vào đó là hàng ngàn hàng ngàn câu trả lời cho những điều kỳ quặc trước đây.

Trên xe ô tô, trên phòng nghỉ trong phòng Giám Đốc, lúc nào cũng thấy một tá những đồ ăn nhẹ và cả sữa, Gia Huy chợt nghĩ rằng mọi người vẫn còn coi Kelvin như một đứa trẻ còn chưa lớn mà làm những chuyện dư thừa.

Hóa ra, những thứ ” nhìn thấy được, định sẵn nó là như vậy ” rút cuộc, lại chẳng có một tí gì như chúng ta nghĩ.

Ăn sau từng bọc đồ ăn nhẹ, lại là cái quá khứ nghĩ cũng không dám nghĩ kia.

Gia Huy đặt tay lên ngực.

Chính là ghen đến tận cuống tim.

Vợ anh trước đây, dù có ghét bỏ anh đến thế nào, đối với con trai anh vẫn là yêu thương. Hoặc.. giả như là không yêu, không thương...

Cũng không thể làm ra những chuyện hồ dũ ăn thịt con được.

Như vậy, chớ có trách nào, thái độ của Kelvin đối với Đỗ Lê Na ngày hôm ấy... thực sự chua chát.

Thì ra là như vậy sao?

Nằm trên một đồng kim cương, sinh ra trong một đồng vàng bạc. Hóa ra cuối cùng, lại cũng chẳng phải là thứ gì tốt đẹp.

- _____

Vài ngày sau,

Kelvin sau khi khỏe dậy, liền cầm lấy ví và áo khoác, tới quán bar liên tiếp 2 ngày không trở về, điện thoại khóa máy vứt một xó phòng.

Gia Huy bận rộn sắp xếp hết một lượt công việc bên Nông Phú, vội vã đi tìm, Tuấn Anh cũng được kéo đi theo, cuối cùng cũng thấy người ở một quán bar quen thuộc.

Chỉ là khi vừa tới,

Gương mặt kia hôm nay đã sáng lạn hơn hẳn, không còn chút vẻ gì ồm ồm của hai ngày trước,

Kelvin vẫn mặc mấy chiếc áo hầm hố yêu thích, trong lồng ngực dựa vào là một cậu trai trẻ, vô cùng đẹp.

Vẻ đẹp phi giới tính. Ma mị đến không tin nổi. Cậu trai trẻ mặc một chiếc áo ren đen nửa kín nửa hở, ôm trọn lấy làn da trắng chói mắt, cánh tay mềm dẻo, ngón tay thon dài nghịch ngợm vẽ vòng vòng trước đầu ngực Kelvin.

Kelvin từ phía này, hiển nhiên có thể thấy rõ được người vừa tới, Gia Huy cũng không định dấu mặt gì, quay sang nói Tuấn Anh chờ, sau đó tiến tới, cúi đầu chào.

- Cậu Kelvin.

Chàng trai nhỏ nghe tiếng gọi, liền lắc tay Kelvin:

- Ai đây?

Kelvin không nói, nhấp một ngụm rượu nồng, bắt lấy cảm cậu trai trẻ, hôn xuống.

Chút rượu từ môi Kelvin truyền qua đường như không được nuốt hết mà chảy xuống cổ người kia thành một đường đỏ sẫm, in hằn lên da thịt một màu tuyết non mềm.

Kelvin bỏ qua sự tồn tại của Gia Huy, liếm xuống mút đi tòa bộ vệt rượu kia, nơi hầu hết dùng sức mút, tạo ngay thành một vệt hồng.

Người con trai kia ôm lấy mái tóc Kelvin, rên lên một tiếng đầy dâm dục:

- Ừm..

Sau đó, giả như đắm lên ngực Kelvin mà nũng nịu:

- Xấu quá đi,

Gia Huy đợi cho một màn này qua đi, hắng giọng lần thứ hai:

- Cậu Kelvin, đã hai ngày cậu không về nhà, có một số việc..

- Đi thôi baby.

Kelvin nghe cũng không nghe, nhìn cũng không nhìn một cái. Triệt để coi Gia Huy như người vô hình, ôm ngang cậu trai trẻ, tiến về phía cầu thang.

Đương nhiên, Gia Huy biết, trên lầu hai đó, là loại phòng gì.

Gia Huy nhìn theo bóng người cao lớn cúi đầu, thì thầm gì đó với cậu trai trẻ, thoáng còn có thể nghe được tiếng người kia, cười khúc khích.

Lồng ngực Gia Huy,

Nơi cứ nghĩ rằng đã thực sự chết đi ấy, hôm nay... từng giọt, nhỏ máu.

Ừ, thì ra, là vẫn còn sống.

=====//=====

17. Chương 17: Bí Mật

19-10, chiều tối

Trong đầu đều là những lời nói cười rộn rạo nhắc lại,

Hôm ấy nào chỉ có đâu một mình Gia Huy đứng đó, xung quanh từng lời nói tiếc nuối cũng vang đầy bên tai.

- Đó ấy à? Quân bài hot số một của quán mới chiều gọi về được đấy. – tên là Gia Khôi

- Cái hôm đầu tiên tới, đã được câu được đại gia, thật tiếc mà.

- Trời ạ, ước gì được như một phần cậu ta,

- Kelvin kia vừa đẹp trai, lại vừa có tiền, đúng là béo bở mà.

- Nghe nói tên Gia Khôi vừa tới, Kelvin liền mạnh tay chi 10 ngàn đô, lập tức ôm ngang người vào phòng, suốt cả ngày không thấy lộ mặt ra ngoài nữa...

- Thực sự chứ, không biết cái đó to khỏe tới thế nào..

- Mà cũng muốn bò vào lòng Kelvin? Xứ, mà biết Gia Khôi đó lợi hại thế nào không?. Dùng một ngón chân cũng khiến đàn ông bắn được bảy lần.

Một ngón chân cũng khiến đàn ông bắn được bảy lần?

Nếu là Gia Huy của trước đây, theo tới ra ra vào vào nơi quán bar suốt gần ấy thời gian, lời thô thiển nào chưa từng nghe qua, thậm chí là tục tĩu đến mức buồn nôn lợm giọng.

Vậy nhưng, giờ này lại chỉ còn cảm thấy có chút đáng nơi đầu họng.

Mười ngày.

Là mười ngày.

Lướt qua nhau. Việc cần làm nên làm, vẫn làm.

Chỉ có điều không dư một câu trò chuyện.

Hết việc liền trở thành người đứng.

=====

- Ấy, anh Huy.

- Heey hey, anh Huy, anh Huy.

Tuấn Anh chắc một bên miệng, Gia Huy được giao rửa chút rau sống. Nhưng vòi nước đã chảy tới mức tràn ra thau một lúc lâu vẫn cứ như vậy.

Tuấn Anh gọi liền mấy tiếng vẫn trong trạng thái y như cũ. Liền trêu ghẹo đập tới bộp một cái lên vai Gia Huy:

- Anh Huy!

Gia Huy giật mình quay lại:

- Sao vậy?

Tuấn Anh cười hí hớn huých vai, thò tay tới tắt nước giùm, nhí nháy:

- Eey, dạo này anh như người mất hồn, có phải ngấm được em nào rồi không?

Gia Huy vớt rau ra rổ, lắc đầu:

- Làm gì có.

Tuấn Anh bĩu môi:

- Anh dấu thế nào được em?. Mắt em là mắt thần nha. Nhìn một cái là biết. Mấy ngày nay hồn anh đều treo trên mây cả rồi kìa!

Gia Huy cười nhẹ, còn muốn làm thêm chút việc liền bị Tuấn Anh kéo đi:

- Bác Phó vừa nhắn em tới quán bar đón cậu Kelvin, tối nay bà Mỹ Kim cũng về đây!

Gia Huy lau lau tay:

- Anh còn phụ mọi người nữa.

- Xì, anh xem, ngồi cả chiều nhặt được ba cọng rau!

-!

- Đi là đi!

Tuấn Anh cười hì hì kéo Gia Huy lên xe,

Mai là 20-10.

Ông Phó cho phép người làm tự tổ chức một bữa tiệc nhỏ, trong nhà trên dưới có 6 người giúp việc là phụ nữ, đều là những người gắn bó nhiều năm, lâu lâu vui vẻ một chút là chuyện nên làm. Bà Mỹ Kim cũng không phải người quá xa cách, một vài dịp lễ cũng vẫn thường ngồi với mọi người không phân biệt địa vị.

Thế nên từ chiều, một đám đàn ông con trai trong nhà, từ mấy người bảo vệ, ba người lái xe, hai người làm vườn, và cả Gia Huy đều đã bắt tay vào nấu nướng. Được cái tay nghề của Gia Huy thực sự chỉ dừng ở mức nấu cháo không bị khô, thế nên vô cùng ưu ái được phân cho cái chân nhặt rau bóc hành.

Chỉ có điều,

Hành cay bao nhiêu cũng không làm đôi mắt kia phải chua phải xót.

Một cái gạt tay của người lại khiến tim nhức nhối bốn phần đau.

- _____

Quán bar,

Hỏi thăm vài ba câu liền biết được, một đường quen thuộc mà bước tới.

Gia Huy bỏ qua tiếng rên rĩ trong phòng, đặt tay lên cánh cửa, dút khoát gõ liền mấy tiếng.

Trái tim theo từng nhịp gõ này, lại phản bội đi gương mặt cố tình bình thản kia, nảy lên theo từng tiếng chạm.

Đây, chính là căn phòng đó, buổi tối đó,

Bất giác trên cổ lại nóng lên, như hơi thở của ai vừa phả tới.

Không có người mở cửa,

Tiếng rên rĩ vẫn đều đặn như chưa từng có bất cứ một đoạn nhiễu nhịp nào.

Tuấn Anh mặt hơi đỏ, nhìn sang bên phía anh, rĩ tai:

- Em phục anh thật đấy, ngày nào cũng phải nghe mấy cái thứ này. Em chịu!

Gia Huy không nói gì, đôi tay siết chặt hơn một chút, lại đưa lên gõ thêm một hồi, chỉ có điều, dùng từ đập thì chính xác hơn.

Vì tiếng động cửa lần này khá mạnh, thế nên xem ra đã có tiếng bước chân tiến lại phía cửa.

Một lát sau, trong phòng lộ ra một khuôn mặt cực kỳ quen thuộc.

Kelvin tóc rối bù, trên trán là lấm tấm những giọt mồ hôi.

Bàn tay bám chặt lên bậu cửa, hoàn toàn không có ý định mở ra.

Nét mặt Gia Huy lúc này, có bao nhiêu cứng nhắc, đôi tay có bao nhiêu siết chặt, e rằng chỉ tự trong lòng mới rõ được.

Cúi đầu.

- Cậu Kelvin, mời cậu về nhà.

Còn không kịp để câu nói trên miệng Gia Huy bật ra cho trọn.

Kelvin vừa thấy mặt đã lập tức đóng cửa.

Thế nhưng Gia Huy bất chấp, đặt ngay một bàn tay của mình vào khe hở.

- Rầm!

Tuấn Anh cũng không kịp cản nữa rồi, cánh cửa cách âm đều là gỗ dày, một tiếng này thôi cũng đủ khiến cho bàn tay Gia Huy thực sự có thể nát như tương!

Gia Huy khuôn mặt trắng bệch, trên miệng vẫn không kêu lên lấy một tiếng, vọng vào qua khe cửa mở hờ:

- Cậu Kelvin, mời cậu về nhà.

Kelvin bên trong sững người, nhìn lại cánh cửa không khép được vào... bàn tay kia... có máu...

Tuấn Anh chớp lấy tay Gia Huy gỡ xuống, nhìn thấy mảng máu liền hét lên:

- Trời ơi! Anh Huy, anh sao thế này?

Nói rồi điên tiết không chịu được mà đẩy cửa phòng nhảy vào, Gia Huy đau đến tái mặt, liền cũng không cản được nữa.

Tuấn Anh vừa vào đã nhào lên tóm lấy Kelvin:

- Kelvin!

- Anh khinh người nó cũng phải vừa vừa thôi,

- Nát tay đó! anh!

- Ủa?

Tuấn Anh đứng người.

Trong phòng chẳng những không thấy một màn nóng bỏng đâu,

Mà đang ngồi cầm mặt lên một cái vi tính kia.. lại là Đồ Bể của cậu!

Đỗ Bằng thăm thương trộm mền của cậu!

Trời ạ!

Còn cái gì nữa đây?

Thật không tin nổi mà?

Trên màn hình 62inch treo trên tường kia, lại đang phát tới một đoạn bóng cháy mắt,

Một đàn ông, một đàn bà,

Một tây trang gọn gàng lịch sự,

Một váy công sở áo khoác trùm vai,

Hai người rủ nhau vào nơi đèn xanh đèn đỏ này bật GV xem?

Tuấn Anh đơ hết cả người, miệng tạm thời há hốc không khép vào nổi. Lắc đầu mấy cái, làn tóc nhỏ vẫn chưa hiểu được chuyện gì?

Nhìn cái mặt ngây thơ kia hoang mang đến không chịu nổi, Đỗ Bằng lại được phen nhin cười tới rụng ruột, gấp chiếc lap lại, vô cùng đáng thương, nhỏ giọng gọi:

- Tuấn Anh...

Theo một tiếng gọi nũng nịu này,

Người Tuấn Anh lập tức như một bãi bùn. Còn không quản Kelvin đã như vậy mà đập qua vai cậu nhảy ra ngoài tự bao giờ.

- _____

Kelvin nhìn một thân đầm bạc ngoài cửa phòng, bàn tay đã sưng tấy nhỏ máu vẫn cố tỏ ra nghiêm trang cúi đầu chào cậu.

Trong lòng muốn có bao nhiêu đau ư?.

Không. Đau. Chỗ nào cũng đau...

Kelvin đưa tay muốn đỡ lấy bàn tay ấy, Gia Huy lùi lại một bước:

- Mời cậu về nhà!

Kelvin siết nắm tay:

- Vào trong đã rồi nói.

Ở đây vách tường đều có mắt, Kelvin cũng chưa điên đến nỗi làm ra việc gì quá trốn ngay bên ngoài hành lang.

Đôi mắt âm trầm bước sỏi từng bước dài, ấn người lên ghế.

- Chờ một chút.

Sau đó lập tức rời đi,

Bàn tay kia một hai giọt máu đã nhỏ xuống sàn,giục già bước chân người như vừa đi vừa chạy.

Gia Huy không trả lời, cũng không đuổi theo, lẳng lặng nhìn lên chiếc ti vi đang chiếu mấy cánh rền rĩ kia, cũng nhìn lên chiếc ghế dài ngày hôm ấy anh nằm, từng vạt khăn đều vuốt thẳng không một chút nhàu nát.

Bao nhiêu cảm xúc trong lòng như tiếng sóng từng cơn từng cơn xô lên nhau.

Việc đầu tiên mà Gia Huy cảm nhận được bây giờ,

Đó, là người này ngoài vẻ mặt hồng rực, trên người vẫn chấn chu một thân tây trang,

Đó, là dù người này đang không ở đây, nhưng tiếng rền rĩ kia trong phòng vẫn phát ra đều đặn,

Đó, là người này mắc hội chứng sợ đối nghiêm trọng, làm sao có thể hì hục rất nhiều ngày ” cây ” qua bữa trưa bữa tối cơ chứ?

Như vậy mà,

Gia Huy lại nghi ngờ cậu.

Thông minh để làm gì?

Tài giỏi để làm gì?

Ngân ấy hợp đồng đã ký được, khôn khéo đẩy toàn bộ công lao lớn nhỏ đều dưới tên cậu ấy.

Vậy mà cuối cùng, cái quan trọng nhất, chỉ là hiểu thôi, lại không làm được.

Kelvin đi vội vã đã trở về, trên tay là vài lọ thuốc, băng gạc gì đó, quỳ một chân dưới chân ghế cậu đang ngồi, đôi mày rậm cau lại, nhẹ nhàng chấm qua.

- Khử trùng vết thương và cầm máu trước đã,

Ngón tay vụng về, vừa thấm máu vừa thổi từng chút.

Gia Huy cũng thấy mình nực cười rồi, giờ phút như thế lại không thấy mảng da kia có chút nào đau đớn, nổi nhức nhối trong lồng ngực suốt 10 ngày qua, cũng theo mùi thuốc sát trùng trôi đi hết.

Từ trên ghế, Gia Huy vòng cánh tay không bị thương lên cổ Kelvin. Chạm rãi đặt cả gương mặt xuống bờ vai kia,

- Kelvin. Xin lỗi.

Kelvin một lúc mới có thể trấn định lại được,

Khao khát men theo bàn tay đặt phủ qua gáy, theo chiếc cằm nhỏ tròn vẹn đặt trên vai mà bùng cháy. Ghì chặt lấy người, vẫn là đem cả cái kính vướng víu không hợp chút nào, quăng sang một bên, bá đạo áp người vừa hôn vừa cắn, bàn tay lớn áp chặt lên mái tóc kia, trụ vững khuôn mặt kia. Không cho Gia Huy nửa đường phản kháng.

Gia Huy không tưởng được, có bao nhiêu sức mạnh dồn lên nụ hôn này, chỉ cảm thấy như bờ môi đều muốn bị nuốt lấy, tức giận, ngọt ngào, điên cuồng, sôi nổi và cả buồn bã, đều có cả.

Đôi mắt không tự chủ, thuận theo từng đợt lưỡi mềm đưa tới, khẽ nhắm lại, cánh tay vừa được băng sơ kia, nâng theo khuỷu tay nhẹ nhàng, đặt lên lưng người. Một phút giây này, dường như, đều là chấp nhận.

Hơi thở dồn dập tách ra khỏi, đầu lưỡi khăn khăn mang chín phần đều là thương yêu, một phần trách cứ:

- Anh điên rồi sao?

- Biết có thể phé hay không?

Gia Huy im lặng, không nói thêm điều gì,

Kelvin một lần nữa thương xót mà ôm chặt.

- Dọa chết em rồi.

Cả hai chìm trong men tóc của nhau, dụi đầu hít lấy từng nhịp thở dần nhẹ nhàng, cũng không quản hai kẻ đáng lý phải chinh ịch có mặt trong phòng chịu đựng cảnh mắt bị chọc mù, đã từ khi nào rời khỏi bằng cửa lách.

- _____

- Kelvin. Về thôi.

Gia Huy sờ lấy chiếc kính, đeo lại lên mắt:

Kelvin nhìn xuống đũng quần đã gồ lên một mảnh:

- Em..

Gia Huy bước thẳng trước, khóe môi như có như không mà câu lên,

- Sau này, còn nhiều thời gian.

- Hả? Anh vừa nói gì?

- Cậu Kelvin, mời cậu về nhà.

- Không phải câu đó! câu khác cơ?

- Cậu Kelvin, mời cậu về nhà.

=====//=====

18. Chương 18: Người Tôi Yêu Là Đàn Ông

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuấn Anh sau khi kéo Đỗ Bằng xinh đẹp rời khỏi, liền tức tốc dẫn người lên xe, mặc kệ lời dặn của bác Phó quảng thẳng ra sau đầu.

Người đẹp bên cạnh khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt cũng đỏ hồng nhìn ra ngoài cửa kính.

Tuấn Anh một mảng đều là rối loạn, tóc tai đã bị gãi tới rù lên.

Cô ấy... đang khóc sao?

Đỗ Bằng nín cười quá mà, chỉ sợ nhìn cái khuôn mặt ngu ngơ kia không nhịn được mà cười phụt ra mắt, đành cố kìm trong lòng ngó lơ ra ngoài cửa,

Xe chạy một lát rồi, Tuấn Anh mới dám mở lời:

- Tôi... tôi đưa cô về khách sạn nhé?
- Tôi đã biết hần là kẻ biến thái mà!
- Bắt cô gái xinh đẹp thế này đến xem những thứ bệnh hoạn.
- Cô.. cũng đừng có suy nghĩ quá.. tôi.. tôi..

Tuấn Anh càng nói, chiếc áo khoác hờ trên vai Đỗ Bằng càng rung rung.

Tuấn Anh lại thêm phần xuýt xoa:

- Nếu cô muốn khóc.. vậy.. vậy có thể dựa vào vai tôi mà khóc.

Chất giọng mũi cổ nén nhịn vẫn không quay đầu về phía này:

- Nhưng.. cậu đang lái xe mà?

Ừ nhỉ, quên mất tiêu.

Tuấn Anh chán nản, bỗng nhìn ngay phía trước có một cửa hàng hoa tươi đang rộn rã mở bán mừng lễ, liền không nói mà chạy tới, tấp lại ngay hàng,

Đỗ Bằng đưa mắt nhìn theo, một thoáng đã thấy Tuấn Anh ghé đầu vào hỏi:

- Đỗ Bằng.. cô.. thích nhất là hoa gì?

Đôi mắt to tròn đầy chờ mong, mở ra hơi chớp.

Đỗ Bằng trong đầu nở ra một ý nghĩ ghẹo người:

- Hoa cúc.
- Được,

Tuấn Anh lập tức rời xe, mở lời với người bán hoa.

Một thân sơ mi trắng giữa những bụi hoa đầy màu sắc, sạch sẽ và trong veo, như một hạt nắng ban mai thơm thảo.

Đỗ Bằng đưa tay lên môi, khẽ mân mê, suy nghĩ gì.

- ——

Tuấn Anh quay trở lại, trên tay hần nhiên trống không, gương mặt không thể che dấu nỗi nỗi bối rối:

- Người ta bảo.. hôm nay toàn hoa hồng hoa ly, không có hoa cúc..

- Không sao.

- Đỗ Băng.. hay.. chọn một loại hoa khác.

Đỗ Băng lắc đầu:

- Không thích.

Nhận được cái lắc đầu của Đỗ Băng, người Tuấn Anh run lên một cái,

- Vậy.. làm sao được?

- Vậy.. Đỗ Băng, cô có thích thứ gì khác không..?

Đỗ Băng dùng ánh mắt khó tin nhìn Tuấn Anh:

- Cậu muốn tặng quà cho tôi?

Tuấn Anh cố gắng lảng tránh ánh mắt kia, ngồi lại ghế lại, lái xe rời đi,. Trong lòng là 1001 cảm xúc lẫn lộn, không dám trả lời.

Con trai tặng quà cho con gái, chẳng phải là nói rõ mình muốn theo đuổi người ta sao?

Nhưng mình chỉ là một tên lái xe quèn, cho dù lương 18 triệu ở cái Sài Gòn này là cũng tương đối đi, nhưng mà liếc mắt sang người bên cạnh, chiếc váy đuôi cá dạng công sở ôm bo bờ hông lớn và tròn trịa, thả xòe vừa vạt nơi đầu gối, bỏ ngỏ một đôi bắp chân trắng tấp.

Không phải là dạng non non mềm mịn, thế nhưng lại có vẻ gì đó cực kỳ thu hút ánh nhìn,

Tuấn Anh dẫu là ngày nhớ đêm mong kia, cũng thực sự không dám mơ tưởng.

Vậy nên xe hôm nay có vẻ đi chậm, thật chậm, thậm chí là đi cả đường vòng, thời gian dài gấp đôi, từng hạt mưa sấm tối cũng bắt đầu đổ xuống, lòng Tuấn Anh vẫn rối bời một mảnh. Ngoài cái tên, ngoài kha khá lần tranh công đi đón người, gặp gỡ lại chỉ có thế, mà sinh ra cảm giác này. Nếu để Đỗ Băng biết được..

Thế nhưng, cũng không còn rõ người ta ở lại Sài Gòn này được bao lâu... nghĩ đến đó lại tiếc nuối không thôi.

Nếu chỉ là tặng một món quà, chắc cũng không đến nỗi bị cười nhạo tới chết chứ?

Đến tận khi chở người về khách sạn rồi, đôi chân dài miên man kia đã bước được hai bậc thềm, Tuấn Anh mới gom đủ hết dũng khí:

- Đỗ Băng.. tôi.. tôi.. muốn tặng quà cho cô.

Đỗ Băng thẳm nhủ trong lòng, này là đã cho cậu cơ hội rồi đi, vậy mà cậu cứ muốn dâng đến, vậy thì việc gì phải khách khí?

Hàng mi dài quay lại mỉm cười:

- Vậy.. lên phòng tôi chơi một chút, tôi cũng muốn cảm ơn cậu hôm nay đã đến đón tôi..

Tuấn Anh nghe được lời mời này, tim cũng phải nhảy ba bốn nhịp liên gập đầu:

- Để tôi mở cửa cho cô.

Sau đó chân nọ cũng đến muốn đá vào chân kia mà bước lên phòng.

Đây là một khách sạn 4 sao, gần với công viên Hoàng Văn Thụ, bởi vì trời đã tối lại mưa, nên sảnh không còn mấy người, Tuấn Anh bước hơi sau bên cạnh Đỗ Băng theo dọc hành lang dài, một phút cảm thấy tủi thân, bao nhiêu dũng khí lại một lần một lần bay đi hết.

Như thế nào, người con gái trước mặt lại xinh đẹp và cao như vậy?

Cậu cũng không phải thuộc dạng lùn hay xấu đến chế nhạo cái gương. Nhưng mà.. như thế này thì quá lấm rồi.

Bình thường chỉ ngồi gần, hôm nay đứng dậy mới thấy, 1m73 của cậu chính là cái đỉnh gĩ.

Đỗ Bằng kia ít nhất phải cao hơn cậu 7-8 cm.

Đánh mắt nhìn xuống bờ hông kia, lòng thầm phê phán kẻ đã thiết kế ra kiểu váy đuôi cá, đôi bờ hông.. còn to còn vênh hơn hông mình đi?.

Nếu Đỗ Bằng đi thi người mẫu, hoặc hoa hậu, đảm bảo nắm trong tay 10 phần đều là giải nhất!

Thế nhưng mà, cũng không đúng lắm.

Bước vào nhà, trong khi Tuấn Anh vừa đặt mông xuống chiếc ghế salon mềm mại ngay gần cửa sổ.

Đỗ Bằng cũng đã cởi chiếc áo khoác ngoài hơi ướt mưa trên vai ra, vắt sang chiếc giá treo đồ bên cạnh.

Tuấn Anh lập tức há hốc mồm, vì chưa từng khi nào thấy Đỗ Bằng để vai trần, cổ trần, nên hiện tại mới hiểu được vì sao Đỗ Bằng người con gái xinh đẹp kia không thể đi thi hoa hậu.

Bờ vai... quá lớn.. khung xương xem chừng... quá rộng...

Trên cổ, yết hầu cao.. còn cao hơn cả cậu!

Bắp tay... lớn.. còn lớn hơn cả cậu!

- Sao vậy?

Giọng nói kia vang lên, Tuấn Anh phút chốc sức tỉnh, ra sức lắc mạnh đầu:

- Không sao, không sao!

Đỗ Bằng nhìn sang bờ vai trần của mình, đã hiểu.

Khóe môi cong lên một thoáng lại trầm xuống, vừa pha ly café nóng đem tới đặt lên trên bàn, vừa ngồi xuống, Tuấn Anh còn cảm nhận được hai bên hông đều đã gần tới dính lại nhau, không biết làm thế nào liền vội vàng đưa ly café lên miệng, Đỗ Bằng mỉm cười hài lòng với thái độ luống cuống kia,

Một đầu ngón tay chạm lên cổ cậu, miết một chút lên phía xương quai xanh, thổi giọng:

- Cậu chê tôi?

- Khụ!

Café theo xúc cảm từ đầu ngón tay mà làm họng cũng nghẹn.

Tuấn Anh ho xong một cái đỏ mắt, một chiếc cúc áo đã bật mở.

Ngón tay dài vẫn không thôi trêu ghẹo, ngay dưới đầu vú cách lớp áo nhéo lên một cái.

- Á!

Tuấn Anh sợ đến nỗi run rẩy đổ tràn cả ly café lên người cả hai.

Phút chốc đều đứng hình.

Đỗ Bằng thu tay lại, nhìn mớ hỗn độn kia, nhíu mày, Tuấn Anh lắp bắp:

- Để tôi lau, lau đã.

- Dơ hết rồi, có lau nữa cũng không sạch được.

- Thật xin lỗi quá..

Tuấn Anh vừa cố lau vừa thầm rửa bản thân không có tiền đồ, làm sao lại run tới thế này kia chứ,

Đỗ Bằng kéo cậu đứng dậy, đẩy về phía nhà tắm, vô cùng ngọt ngào:

- Cậu nên tắm đi, ở đây có đồ của anh trai tôi, lát tôi đưa cậu mặc tạm.

- Không cần.. tôi..

Tuấn Anh còn muốn từ chối, cánh cửa nhà tắm đã đóng sập sau lưng.

Đối diện với chiếc gương mà trăm lần thử dài, cũng không trách được, nói gì cậu cũng là một cái xử nam, chưa khai hàng bao giờ, chim chóc hãy còn đỏ hồng, chỉ tiếc, chắc chắn Đỗ Bằng sẽ đánh giá thấp cậu,

Thật đáng tiếc quá mà!

Dẫu gì trời sinh nay mới có một cơ hội gần gũi người đẹp, lại là còn người mình thâm thương trộm nhớ nữa.

Tuấn Anh ơi là Tuấn Anh!

Ai bảo chứ, người ta 23 năm đều đã năm bảy loại bồ, mà ỉm thì chim hãy còn dùng để đi tè...

Vặn vòi nước một cái, cả người theo làn nước ấm thoải mái ra không ít, chút tự trách mình cũng vơi đi vài phần.

Gói ghém bộ quần áo dơ cho gọn gàng, lại khoác chiếc áo choàng tắm lên người.

Cương quyết dặn lòng phải bình tĩnh, chuyện gì tới ắt sẽ tới!

Biết đâu đấy!

Vững chắc thắt một vòng đai giữa thắt lưng, mới thở phào mà bước ra khỏi cửa.

Nhưng mà,

Lại sai sai nữa rồi.

Đỗ Bằng của cậu nhìn vừa đứng lại vừa không đứng,

Tuấn Anh đưa tay lên dụi đôi mắt to tròn mấy lần vẫn không tin được hình ảnh trước mắt này.

Đỗ Bằng của cậu không những có bờ vai rộng lớn, mà xem như cả vùng ngực kia, bụng kia, cũng đều cơ bắp rắn chắc một nền sáu múi rõ ràng như tạc

Cái.. cái này...

Còn có.. có..

Tóc.. mái tóc dài đầu mất? thay vì đó là một mái tóc under cut vô cùng.. vô cùng..

Tuấn Anh hóa đá nhìn một thân Đỗ Bằng kia tựa lên cánh tủ đối diện phòng tắm, trên người chỉ quấn độc một cái khăn tắm hồ.

Đỗ Bằng thản nhiên khoanh tay trước ngực, một bộ dạng tỏ ra < muốn ngắm bao nhiêu cứ ngắm >. Tuấn Anh phải nói là, rằng cũng suýt bập cả vào đầu lưỡi.

Nói làm sao cũng không ra cái cảm giác vi diệu hoang đường hiện tại, Tuấn Anh từng bước vừa đi vừa như dò dẫm tiến lại gần con người kia...

Không sai được, lúc này bên bờ vai Đỗ Bằng xinh đẹp của cậu có một vết bớt nhạt.. đây, cũng có...

Tuấn Anh nhìn vết bớt, lại nhìn lên mặt Đỗ Bằng của cậu...

Mãi một lúc sau mới có thể nẩy ra được hai từ..

Đàn ông!

Quét mắt xuống dưới,

Hiển nhiên, giữa đám khăn tắm mỏng treo hồ trên người kia, thứ giữa hai chân gồ lên rõ ràng, khiến Tuấn Anh cậu không muốn tin cũng phải tin!

Mẹ ơi!

Đỗ Bằng... Đỗ Bằng của cậu...

Là.. là đàn ông!

Tuấn Anh vừa tỉnh ra, đôi chân cũng như lắp lò xo chuẩn bị chạy trốn chết.

- Ba!

Cả người Tuấn Anh dường như đều bị nhấc bổng, đôi chân đạp lung tung trong không khí, khiến một vật áo tắm rộng mở, kẻ kia thuận thế luồn tay vào ngất bên hông cậu một cái, trên miệng hiển nhiên cười bật thành tiếng:

- Ngon ăn rồi!

Tuấn Anh đương nhiên không chịu!

Cậu đời nào lại chịu bị hớ đến mức tự dưng người cậu thương lại biến thành đàn ông!

- Thả ra!

- Thả tôi ra!

Tuấn Anh bị quăng lên giường lại liền nhảy xuống đầm đá loạn xạ:

- Cô.. à không... anh.. anh định làm gì?

- Anh.. rút cuộc là ai?

- Anh.. con mẹ nó!

- Biến thái!

- AAAAAAAAAAAAA

- Cứu mạng!!!!!!!!!!!!

Tuấn Anh chửi cho đã miệng, rút cuộc chỉ trong vòng chưa đầy 30 giây sau cả người đều trần như nhộng,

Theo từng cú thúc tới mà nước mắt trào ra, điên tiết cắn phập lên vai kẻ khốn nạn kia. Móng tay cũng không rảnh mà cổ tình cào ra mấy vết chói mắt.

Dám chịch ông. Ông không làm được gì, ông cắn cho chết.

Đỗ Bằng nhú mào, dừng lại động tác dưới thân.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa.

Bởi vì kẻ vừa chơi đại kia liền bị buộc chút dây nhỏ nơi gốc dương vật hồng hào, sức đến nổi căng tím ngắt còn không được bắn, liền ngắt xiu.

=====//=====

19. Chương 19: Bí Mật Hé Mở

Những ngày sau đó,

Tuấn Anh chỉ nằm sấp trong phòng, mí mắt cũng không muốn động.

Trên đời này, có lắm cái nhục. Và không có cái nhục nào giống cái nhục nào.

Thế nhưng đương nhiên cậu vẫn tự cho rằng, cái nhục của mình chính là nhục nhất.

Liệt kê điểm nào, nói đại một cái cũng đều thấy uất không chịu được.

Đã yêu nhầm một thằng đàn ông đi thì thôi,

Lại còn để hấn thông.

Đã để hấn thông đi thì thôi, còn bị trêu ghẹo đến nổi ngắt xiu.

Tuấn Anh đành công xin nghỉ, khiến 2 người lái xe trong nhà bận tối mắt mũi, ra vào nhìn cậu nằm một đống cũng ghét bỏ:

- Còn nằm đó đến khi nào nữa?

- Không phải chỉ là bị bồ đá thôi sao?

- Không có cô này ta có cô khác, thanh niên mới hai mấy tuổi đầu mà làm cái gì vậy?

Tuấn Anh nghe mà bực bội, gào lên:

- Mặc kệ em!

- ...!

Giá mà chỉ bị bồ đá thì đã tốt..

Đằng này..

Làm sao các anh biết được chứ?

Hức hức, con mẹ nó, cái tên Đỗ Bằng chết tiệt nhà mi.

Làm sao mà biết được... đau thế cơ chứ?

Lại còn không dám đi đại tiện!

Cả ngày chỉ húp cháo loãng với uống sữa!

Con bà nhà nó!

Oan uống chết ông đây rồi!. Đau như thế.. như thế.. mà không nhẹ nhàng gì, đã bảo không vừa mà còn cố mà nhét vào!

Cái chỗ đấy là để cho hấn nhét sao?

Định mệnh!

Còn nói cái gì mà thích hoa cúc?, hoa cúc cái con khỉ khô!. Tất cả đều là ăn sạch ông đây!.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

Nghe tiếng Tuấn Anh gào thét bi thảm trong chăn, người lái xe kia cũng lắc đầu.

Chắc là bồ nó phải xinh lắm nên mới tiếc nuôi ra như thế.

- _____

Chả là cô của Kelvin- Mỹ Hạnh mới về nước, thế nên đang ba tài xế thì còn có vẻ đủ, tự dưng hụt đi mất một người cũng khó sắp xếp. Cũng may cậu Kelvin dạo này vui vẻ hơn hở lắm, đi đâu làm gì với Gia Huy cũng đều không cần tài xế nữa, bèn mắng đến gần tranh công chở đi không khéo còn bị ăn mắng!.

Như đã nói, bà Mỹ Kim sinh được hai người con, một trai một gái, thế nhưng sau khi ba của Kelvin mất, thì người cô ruột này cũng sang định cư bên nước ngoài nhiều năm,

Mỹ Hạnh năm nay chạm bốn mươi, lấy chồng là người Pháp, sinh được ba con, hai trai một gái, cùng chồng đều làm về lĩnh vực khoa học, thường ngày rất bận rộn, cũng ít khi nào về thăm.

Lần này là do sắp tới sinh nhật 22 tuổi của Kelvin – một điểm mốc cực kỳ quan trọng – nên mới trở về. Nói thế nào dù không liên quan gì tới tài chính hay việc làm ăn của gia đình, cổ phần cũng chỉ có 3% gọi là, thế nhưng theo đúng luật, vẫn nằm trong hàng thừa kế chính thức.

Bà cũng dẫn theo một cậu con trai lớn về cùng, thường gọi là Alex, năm nay 18 tuổi, vì là con lai nên Alex nhìn khác biệt hoàn toàn so với mọi người - tóc vàng, mắt xanh, Tiếng Việt chỉ bập bõm, có thể nghe hiểu được nhưng nói thì còn vướng khá nhiều.

Ngoài ra, bà Mỹ Hạnh còn mang theo một người, nghe nói đã theo bà từ ngày còn ở Việt Nam, tới định cư bao nhiêu năm bên Pháp, bà Huệ, gọi là người làm, nhưng cũng coi như chị như em.

- ____

Phòng khách, mọi người vui vẻ ăn đủ loại bánh ngọt, trái cây khô mà Mỹ Hạnh mang về, Bà Huệ cũng gói riêng một phần socola tự nấu làm quà cho Kelvin.

Kelvin đương nhiên không khách khí, với tay lấy luôn:

- Oa!

- Bác Huệ đúng là tốt với cháu nhất! Socola vị hạnh nhân này cháu ăn mà nghiện luôn.

- Ôi còn có cả hạt dẻ nữa này!

Alex khịt mũi, cố gắng nói bằng Tiếng Việt:

- Alex muốn ăn, - lắc lắc tay – Bác nói không có được ăn.

Cả nhà nghe âm điệu lai lai không rành đó mà cười rộ.

Gia Huy chỉ chu đứng phía sau Kelvin, lại không thấy có gì buồn cười, điều lạ là, ánh mắt của bà Huệ luôn hướng về phía này, nhìn từng động tác của Kelvin vô cùng trù mến và chăm chú.

Nghe như lời của Kelvin nói rằng từ nhỏ tới lớn số lần gặp cô mình không quá hai bàn tay, như vậy sao có thể có mối thân tình gì với người kia được?

Kelvin chán nản ngồi nghe cô mình thuyết giảng một hồi về phép tắc lịch sự của những người đàn ông Pháp,

Ngáp một cái rõ dài, trên mặt là biểu tình chán nản cực độ kinh khủng:

- Cô à, tha cho con đi,

- Tai con ấy à, sắp bị đục thủng rồi,

Sau đó quay sang phía Alex ngoắc tay:

- Ey, đi bar với anh không?

Alex hiểu, gật đầu cái rụp:

- Yep.

Bà Mỹ Hạnh còn chưa kịp cản, cả hai tên đã nháy nhau chạy vọt ra cửa.

Gia Huy không nhanh không chậm cúi đầu chào, bước theo sau đó.

Khi gương mặt ngẩng lên còn thấy rõ, nụ cười trên môi người đàn bà tên Huệ kia.

Có gì đó, rất lạ.

- _____

Trước cửa xe,

Mặc kệ Alex nhăn mặt phản đối, chỉ tay vào chỗ ghế phó lái:

- Alex muốn - ở đây

Kelvin trực tiếp đẩy Alex xuống dưới hàng ghế sau, lại ấn Gia Huy ngồi ghế trước bên cạnh mình, thản nhiên nói dối:

- Ngồi đằng sau đó an toàn.

- ?!

Alex nghe như cũng hiểu, miễn cưỡng gật đầu.

Gia Huy lại không để ý những việc đó, trong đầu tua đi tua lại vài hình ảnh.

Cô của Kelvin về được ba ngày, số lần lên phòng của Kelvin là không có, hỏi han nói chuyện gì đều là ở những bữa ăn cơm uống nước bình thường, thế nhưng Gia Huy không ít lần thấy được người kia lặng lẽ nhìn Kelvin, thậm chí còn đôi khi bắt chuyện với anh, hỏi han đủ mọi thứ.

Kể bên cạnh đương nhiên chẳng tỏ ra biết gì sất, vừa huyết sáo vừa kể lể cấp bậc phá hoại của mình cho Alex nghe.

- Này, có muốn thử mấy em người Việt không?

Gia Huy nhú mày:

- Cậu Alex mới chỉ vừa 18 tuổi!

- Thì có sao đâu?!. 18 là ngon rồi!

- _____
Đến quán bar,

Gia Khôi vừa thấy người lập tức đã bám tới,

- Cũng đến rồi?

Kelvin cũng một tay khoác eo, chạm nhẹ lên cằm Gia Khôi một cái:

- Sao? Chờ anh có lâu không?

Gia Khôi liếc khuôn mặt lạnh ngắt đứng sau Kelvin kia, nghịch ngợm mà nói vừa đủ lớn:

- Nhớ anh đến nổi.. đều chảy nước cả...

Sau đó là tiếng cười mỉa hoặc đến đỏ chóp tai.

Alex nghe không hiểu lắm những lời Gia Khôi vừa nói, thế nhưng tiếng cười kia vừa nghe liền khiến người ta rụng rời.

Con trai, nhưng vô cùng xinh đẹp,

Đẹp đến nỗi ngẩn người

Khiến Gia Huy phải hờm giọng tới tiếng thứ ba mới miễn cưỡng giật mình bước theo vào quầy.

Gia Khôi hôm nay cosplay cổ trang, mặc bên ngoài một vạt áo dài trắng xanh thanh thoát, nhưng phía cổ mở rộng, lộ gần hết khoang ngực trắng nõn nà. Khi bắt chéo đùi, cổ chân mảnh dẻ thoát ra, Alex tưởng mình vừa bị thôi miên.

Gia Khôi đã quá quen với cảnh này, coi như ruồi mà không để ý, khui luôn một chai rượu tây đắt tiền, điềm nhiên rót ra ly.

Kelvin đương nhiên nhanh nhạy, ghé bên tai Alex, lại sợ Alex không hiểu mà hỏi thăm bằng tiếng Anh;

- Thích cậu bé này không?

Đương nhiên, Alex gật tới nỗi sắp rụng cổ.

Vẻ đẹp Á Đông mê mị,

Từng cử chỉ nhỏ nhắn thanh thoát, lồng ngực trắng mềm, làn môi vừa nhấp qua chút rượu tây sóng sánh bên ly, đỏ rực như hoa.

Khó có thể tin rằng, người nọ, lại là đàn ông!

Thật khiến cậu chết đứng rồi!. Xưa nay vẫn cứ nghĩ chỉ con gái mới đẹp như trong phim Trung Quốc được, lần này quả thực là cháy mắt.

Kelvin vẫn rĩ tai Alex:

- Chờ một chút.

Sau đó, điềm nhiên kéo ly rượu uống dở kia của Gia Khôi đưa lên miệng uống cạn, ngả ngón kéo tay người rời khỏi, bước vào phòng.

Gia Huy nhìn một cảnh này, trong tim như có dằm vừa đâm lên đau nhói, một ngụm rượu tại cổ họng trượt xuống.

Là vị đắng.

Thế nhưng chỉ vài phút sau, lại nhận được tin nhắn tới của Kelvin

< anh vào phòng đi >

Gia Huy siết chiếc điện thoại trong tay, hàm răng cắn chặt một chút..

Bởi thời gian gần đây, khi Kelvin vừa tới quán bar đều quán lấy người tên Gia Khôi kia một chút cũng không rời. Dẫu là lựa chọn tin tưởng. Thế nhưng giờ này khi bàn tay đặt lên nắm cầm cửa, lại không thể kìm chế, mà phát run.

- Két.

Cánh cửa mở ra,

Kelvin như chỉ chờ có thể liền cuốn cả người vào trong lòng, ôm bọc lấy từ phía sau, tranh thủ vừa dùng chân đóng cửa vừa hít lên cần cổ Gia Huy.

- Thơm quá.

Còn người trước mặt – Gia Khôi, đang dùng tay đếm tiền,, nhớn nhơ ngẩng lên nhìn hai người một cái rồi lại cúi xuống, bộ dạng vô cùng thích thú mà hôn lên từng đồng Đô La trước mặt.

Nếu không phải là bàn tay Kelvin lại chuẩn bị mò mẫm lên trên ngực mình ăn đậu hũ, Gia Huy cũng không nghĩ rằng chuyện này lại là thật.

- Á!

Gỡ tay người từ trên ngực mình xuống bằng một cú vặn, khiến cho Kelvin kêu lên thành tiếng, vội vàng rút tay lại. Mặt nhăn thành một đoàn xuýt xoa.

Gia Huy bình thản rời khỏi cái ôm, ngồi xuống bên cạnh Gia Khôi.

Gia Khôi là một người cực kỳ lỏi nghề, không nặng không nhẹ mà ngẩng lên:

- Tôi cũng không phải thích tự ngược,

- Anh ta ấy à? vừa gặp lần đầu đã bẻ tay tôi tới suýt đứt dây chằng.

Nói rồi còn phóng ánh mắt đầy ai oán nhìn về phía Kelvin:

- Hai người đi được chưa? Muốn làm gì cũng phải có chỗ chứ?

Gia Huy nhú mày, tỏ vẻ không hiểu.

Kelvin cười nhẹ không vội trả lời, nhấn cho Alex một cái tin, sau đó theo phía cửa ngách mà kéo Gia Huy lên trên lầu.

- Cứ đi theo em là được

=====//=====

20. Chương 20: Ghen

Gia Huy không thể tin nổi,

Đằng sau cánh cửa ngách nhỏ bé này lại là cả một dãy hành lang bày trí rất nhiều hướng đi khác nhau, đặc biệt còn có một chiếc cầu thang nhỏ dẫn lên lầu.

Kelvin đi trước, dừng trước cánh cửa nhỏ áp ngón tay của mình lên.

- Tích.

Gia Huy càng thêm giật mình, bước chân chết sững tại bậc cửa.

Chuyện hoang đường gì thế này?

Ngay trong quán bar này, phía trên lại có một căn phòng được kỳ công trang bị đến cả máy quét vân tay nhận dạng?

Đánh giá một chút, cánh cửa này xem chừng thực sự chắc chắn tới mức nếu có phá ra cũng không phải chuyện đơn giản.

Bước theo Kelvin vào trong, lại càng khó tin.

Một căn phòng làm việc vô cùng sạch sẽ gọn gàng, phía góc được kê chiếc bàn nhỏ, bên trên là bộ pha café, còn có một chiếc giường ngủ, bên cạnh hẳn nhiên là vài bộ quần áo quen thuộc.

Gia Huy nhìn qua một lượt, chiếc máy tính đời mới, máy in, máy fax. Không thiếu bất cứ thứ gì. Từng núi sách, tài liệu đống sau bàn làm việc, rõ ràng thể hiện ra đẳng cấp của một kẻ cuồng việc điển hình.

Kelvin đã ngồi xuống chiếc bàn góc, pha xong hai ly café thơm lừng,

Lại nhớ ra Gia Huy chỉ thích uống trà, liền quay lại:

- Ở đây không có trà, anh uống tạm được không?

- ...!

Không có tiếng trả lời, chỉ có một Gia Huy vẫn đang đưa từng ánh mắt ngạc nhiên về phía giá sách.

Kelvin đảo mắt theo hướng nhìn của Gia Huy, mỉm cười chìa ly café tới.

- Sao vậy?

- Thấy bạn trai anh đỉnh quá hả?

Gia Huy đưa tay đỡ lấy ly café trên tay Kelvin, lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế nơi bàn góc. Trên miệng thực không biết phải nói ra thế nào.

Mới chỉ một thời gian ngắn, vậy mà mọi thứ thay đổi đến quay cuồng, cho dù là một người vững như anh, nói tiếp nhận ngay được thì quả thực là quá khó khăn.

Gia Huy trầm lặng đánh giá con người trước mặt,

Kelvin khi bước chân vào căn phòng này, liền có một loại phong thái khí chất khác hẳn, đến cổ nhận cũng không còn nhận ra chút gì hư hỏng.

Đôi tay nhẹ nhàng đảo ly café, từng vòng quay đều đặn chậm rãi, một chân gác lên chân còn lại, đưa vành môi lên nhấp một ngụm.

Gia Huy cảm giác như mắt mình cũng hỏng rồi.

Phong cách này, con người này.. hoàn toàn không phải là một Kelvin mà anh từng biết.

Kể từ sau cái ngày khép chặt đôi mi tiếp nhận nụ hôn đó.

Kelvin vẫn không nói thêm điều gì, bản thân anh cũng chỉ dừng ở đó, không hỏi thêm,

Gia tộc lớn, có quá nhiều bí mật, cũng chỉ nghĩ rằng Kelvin thực sự không phải là loại người hư hỏng đến không còn thuốc chữa, thế nhưng.. như một Kelvin nhẹ nhàng cười thế kia, quả không giống nhau!

- Anh ngạc nhiên lắm sao?

Gia Huy cố gắng hít một hơi, đôi mày đang nhíu lại cũng dần giãn ra.

Anh trực tiếp thừa nhận:

- Quả thực không chỉ là ngạc nhiên.

Kelvin đan hai tay vào nhau, dựa lên bàn, chăm chú nhìn nét mặt Gia Huy, nói:

- Đêm hôm qua anh mất ngủ?

Gia Huy nhú mày, Kelvin tiếp tục nói:

- Còn hút thuốc?

Nét mặt Gia Huy càng khó coi.

Kelvin thấy vậy liền cười, thả tay xuống bàn, nắm lấy bàn tay Gia Huy.

- Đừng bỏ tay.

Câu nói hiển nhiên chặn ngang hành động muốn rút tay của Gia Huy lại.

Kelvin trầm giọng:

- Anh có thể rất giỏi, nhưng việc tự lừa dối bản thân mình thực sự là việc không đáng chút nào.

Gia Huy ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của Kelvin:

- Cậu có ý gì?

Kelvin khẽ siết bàn tay, nắm chặt hơn một chút:

- Anh nói, không thích em. Vậy mà khi em ôm cậu trai trẻ kia, anh lại vì thế mà uống hết một chai rượu nặng?

- Không hẳn là vì cậu.

- Vậy, em qua đêm không về, anh liền thức trắng đêm đốt thuốc là vì sao?

- Hửm?

- Còn nữa, khi tiếng xe em vừa đỗ trước cửa thêm đã liền kéo rèm nhìn xuống?

Gia Huy dứt khoát:

- Không có chuyện đó.

- Ay, nói tới nói lui thì anh vẫn không chịu nhận?. Vậy ra camera trong phòng anh chắc là hàng dỏm rồi.

Gia Huy bày ra một vẻ mặt không tin nổi:

- Cậu?!

Kelvin bật cười. Đúng là khuôn mặt Gia Huy mỗi khi bị cậu trêu cho nhăn lại, vẫn thực.. rất đáng yêu?!

Gia Huy siết tay:

- Cậu theo dõi tôi?

Kelvin không cười nữa, có chút bất đắc dĩ:

- Thực tế, ngay từ khi anh ký tên lên hợp đồng, trở thành trợ lý của em. Nhất cử nhất động của anh đều được theo dõi chặt chẽ, em chỉ là tiện tay trích xuất ra coi mà thôi. Không ngờ, lại thấy được một tấm chân tình nhà.

Nói xong câu cuối còn đưa đầu ngón tay miết khẽ lên mu bàn tay của Gia Huy.

Gia Huy là người thông minh, không mất vài giây liền hiểu ra được.

Thế nhưng khi hiểu ra được rồi, trên má lại thấy có chút nóng. Như vậy.. cậu ta.. đều biết cả. Ai rõ, trong lòng một người đàn ông gần 30, trải qua biết bao nhiêu biến cố của cuộc đời, giờ đây lại bị vạch trần thứ tình cảm không nên có kia, mà.. xấu hổ.

Cảm giác khiến cả lồng ngực đều râm ran.

Rút cuộc, thích hay là không thích đây?

Kelvin không giống như mọi ngày mà trêu chọc thêm, lại nghiêm túc rút tay lại, tiến tới phía bàn kia, từ chiếc hộp bàn, lấy ra một nắm hơn 20 viên thuốc, đặt trước mặt Gia Huy.

- Cái này..

- Là đá. Loại đặc chế, gây nghiện, chỉ cần dùng liên tiếp trong 2 tuần, lập tức không kiểm soát được hành vi. Nếu dùng quá 2 tháng, có thể sẽ phát điên.

Gia Huy nhăn mày, đương nhiên không phải vì nghi ngờ Kelvin đang dùng thứ đó, mà chỉ là tại sao Kelvin lại giữ nó trong tay?

Kelvin như đọc hiểu được suy nghĩ này, liền chậm rãi:

- Có một số việc, em vẫn luôn nghĩ không nói ra thì tốt hơn.

Kelvin cúi đầu gần lại một chút, chân thành nói:

- Thế nhưng, em đau lòng.

-

- Anh ghen đúng không?

-

- Anh ghen với cậu ta, ban đầu thì em rất vui, nhưng quả thật, anh nhìn anh xem, gương mặt hốc hác, tàn thuốc tràn cả gạt tàn, rượu bên quầy báo lại đều tính bằng chai.

-

Kelvin nói xong, đuôi mắt nheo lại, xoáy sâu vào gương mặt kia,

- Thuốc ngủ, anh đã phải đổi sang liều nặng hơn?

Gia Huy đến lúc này, cả người đều thoáng lạnh.

Vì sao cậu ta biết được cả chuyện này?

Kelvin nhìn gương mặt hoang mang kia, có chút đau xót:

- Chỉ còn một tuần nữa, mọi việc sẽ kết thúc. Vậy nhưng em lại vẫn không làm được, vẫn không đành lòng.

-

- Anh nói xem, này là lỗi của ai?

Gia Huy cố gắng nuốt một ngụm khí như đang mắc kẹt tại cổ.

Một lúc sau, trên khuôn miệng kia mới hơi mím lại.

Hơi gật đầu:

- Cậu nói đúng.

- Cảm giác với cậu tôi hiện tại cũng không rõ, nhưng tôi thừa nhận, là tôi ghen.

Những lời nói này, chậm chậm từng từ thốt ra, như một chiếc búa lớn, gõ tan lớp băng bao bọc bên ngoài sự lạnh nhạt kia, để tràn ra bao nhiêu sự chua cay trong đó.

Kelvin một lần nữa, nắm chặt đôi tay kia:

- Xin lỗi, đều là em không tốt.

- ...

- Em cứ nghĩ rằng, nói một câu hãy tin em là đủ, nhưng lại chẳng có gì để chứng minh.

Gia Huy hơi cười, cố gắng bỏ qua những điều sến sẩm không hợp tuổi này,:

- Vậy nên cậu mang một nắm đá ra đây để chứng minh?

Kelvin giả như thờ dài thất vọng:

- Anh chẳng khi nào ngọt ngào được quá 5 giây sao?

Gia Huy đẩy kính mắt:

- Như cậu nói, tôi đã quá già.

Kelvin nhún một bên vai:

- Được rồi, để anh thừa nhận đã là không tồi.

- Nhất định sau này, sẽ có ngày chính anh sẽ phải thừa nhận đã bị em mê hoặc rồi.

Gia Huy gật đầu:

- Tôi cũng rất trông đợi.

Một lát sau, khuôn mặt Kelvin trở lại nghiêm túc, điềm tĩnh. Gia Huy cũng hơi chút khấn trương, rành rọt lắng nghe từng lời Kelvin thuật lại,

Khớp nối với những gì anh biết, đã có thể dường như ra được. Kelvin thực sự nát bấy, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài..

Trời ạ...

Không thể tin nổi, Gia Huy thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn thẳng lên khuôn mặt kia.

Kelvin, cậu ta đã sống thế nào trong suốt những năm tháng đằng đằng trôi qua kia chứ?

Đã tưởng là bản thân trải qua những chuyện đau khổ nhất trên đời này rồi. Hóa ra, so với người ngồi trước mặt, lại quả thực có phần nực cười. Chỉ e những thứ mà anh nắm được, biết được, tự cho mình là tài giỏi. So với những lời nói rắn như thép lại bình thản kia lúc này, phút chốc chẳng là cái gì.

Cả hai đều rơi vào một mảnh im lặng, một lát Gia Huy mới mở lời:

- Cậu nói, Gia Khôi là do người bên Đỗ Chính gài vào, thế nên bề ngoài vẫn luôn phải để hấn thấy như cậu đang say đắm Gia Khôi mà dính thuốc. Vậy nhưng tôi vẫn không hiểu, nếu như để cậu thực sự mất kiểm soát, họ được gì?. Chẳng phải bà Mỹ Kim dù cho có trả lại cho Ly Na 25%, bên chúng ta vẫn kiểm soát 53% và nắm vững công ty sao?

Kelvin lắc đầu:

- Vấn đề nằm ở chỗ, nếu như Đỗ Chính có thể chứng minh em mất kiểm soát hành vi, và nếu bà nội xảy ra vấn đề gì không thể quản lý công ty được nữa, thì 25% cổ phần của em sẽ đương nhiên rơi vào tay Đỗ Lê Na, bà ta có tư cách mẹ đẻ của em, nằm trong hàng thừa kế số một, kết hợp với số cổ phần của Ly Na và Đỗ Chính, việc đổi tên Phạm K là điều dễ như trở bàn tay.

Gia Huy sửng sốt:

- Không thể nào?!. Cho dù bà Lê Na thực sự không thích cậu, nhưng cũng là mẹ ruột cậu, Bà Mỹ Kim cũng chính là mẹ chồng!?. Làm sao có thể một tay đẩy con mình đến điên, một tay kia hãm hại mẹ chồng mình? Kelvin. Anh nghĩ, việc bà Lê Na bắt tay với Đỗ Chính, chúng ta cần xem lại.

- Em cũng đã từng suy nghĩ rất lâu, rất lâu. Vẫn không hiểu được vì cái gì mà mẹ em lại bất chấp như vậy?. Một đôi khi còn cảm thấy mọi chuyện trôi qua trước mắt, chẳng có gì là thật.

Nhìn gương mặt Kelvin khi nhắc về mẹ mình,

Đều là một mảnh thương đau nghi ngại.

Gia Huy cảm thấy, chính tim mình như vừa bị ai móc đi một mảnh..

Nhẹ nhàng đặt lên đôi tay kia.

- Kelvin, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

=====//=====

21. Chương 21: Gia Khôi

Trong khi Kelvin và Gia Huy lật giở từng trang hồ sơ, từng đầu mối nhỏ, hi vọng có thể tìm kiếm thêm chút gì thông tin về kế hoạch của Đỗ Chính.

Thì ở ngay dưới nhà ấy, xảy ra đôi chút chuyện buồn ngủ.

Đúng, chính xác là cực kỳ buồn ngủ.

Đôi mắt của Gia Khôi suýt mở ra không nổi rồi.

Trong đầu thậm chí rửa vài tỷ lần, trên đôi môi đượm đỏ cánh đào thật cố gắng kéo cái ngáp thành nụ cười. Vẽ ra một khuôn mặt vô cùng thảm hại.

Cậu chưa từng tiếp xúc qua bất cứ một cái ” thứ gì” giống như thế này!

Alex tên gốc này, quả không phải là người mà!

- _____

Câu chuyện của vài tiếng trước.

Khi hot nam số 1 của chúng ta từng mảnh từng mảnh áo trên người thoát dần, đưa một đoạn khăn mềm lên cổ Alex vừa đánh mắt đưa tình vừa kéo anh chàng về phía phòng ngủ.

Thì tên nào đó lại cười tươi mà chìa tay về phía cậu:

- Xin chào, tôi là Alex.

- ??!!!

- Cậu đẹp quá.

Đương nhiên.

- Nhìn cậu thực sự rất đẹp.

Đã nói là đương nhiên.

- Tôi không thể tin được cậu là con trai.

Gia Khôi cười khinh bỉ, có cần vén chim lên không?

Thế nhưng cậu cũng đương nhiên không vén chim lên, bởi vì cái bộ dáng kia chính thức là muốn chơi trò lịch sự đó hả?

Lập tức Gia Khôi thuận thế, bốt cột nải, chỉnh lại cổ áo. Đường hoàng ngồi nói chuyện chính sự quốc gia.

Sau đó là cái quái quỷ gì?

Qua giọng nói lơ lơ nửa tây nửa ta thì Gia Khôi cũng lơ mơ đoán được.

Ba hấn, mẹ hấn là nghiên cứu khoa học

Rượu này độ cồn cao, chỉ nên uống vang?

Cậu cũng tuyệt nhiên không cần quan trọng rượu đó có cái chất gì kết hợp với cái chất gì, tại sao khi vào áp suất cao nếu đóng đầy chai lại có thể bị nổ?!

Không những thế lại còn là một tròng tiếng Pháp.

Lại còn ngâm thơ?

Đúng là giết người mà!

Cái gì gọi là hoa trinh nữ mọc trước cửa quán cave?

Chính là treo ghoe đến thế này là cùng chứ gì?

Không đỡ nổi nữa!

Không thể nào mà đỡ nổi!

Gia Khôi cuối cùng đành nở một nụ cười méo mó:

- Anh dai, thế giờ có làm không?

Alex vừa ngâm xong một bài thơ, tự cho mình đang cực kỳ rồ man tíc với người trước mặt, cười ngọt ngào cúi đầu trước mặt Gia Khôi, bắt lấy bàn tay mảnh dẻ, nước da trắng như trong suốt kia, khẽ hôn lên. Chín chu nói một câu Tiếng Việt rành rọt.

- Rất vui được làm quen.

- ??!!!

Cái định mệnh gì vậy?

Khóe môi Gia Khôi giật giật.

Rút tay về, chính thức cầm lấy áo khoác, đập cửa xông ra ngoài, leo thẳng lên chiếc xe đậu ngoài quán. Lái đi.

Alex vội vàng chạy ra theo, còn nghĩ có phải mình đột nhiên hôn tay, khiến cho người kia tức giận rồi không?

Cũng may taxi ngoài quán bar ban đêm thực không thiếu, tùy tiện vẫy một chiếc taxi ngoài đường, ra hiệu cho đi theo chiếc xe vừa vụt qua.

- ——

Gia Khôi vừa lái xe, vừa chửi nhỏ.

Mắt công tẩy rửa thơm tho, còn tưởng nay được ăn quả chuối lai đầy tiền đồ, hóa ra lại vớ phải thằng điên!

Cái thứ gì?

Gia Khôi cậu nửa vén nửa mở bộ đùi nồn nà phủ một tầng lông tơ nhỏ mềm mượt đến chết người kia, hẳn lại nói với cậu có phải thấy trong phòng nóng không?

Đúng là cái đồ thần kinh!

Xét cho cùng thì, Gia Khôi chả phải thân ngọc ngà gì, nhiều tiền là được, càng nhiều tiền thì càng tốt, sớm đã chẳng chốn nường thân, sống nay còn mai biết thế nào?. Nếu không nhân lúc thân người dẻo dai, còn có thể chịu đựng được dày vò mà kiếm kha khá, có lẽ cơm còn chẳng có mà ăn, nói gì đến một căn nhà riêng, lại thêm một chiếc xe hơi mà lái thế này?

Trên nét mặt trắng mịn như sứ, vậy mà thở dài một hơi.

Lần này nhận lời bên Đỗ Chính, lại ngày đầu tiên tới đã bị tên Kelvin kia phát hiện ra, vừa bẻ thiếu điều gãy tay vừa ép uống liền 3 viên đá nặng, ói ra cả mật.

Điên khùng.

Chuyện này nếu để Đỗ Chính biết, chắc chắn mạng cậu không còn. Biết là biết thế, nhưng nếu phối hợp diễn với Kelvin tốt một chút, qua được tai mắt bọn chúng rồi tính tiếp.

Gia Khôi nhắm tính, nếu bán hết, cũng có thể gom được chừng 5-7 tỷ rồi đi thật xa, như thế một đời của cậu về sau cũng không lo chết đói.

- ——

Vậy nhưng, trời không chiều lòng người. Kế hoạch không thành.

Đến khi chiếc xe của cậu vượt qua một khu đường vắng, liền bị chặn lại.

Người bị lôi xuống xe. Hai tên bịt mắt không nói một lời nào, lạnh lẽo chĩa họng súng về phía cậu, nhanh chóng ra tay.

- Đoàn!

- Đoàn!

Hai tiếng súng nổ ngang trời, thời gian tất cả ngẩn ảy động tác, chỉ tính bằng phút.

Một phát vào chân, Gia Khôi không chạy được,

Còn một phát kia,

Lòng ngực cậu đỏ thẫm một mảnh.

Chúng đã biết, cậu không hoàn thành được ” nhiệm vụ ”.

Một thân đâm máu lê lét vệ đường.

Gia Khôi tự giễu nhìn một mảnh trời dần tối đen trước mắt.

Ừ, thôi thì, cũng chỉ là chết.

Kiếp sau xin hóa ngọn cỏ dại ven đường, phát phơ mà sống.

Đừng như kiếp này,

Nực cười, sinh ra không biết cha mẹ là ai,

Bụi bặm một đời đến chính tuổi của mình cũng chỉ là một thứ áng chừng,

Trường lớp nào cũng đều không có...

Ra đời cái giỏi nhất lại là cách hầu hạ đàn ông...

Chỉ đau xót rằng, một cô nhi mà chết đi không người biết đến,

Vậy thì, mộ của ta, nằm ở đâu?

Máu từ trên đùi, lồng ngực, lan ra, thấm đẫm vạt áo dài thanh mảnh..

Hỏi ai?

Hỏi trời xanh kia,

Cũng thân sinh là phận con người,

Kẻ được ủ trong chăn ấm sữa ngon.

Ta được nhặt từ bao bì rách nát,

Kẻ lớn lên trong con chữ đánh vần,

Ta lớn lên góc đường bụi bặm,

Kẻ 15 tuổi biết yêu đương

Ta 15 tuổi bị cưỡng hiếp

Kẻ 16 tuổi như trăng rằm

Ta 16 tuổi thành dĩ điểm.

Ừ, thì thôi, cũng chỉ là chết.

=====

Căn biệt thự mới xây,

- Xoảng!

Lê Na ném chiếc ly lên tường, vết rượu nhàn nhạt lập tức thấm lên mùi sơn, siết chặt nắm tay, nghiêng rặng nhìn về phía Đỗ Chính:

- Anh là đồ ăn hại!

- Chỉ có như thế cũng không làm được?!

Đỗ Chính đôi mắt sâu thẳm:

- Anh cũng không ngờ được, thằng điểm đó vậy mà dám bán mạng.

Anh xem đi! – Lê Na chỉ tay lên màn hình:

- Kia là cái gì?. Nếu không phải tôi nghi ngờ, cho người lắp camera theo dõi vào khay phục vụ trà trộn mang vào phòng, anh còn ngu xuẩn để chúng nó lừa tới bao giờ?

- Anh đã cho người xử lý tên điểm đó gọn gàng rồi.

- Đó không phải trọng điểm!. Anh mù sao? thằng con hoang đó không những không dính đá! Mà thậm chí còn ra vẻ cực kỳ tốt!

Đỗ Chính đương nhiên hiểu, khuôn mặt cũng đầy vẻ chua chát:

- Chúng đã nghi ngờ kế hoạch của chúng ta.

- Khi tên điểm đó vừa tới liền đã biết được là do anh cài vào.

Ly Na ngồi phịch xuống,

Hết thật rồi..

Vậy là hết thật rồi...

Đáng lý ra, một cái hiện trường giả, một cái chết trong tay đứa cháu ruột lên cơn ngáo đá, kế hoạch đã trọn vẹn đến như thế..

Đổi tên Phạm K

Chôn bà già đó!

Tổng cổ thành điên đó ra khỏi nhà!

Tất cả.. tất cả đã hết thật rồi sao?

Không...

Lê Na lắc đầu:

- Không thể nào!

- Không thể nào!

Lê Na quay sang phía Đỗ Chính, đôi mắt đỏ sọng:

- Đổi kế hoạch đi.

- Đổi kế hoạch?

Đỗ Chính nghi ngờ:

- Cô định làm gì?

- Gọi người đi, trong đêm mai. Toàn bộ, giết sạch.

- Cô điên sao?

Lê Na cười lớn:

- Đúng. Em điên rồi!

- Em quả thật là điên rồi!

Lê Na bỗng bật dậy, túm lấy áo Đỗ Chính:

- Anh còn nhớ không?

- Bà ta đã đối xử với em thế nào?

- Thế nào?!

Lê Na gào lên.

Đỗ Chính cố gắng trấn an:

- Em bình tĩnh một chút, em rõ ràng hiểu được lý do vì chúng ta phải để bà ta và thằng nhóc đó còn sống tới tận hôm nay, nếu di chúc bà ta để lại toàn bộ số cổ phần của hai người đó cho người khác tiếp quản, thì chẳng phải bao nhiêu lâu nay chính là công cốc sao?

An ủi vài câu có lẽ, Đỗ Chính rời đi,

Mục đích của hắn đương nhiên là tiền, chứ không phải là hai cái xác người.

Bà già Mỹ Kim đó tính toán điều gì trong đầu, số cổ phần béo bở đó có thể đi về đâu?

Không ai nắm chắc được!

- _____

Vậy nhưng,

Có vẻ như Lê Na không muốn từ bỏ ý định điên rồ đó,

Mãi một con dao nhọn trong bếp,

Mũi dao sắc loáng hiện lên phẳng phất nét mặt của người đàn bà, hai mươi năm về trước.

=====//=====

22. Chương 22: Tiếp Tục

Căn phòng gác, nơi quán bar,

- Kelvin, cậu định làm gì?

- Cho em.. Gia Huy...

- Hừm...

Mùi café nồng nàn lan tỏa, Kelvin một thân áp lấy người Gia Huy kề xuống phía giường, ngấu nghiến hôn lên, đôi bàn tay sờ soạng từ khoang ngực lần xuống giữa đùi quần tây,

Gia Huy một mực đẩy người, tránh đi nụ hôn:

- Kelvin,

Kelvin tay cũng không dừng lại, ngón tay nơi phía dưới không ngừng cánh lớp quần kia sờ nắn..

Giọng nói hơi chút dồn dập xen lẫn phần khích.

- Gia Huy... em thích anh, thực sự rất thích..

- Đến tất cả những gì bí mật nhất em đều nói cho anh...

- Cho em..

- Em thực sự muốn...

- Cùng với anh..

Kelvin vừa dứt lời, cũng không quản người kia có phần phản kháng, cứ thế đem vành tai Gia Huy từng chút gặm nhấm, chèn cánh đùi vào giữa hai chân của Gia Huy, áp chặt xuống giường,

- Kelvin, bình tĩnh một chút..

- Không.. Gia Huy.. chúng ta...

-!

- Anh cũng thích em, đúng không?

- Có gì mà không được?

- Anh còn ghen nữa...

- Được không..?

Hơi thở trở lên dồn dập hơn, trên cổ Gia Huy bắt đầu nổi lên những vết hân đỏ, cả người Kelvin đã nóng rực, gò má đều đã vương một mảnh hồng, đôi môi liếm láp xương quai xanh lộ ra bên ngoài viền áo.

Gia Huy cũng không phải người yếu sinh lý, thế nhưng vừa mới trải qua một đồng hồ độn xong, thực tế chưa thể nào nghĩ tên này như thế mà liền động tình.

Kelvin vừa hôn, vừa cố tình điều chỉnh tư thế, chèn háng mình vào giữa, đưa cậu em nhỏ đã ngẩng đầu đội qua một lớp quần kia cạ tới hai túi ngọc phía dưới của Gia Huy.

Đôi tay phía trên vẫn siết chặt cổ tay Gia Huy như chưa một phút nào buông lỏng.

Gia Huy ai oán. Tên này biết rõ sức mạnh của anh tập trung nhiều nhất ở đôi tay, thế lên ra sức kìm chặt, còn đôi chân rắn giỏi của Teakwondo kia, anh thực lòng có muốn thắng được cũng khó.

Xem ra, tối hôm nay cần phải chơi chiều một chút.

- Để tôi vào nhà tắm trước đã.

Kelvin thậm chí còn không ngẩng đầu lên, môi lưỡi đã đẩy chiếc áo của anh hở lên một phần bụng, liếm mút chiếc rốn sâu.

- Không cần, em dùng bao là được.

- Tôi không muốn bị thương như lần trước.

- Sẽ không.

- ...!

Kelvin dùng chóp mũi của mình, chạm lên chóp mũi của Gia Huy:

- Đừng tính đường trốn nữa, cánh cửa kia nếu không có vân tay của em, chắc chắn không mở được.

- Còn nữa.. đêm nay, anh chết chắc rồi.

Gia Huy phì cười nhẹ, quay mặt sang bên cạnh:

- Là ai chết, hãy còn chưa biết.

Kelvin bị một câu này chọc cho không nhịn được mà nhắm thẳng đầu vú Gia Huy cắn xuống một miếng:

Ừm..

Cong người.

- ———

Quần áo thoát mở, hơi thở dồn dập quện vào nhau, đã tưởng như một mảnh xuân tình,

Lại một tiếng điện thoại như sét đánh mà cắt ngang.

Gia Khôi bị bắn!

Từ trên giường, cả Kelvin và Gia Huy đều như vừa bị tạt gáo nước lạnh thẳng mặt, không ai bảo ai đều vội vã nhảy xuống, mặc lại quần áo, theo định vị mà Alex gửi tới, nhắm thẳng một bệnh viện mà đi.

- Chúng đã phát hiện ra.

- Chết tiệt!

- Tên Đỗ Chính ấy nghĩ gì cơ chứ?.

- Lập tức giết người!

Gia Huy nghĩ mà lạnh cả sống lưng,

Một cậu bé trẻ đẹp nhường ấy mới chỉ vừa cách đây có vài tiếng vẫn còn nói chuyện với anh, vậy mà giờ đây đã ở ranh giới của sinh tử.

Những thứ anh nắm trái, cùng lắm là việc tiền bạc cạn kiệt kia, chứ nào có nghĩ đến, gia tộc tranh đấu lại phải rải sinh mệnh từng người xuống lốt đường.

Thật cay đắng.

Tất cả, lại chỉ vì đồng tiền.

- ———

Alex không dấu được nét mặt hoảng sợ cực độ, trên người đều là vết máu, bần thần ngồi trước cửa phòng cấp cứu.

Đây cũng là do người lái taxi nhanh nhẹn đưa đi, bởi trên thực tế Alex mới chỉ về Việt Nam có ba ngày, lúc đó còn cuống quýt đến nỗi không biết số cấp cứu ở Việt Nam là bao nhiêu. Chỉ một mực ôm người, theo những kiến thức cầm máu cơ bản mà áp chặt vết thương,

Kelvin và Gia Huy một lát đã đến, Alex vội vàng chạy tới, bám chặt lấy tay Kelvin, nói không thành lời,

Theo những gì Alex có thể thuật lại được, thì khi Alex từ xa nghe tiếng súng, chiếc xe cập tới thì Gia Khôi đã bất tỉnh.

Alex liên tục ra dấu cầu nguyện, nói thế nào đây cũng là cú sốc quá lớn đối với cậu.

Kelvin và Gia Huy nhìn nhau, một mặt trấn an Alex, một mặt cố gắng phân tích lại xem, sai sót ở đâu. Kelvin sải bước ra ngoài, gọi điện cho Trọng đình, yêu cầu kiểm tra ngay lại toàn bộ căn phòng trước khi bọn họ tới.

Những gì thu được, lập tức nói lên tất cả.

Trên chiếc khay đặt đồ ăn và thức uống, có một con chip nhỏ.

Gia Huy cực kỳ lo lắng:

- Bọn chúng chắc chắn sẽ thay đổi kế hoạch.

- Kelvin, em phải cẩn thận.

Kelvin khẽ gật đầu:

- Không sao, nếu bọn chúng muốn lấy được số cổ phần của em, thì trước hết phải để em sống ít nhất cho tới qua ngày sinh nhật.

Gia Huy nhận ra sự chua chát trong đôi mắt kia.

Như thế, một người mà ai ai cũng nghĩ rằng sướng từ trứng nước, lại luôn cứ phải nghĩ rằng, khi nào và bao giờ thì mình sẽ chết.

Buồn cười đúng không? Khi người đó.. có khi lại chính là mẹ đẻ mình.

Nhưng sự thực thì, lại chỉ có những người càng gần gũi với ta, mới lại càng dễ ra tay mà thôi.

Một mảnh thương đau,

Lúc này, là 3h sáng.

Không khí ngoài hành lang bệnh viện như đông cứng lại. Chỉ còn vang lại đôi ba bước chân của vài vị y tá bác sĩ tất bật trong khoa cấp cứu.

Đến 7h.

Gia Khôi được cứu.

Viên đạn chệch tim, lại được sơ cứu cầm máu đúng cách và kịp thời.

Nếu chậm một chút, e rằng thực sự khó giữ mạng.

Alex lập tức muốn vào thăm, lại bị bác sĩ cản lại,

Gia Khôi chưa tỉnh.

- Alex,

Kelvin cuối cùng cũng cất tiếng, đôi mày hằn sâu sau một đêm mất ngủ, khiến giọng nói cũng khàn đục:

- Em về nhà trước đi, ở đây anh sẽ cho người tới trông nom.

Alex không muốn rời đi, thế nhưng cũng không còn biện pháp, trên người đều là vết máu đã khô. Gật đầu.

- Ừm.

- ———

Đỗ Chính buông tay,

Nếu chỉ vì tiền, Đỗ Lê Na có lẽ cũng nên buông tay rồi.

Thế nhưng, thù hận sâu nặng một lời khó nói.

Lê Na tự bước chân mình, rời khỏi nhà.

Mỹ Kim, tôi đâu không lại bà!

Không thể tự tay đem bà đi chôn!

Vậy thì bà cứ sống đi. Sống mà nhật xác đứa cháu trai thương yêu của bà!

=====//=====

23. Chương 23: Mẹ

Không có may mắn nào trên đời xảy ra liền hai lần,

Gia Khôi thoát chết trong gang tấc, nhưng cuối cùng, kết thúc vẫn là phải bỏ mất một mạng người.

- ———

Đêm hôm đó, khi Kelvin và Gia Huy vừa ra ngoài trở lại

Người đàn bà cả ngày không thấy Kelvin về nửa cố tình nửa giả như vô ý mà chờ sẵn ngoài cổng,

Nhác thấy bóng dáng, bà Huệ liền tiến tới.

Cánh cổng kéo ra,

Câu chào hỏi còn chưa kịp vang lên. Kelvin đã thấy gương mặt bà Huệ nẩy lên rõ sự hoảng hốt, sau đó là một cú kéo mạnh, đẩy cả người cậu về phía trước.

Còn chưa kịp hỏi đến sức mạnh của một người đàn bà hơn 40 tuổi ở đâu mà có,

Một dải đạn từ sau lưng, nhắm thẳng hướng Kelvin mà giã xuống.

Tiếng nổ dứt khoát, 3 viên liên tiếp,

Gia Huy ngay bên cạnh phút chốc chỉ có thể mở lớn đôi mắt, nhìn bà Huệ một phát lại một phát đờ đạn khiến máu bắn tung tóe, phủ lên cả gương mặt cậu.

Kelvin cố gắng kéo người trở vào, bà Huệ vết nốt chút sức cuối cùng, với bàn tay lên mặt cậu, giọng nói đứt quãng đã rất nhỏ:

- Con...

- Con.. gọi mẹ..

- Gọi mẹ.

Kelvin cố gắng chặn lại dòng máu đang phun ra kia, hét lớn;

- Bác Huệ!

- Bác Huệ!

Như một màn bi kịch còn không chấm dứt, lưỡi dao sáng loáng xoẹt qua,

- Xoẹt

- Sụt!

Kelvin vừa đặt được bà Huệ sang một bên, ngẩng đầu đã thấy Gia Huy một cánh tay bươm máu. Chiếc đoản đao bén nhọn một tiếng rơi xuống đất.

Keng!

- Gia Huy!

Đôi mắt đỏ rực muốn nhảy ra ngoài chạy theo phía bóng đen vừa thoát khỏi, Gia Huy liền cản lại:

- Kelvin, cẩn thận có bẫy.

Người làm lúc này cũng đã túa ra đều vây xung quanh, ông Phó lập tức gọi xe cấp cứu, nhanh chóng xử lý mọi việc.

Kelvin còn như vừa trong một giấc mơ kinh hoàng..

Bà Huệ không qua khỏi.

Chết trước khi tới bệnh viện.

- _____

Vài ngày sau, đám tang cũng xong. Dưới áp lực của bà Mỹ Kim quyết chí dọn cỏ tận gốc. Đồ Lê Na lập tức bị tạm giam.

Vết thương trên cánh tay Gia Huy cũng đã dần liền, vậy nhưng đôi mắt ai oán, tiếng gọi nhỏ mà day dứt của người đàn bà tên Huệ ấy, vẫn như nút thắt chưa một lần gỡ bỏ, vằng vắt quanh tai Kelvin.

- _____

Phòng sách,

Kelvin siết chặt tay, lần đầu tiên đứng trước người bà của mình nặng giọng:

- Bà!. Bà nói thật cho con biết đi?

- Vì sao bác Huệ đó lại chần đạn cho con?

- Vì sao khi hấp hối lại gọi con là con?, còn xưng mẹ?

Bà Mỹ Kim trấn an:

- Kelvin, có thể chỉ là con nghe nhầm, chuyện đã rồi cũng đừng tự trách quá.

- Ngày mai chính là ngày con tiếp nhận số cổ phần đó.

- Về phòng đi.

Bà Mỹ Kim muốn rời khỏi,

Kelvin túm lại tay bà.

- Phích.

Kelvin quỳ xuống.

- Con xin bà.

- ...

Bà Mỹ Kim lặng người,

Đôi tay nặng trĩu bám lấy tay bà, hằn sâu từng ngón.

Cũng đau thương như ngày đôi bàn tay nhỏ bé ấy ra đời vậy,

Bước chân dừng sững.

Giấy, không gói được lửa.

Chuyện gì đến cuối cùng cũng phải đến.

Bà đỡ Kelvin dậy. Chậm rãi kể lại.

- _____

Hai mươi năm trước,

Trong một vụ tai nạn, ông con mất ngay tại hiện trường, còn ba con được chẩn đoán khả năng sống rất thấp.

Ta vì bảo vệ vị trí của mình trong gia đình, dẫu đi chuyện ba con thực sự không qua khỏi được, cho người rút tình trùng.

Nhà họ Đỗ bây giờ gặp khó khăn, ta đã bỏ ra một khoản tiền giúp đỡ họ, đồng thời yêu cầu họ gửi Lê Na sang, giả như đã có thai trước với ba của con. Nhà họ đồng ý với điều kiện sau này sẽ có được một nửa tài sản nhà họ Phạm. Chúng ta đã ký một giao kèo, sửa trên bản di chúc của ba con.

Nhưng, ta sợ kết quả không như mong muốn, đã xin mẹ con, chính là người đàn bà tên Huệ ấy, bí mật sang nước ngoài thụ thai.

Sau này, Đỗ Lê Na không may lại sinh con gái,

Còn mẹ con, lại sinh được con.

Kelvin rụng rời,

Bây giờ thì cậu đã hiểu, vì sao mà Lê Na chưa từng một ngày coi cậu như con...

Hóa ra, vốn dĩ, cậu thực sự không phải...

Bà Mỹ Kim thở dài:

Ngày đó không giống như bây giờ, thân phận của mẹ con thấp kém, xuất thân chỉ là người ở. Hơn nữa, Lê Na đương nhiên không chịu công khai chuyện này,

Để tránh người nhà họ Đỗ có thể ra tay với mẹ con, ta đành cho nó đi theo Mỹ Hạnh sang Pháp, sau đó nói với mọi người, con và LyNa, là sinh đôi.

- _____

Lê Na nhớ lại.

Năm ấy mười tám, tuổi đẹp như xuân, cô đã cùng người yêu hẹn ước đủ thứ trên đời, lại một ngày bị cha mẹ gán cho một kẻ đã chết., đến mặt còn chưa nhìn thấy bao giờ.

Người đàn bà tên Mỹ Kim đó, mãi mãi là niềm thù hận cay đắng nhất, cướp đi tất cả những gì tốt đẹp nhất của cuộc đời cô.

Bà ta đã hứa, sau khi sinh con cho nhà họ Phạm, liền có thể trở về đây, tiếp tục kết hôn, tiếp tục cuộc sống đáng mơ ước. Lê Na lúc ấy vì cha mẹ, lại vì lời hứa đầu môi này mà gật đầu nhận lời.

Vậy nhưng, sau khi cô trên bàn sinh tỉnh dậy.

Bà ta đã làm gì?

Thất ổng dẫn trứng?!

Cô không thể nào có con lại được nữa.

Cả cuộc đời cô như thế mà chấm hết...

Mối tình đầu tan như gió bay xa, mãi mãi không mong ngày trở về.

Năm thằng con hoang kia bốn tuổi, cô nhốt nó, dày vò nó, bỏ đói nó. Bị bà ta phát hiện ra, bà ta đã giam lỏng, xích cô như xích chó ở trong nhà, lại dùng roi da mà quật đến nát thịt. Trên lưng cô bây giờ, sẹo lớn sẹo nhỏ mỗi một vết đều nhắc lại sự nhục nhã ngày hôm ấy.

Nếu không phải LyNa quỳ xuống chân van xin, mạng này sớm đã không còn.

Lê Na cười chua chát, nếu lúc ấy chết luôn đi thì tốt nhất,

Bởi cho tới cuối cùng, bản thân vẫn là kẻ thua cuộc mà thôi...

Nhìn chần song lạnh lẽo phòng tạm giam,

Rút mấy viên thuốc ngủ chuẩn bị sẵn,

Lê Na trút tất cả vào miệng.

- _____

Nỗi đau do kẻ khác đem lại,

Nếu bản thân không nhận, thì không phải nhận,

Nỗi hận thù do kẻ khác đem lại,

Nếu bản thân buông đi, một đời an lành.

Cố chấp niệm, muôn đời khổ hạnh.

Ân oán một đời, từ đây theo gió cuốn trôi.

- _____

Cánh cửa phòng bật mở.

Gia Huy đau xót nhìn người trước mặt.

Khuôn mặt ướt đầm. Ánh đèn hành lang chiếu lên còn có thể phản phát thấy được, nơi hốc mắt kia từng giọt vẫn đang lăn.

Đưa chính cánh tay vẫn còn băng vải kia lên, lau đi.

Một cái chạm, một lồng ngực kéo vào.

Kelvin ôm chặt lấy anh như chưa bao giờ có được một cái ôm trọn vẹn.

Đôi bàn tay vừa dùng sức, vừa run rẩy.

Gia Huy đưa tay, từng nhịp vỗ nhẹ lên tấm lưng kia.

- Kelvin, mọi chuyện, rồi sẽ ổn thôi.

Tiếng nức nở rất nhỏ, rất nhỏ, vang lên mà nín nhịn, lồng ngực Gia Huy cũng theo đó mà muốn chảy ra nước mắt.

Đứa nhỏ này,

Người bạn trai này...

Anh thực sự không đành lòng...

- Kelvin.

- Chúng ta, làm tình đi.

Môi dán lấy môi,

Hơi thở vừa lạnh lẽo vừa cuồng nhiệt, quần áo từng thứ được giăng ra khỏi cơ thể, điên cuồng bầu vú,

Gia Huy để mặc cho Kelvin đem thân mình áp lên tấm cửa kính, dùng hết sức lực mà thúc, mà đẩy, mà gấn kết.

Cậu em nhỏ từng đột mở rộng chân người, đẩy vào hết cỡ,

Gia Huy cảm giác sắp không chịu nổi tới nơi, trên môi ép mình cản lại tiếng gầm thấp Ừm.. a..

Nơi hậu huyệt các nếp gấp đường như cũng bị làm tới nở hồng, như một hố sâu nhỏ mê hoặc, đáng thương mà run lên,

Kelvin lại xuất ra, hậu huyệt co chặt mút lấy, thế nhưng vẫn không buông người, hai kẻ điên cuồng ấy giữ nguyên một vị trí như thế, cảm nhận từng cơn co giật nơi đầu khấc của nhau, một phút cũng không rời..

- Gia Huy.. Gia Huy..

- Anh sẽ không bỏ em, đúng không?

- Anh sẽ không lừa dối em, đúng không?

Gia Huy gương mặt đỏ rực, mồ hôi chảy xuống khuôn ngực đã sưng tấy, trên bụng, trên đùi, từng mảng tinh dịch trộn lẫn không phân biệt nổi là của ai với ai,

Đôi tay trên lưng Kelvin dùng sức bầu chặt xuống,

Cắn lên vành tai kia, cổ trấn lại hơi thở đã hỗn loạn của mình, khàn khàn giọng:

- Kelvin, nghe cho rõ.

- Anh, sẽ không bao giờ rời xa em, càng không bao giờ lừa dối em.

Trên gương mặt kia, lại một giọt nước mắt lăn xuống,

Cả hai cứ như thế, điên cuồng mà vừa làm tình vừa nức nở.

Nức nở bởi vì khoái cảm

Nức nở bởi vì.. đã quá thương đau.

- _____

Ánh trăng soi chiếu qua khung cửa sổ, hai thân người trần trụi vùi lên nhau, đưa phần bắp tay bị thương của Gia Huy vì cử động quá mạnh mà bật máu, hôn nhẹ lên:

- Anh không sợ sao?

- Điều gì?

- Sợ mọi người nói anh là Gay.

Gia Huy lắc đầu:

- Không sợ.

- Thẳng hay cong, vốn dĩ đều không quan trọng.

- _____

Thứ quan trọng nhất trên đời này, đối với mỗi người lại thật khác nhau,

Nhưng chung quy lại, nó chính là thứ mà chúng ta sợ mất đi nhất.

Ngẫm, mà xem.

=====//=====

24. Chương 24: Hoàn Truyện

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng sớm, bỏ qua tất cả mệt mỏi của một đêm đầy dư vị,

Gia Huy gom hết sức lực còn lại, muốn rời khỏi giường, đích thân chuẩn bị bộ quần áo cho Kelvin, đương nhiên, bao gồm cả áo chống đạn.

Nghĩ là nghĩ vậy, thế nhưng khi đôi tay vừa chống xuống giường,

Kelvin đã thức giấc từ khi nào, một đường kéo xuống, khiến Gia Huy ngã lên lồng ngực trần kia.

Đôi mắt rờn hé mở, cũng bởi vì đêm hôm qua quá kích tình, nên giọng nói vẫn thực sự trầm khàn:

- Gia Huy, thích em không?

Gia Huy quả nhiên thuộc dạng người bước xuống giường liền không nhận người quen, đẩy thân mình từ lồng ngực Kelvin dậy:

- Cậu Kelvin, nên ngủ thêm một chút.

Kelvin cau mày:

- Anh..

Gia Huy thấy thái độ chuẩn bị hờn dỗi kia, liền phì cười, nói chỉ đủ cho Kelvin nghe tiếng:

- Không thích liệu có thể để cậu tùy tiện làm ra đủ các kiểu hay sao.

Lắc lắc đầu, Gia Huy đến lúc còn chưa nhận ra rằng chính mình vẫn chưa mặc đồ liền đã bị đè ngược lại.

- Kelvin?

- Chụt!

Một nụ hôn rơi xuống môi, Kelvin đè người lại, gian xảo mà vừa vịn đặt cậu em của mình áp thẳng lên cậu nhỏ của Gia Huy:

- Anh nói rõ ràng không được sao?

- Á!!!

Sau đó thì một kẻ nào đó không phải là bị cầm tay đưa tới phòng tắm xối nước, mà là.. cầm.. khụ.. cầm chìm dắt đi.

- Gia Huy! Nhẹ tay nhẹ tay!

- Sau này anh còn dùng nữa đấy!

- Gia Huy!!!

- Đau đau đau...

Hôm nay, sẽ là một ngày nắng mới.

Khởi đầu mới.

=====

Cuộc sống muôn màu sắc,

Tinh khiết nhất là màu trắng, dễ vậy bản nhất, cũng là màu trắng.

Gia Khôi trong cơn mê ấy, chấp chờn thấy được từng chiếc lông vũ trên đôi cánh của thiên thần chấp ghép lại, rồi lại rời rạc ra, nhuộm toàn sắc đen,

Mình đã chết rồi sao?.

Đôi mắt mơ màng khi vừa mở ra, lại nhìn thấy một gương mặt chế nhạo nhất kia – tên chuối lai Alex.

Cũng là cái biểu thị cho sự thất bại toàn tập trong suốt ngần ấy năm thâm niên làm nghề tiếp khách, chưa một ai từ chối nổi sự hấp dẫn của cậu, ngoại trừ tên này. Nếu nói không phải hẳn chính là bị điên, như vậy chính mình đã hết sạch sức hấp dẫn sao?

Thật chẳng ra làm sao cả.

Đến chết rồi mà vẫn còn không yên.

- Khôi, tỉnh, tỉnh?

Gia Khôi nhú mày, cổ họng không đau, thế nhưng không muốn trả lời.

- Ừm..

Đau quá. Nơi phía đùi đau quá, nơi ngực.. cũng rất đau.

Tỉnh táo lại một chút, mới phát hiện ra, quá đau đớn rồi.

Lại không chết,

Nhìn thìa cháo trước mặt được đưa tới, giọng nói còn chưa chuẩn vui vẻ vang lên kia:

- Khôi, Khôi, ăn cháo.

- Khôi đói không?

Gia Khôi quay mặt sang hướng cửa sổ, không nhìn tới nữa.

Chẳng qua cũng chỉ là một vị khách qua đường,

Gia Khôi không trả lời, lặng yên nhìn từng chùm mây trắng bay ngang qua.

=====

Buổi ký kết giao lại 25% cổ phần cho LyNa và Kelvin diễn ra dưới sự chứng kiến của đông đảo cổ đông và lãnh đạo tập đoàn Phạm K.

Điều gây sững sốt giới báo chí và kinh doanh, tạo nên một cơn sóng dữ dội chưa từng có chính là việc bà Mỹ Kim chính thức giao lại 28% cổ phần của mình cho đứa cháu nội nổi tiếng ăn chơi này,

Tập đoàn Phạm K chính thức tiếp nhận Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị mới. Kelvin Phạm.

Rất nhiều điều tiếng nghi ngờ xảy đến, phóng viên quây xung quanh tòa nhà chính của tập đoàn đều đặt ra câu hỏi lớn về việc này, liệu Phạm K có thể tồn tại được bao lâu khi rơi vào tay một công tử ăn chơi khét tiếng như vậy.

Câu trả lời của Kelvin trong buổi họp tiếp theo chấp nhận sự tham gia của các tòa báo lớn đã như một đòn búa đánh thép trực tiếp giáng xuống tất cả những nghi hoặc bấy lâu nay.

Kelvin không những nắm rành rọt tất cả các khoản đầu tư của tập đoàn, các hạng mục resort đang triển khai, ngoài ra còn mua lại được 5% số cổ phần đang chia lẻ bằng chính số tiền mình kiếm được.

Không ai còn thấy bóng dáng một Kelvin hư hỏng như xưa nữa,

Đương nhiên, trừ một người – trợ lý, Trần Gia Huy.

- - - - -

Nửa năm sau,

- Kelvin?

- Ừm..

- Em.. làm.. ừm...

- Đây là phòng sách, không ai vào đâu..

Gia Huy ai oán nhìn xuống ngực mình, kẻ nào đó như thêm sữa mà cứ thế hết dạy rồi lại mút,

Mỗi một ngày trải qua đều thực sự đáng xấu hổ!

Lắc đầu. Xem ra dạy trẻ hư cũng cần phải rắn tay.

- Khục!

Kelvin đang mải mê ăn đậu hũ, bị một đòn lên gối nhắm thẳng hạ bộ,

Lập tức rời miệng khỏi đầu ngực kia, đau đến ư ư a a đều không nói ra hơi.

Gia Huy thản nhiên nhặt lên cặp mắt kính, mở cửa bước ra ngoài.

Kelvin vuốt vuốt cậu em nhỏ an ủi.

Lỡ rồi, ai bảo cậu lớn lại đi thích một kẻ mặt lạnh kia chứ!

=====

Ngoài bàn trà,

Ông Phó thanh thoi hơn nhiều lắm, bởi vì Kelvin đúng là tuổi trẻ tài cao, lại có Gia Huy bên cạnh giúp đỡ, thế nên đường hoàng ngồi thưởng chút trà thơm.

Gia Huy bước đến, cúi đầu chào rồi ngồi xuống bên cạnh.

Nhắc thấy trên cổ Gia Huy mấy vết hồng hồng, khuôn mặt vài nếp nhăn kia vừa cười vừa thâm nhủ. Tuổi trẻ ấy mà, chẳng ra làm sao cả.

Gia Huy bắt được ánh mắt ấy, nước trà trong miệng cũng cảm thấy quá đắng rồi.

Ông Phó không muốn cậu khó xử, cũng đơn giản mà nói:

- Không sao cả, mọi thứ trên đời này, hạnh phúc là được, vui vẻ là được. Cũng đừng suy nghĩ quá.

Gia Huy dạ một tiếng.

Hạnh phúc là được, vui vẻ là được.

- Làm sao mà được?

Kelvin ai oán bước tới, đáng đi rất chi là khắp khiêng:

- Bác Phó, bác làm chủ cho con!

- Có người vợ nào quy định một tuần chỉ cho chồng 2 lần không?.

- Còn nữa, hôn cũng phải tính toán từng cái. Con thực sắp chết rồi đây!

Bác Phó khụ một tiếng, mới từ tốn nói:

- Gia Huy.. con xem.. cũng nên.. thoải mái một chút.

Gia Huy mặt đóng đá.

- À, còn nữa, bà Mỹ Kim đã lên lịch rồi, gần nhất có thể ba tháng nữa là tổ chức đám cưới được.

- Khụ.

Gia Huy lần đầu thất thố đến phụt trà ra khỏi miệng, lắp bắp không tin vào tai mình:

- Đám.. cưới?!

Bác Phó tươi cười:

- Kelvin nói với ta, hai đứa đã bàn bạc xong hết rồi, hơn nữa bệnh tình của bé Bin không phải cũng đã ổn rồi sao?

Gia Huy mặt lạnh nhìn sang bên cạnh, Kelvin nhìn ánh mắt đầy dao găm đó lập tức co giò chạy!

- Cứu mạng a!

=====

Quán café.

Người đàn bà gần 30 tuổi mang chút buồn u uất đầy mắt, vừa nhìn thấy bóng dáng Gia Huy liền mỉm cười:

- Anh Huy.

Gia Huy chưa vội chào lại, kéo chiếc ghế, bình thản ngồi xuống phía đối diện:

- Ngọc Liên, em tìm anh có việc gì sao?

Hơn ba năm không gặp lại, Ngọc Liên giờ đây nhìn tiều tụy hơn trước rất nhiều. Ngón tay không tự chủ nắm trên ly café khê siết:

- Em.. đến thăm con.

- Trong đơn ly hôn, em đã nói rõ bản thân từ bỏ việc nuôi con.

- Em.

- Bin đã khỏe hơn trước rất nhiều, còn có thể đi nhà trẻ. Như vậy, em yên tâm rồi?

Yên lặng một lát, thoáng thấy người trước mặt có ý đứng dậy, Ngọc Liên vội vàng túm chặt tay Gia Huy lại, phút chốc không quản chốn đông người mà khóc nức lên:

- Gia Huy. Em xin lỗi, em biết sai rồi, mong anh cho em một cơ hội.

- Suốt ba năm qua em sống đều rất khổ, em cũng là bị lừa. Hẳn lấy lý do em qua bên đó chưa quen thuộc nên lừa em đưa hết tiền cho hắn giữ.

- Gia Huy, Gia Huy.. cho em một cơ hội.

Gia Huy không gỡ tay người đàn bà ra khỏi, chỉ nhàn nhạt nói đúng bốn chữ.

- Tự làm tự chịu.

Ngọc Liên nhìn theo bóng dáng người đàn ông đã từng một thời là của mình,

Hạnh phúc trôi tuột khỏi tay cũng như từng ngón tay kia vừa lướt khỏi.

Sụp xuống.

- ———

Phía bên kia đường, giọt nắng hắt lên khuôn mặt một bóng hình cao ráo đang chờ. Gia Huy từng bước nhẹ nhàng tiến tới, đưa tay túm lấy chiếc cà vạt kia, kéo người hơi cúi, chủ động hôn lên môi Kelvin.

- Cưới thôi.

Ở đó, không phải là một Kelvin tiếng nói như sấm rền trong mỗi cuộc họp, cũng không có một Gia Huy nào đầy sắc sảo trên thương trường.

Ở đó, chỉ có hai người yêu nhau,

Vượt qua khuôn phép lễ thường mà nắm trong tay hai từ hạnh phúc.

=====//=====

Hoàn chính truyện.

Đây là truyện thứ 6 viết rồi,

Mà nói thật không có cái truyện nào nó viết mệt như cái thể loại truyện tranh đấu gia đình này hót.

Một khỉnh khiếp á.

Một lần nữa xin cảm ơn tất cả các bạn đã đọc truyện và ủng hộ KN nha.

Nhớ vote+ share cho nhiều bạn biết đến tui nha.

Tui khoe nè:

Quà của độc giả tặng nè!

A hi hi, thế này thì lại bớt mệt rồi.

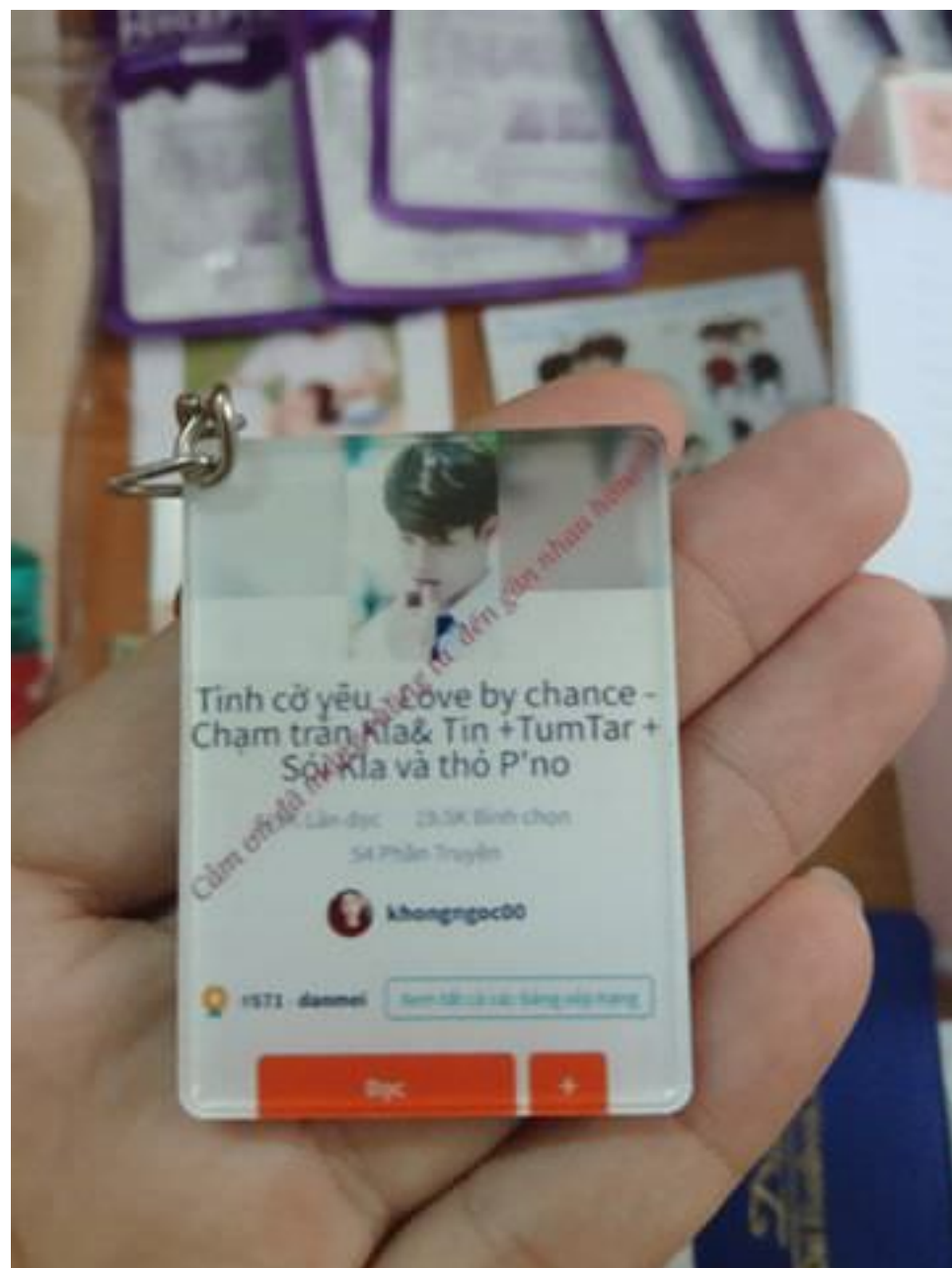

=====//=====

25. Chương 25: Ngoại Truyện : Đỗ Bằng X Tuấn Anh

Ngoại truyện: Đỗ Bằng x Tuấn Anh

Biến thái công.

=====

Ngoại truyện: Đỗ Bằng x Tuấn Anh

Biến thái công.

=====

Trên đời này,

Quả dưa nào là quả dưa to nhất?

Có lẽ, là dưa bỏ đi.

Tuấn Anh cũng không nghĩ rằng, 23 tuổi đầu như cậu, lại rút cuộc ôm một mối tình đầu có tên là dưa bỏ.

Bởi lẽ cứ nghĩ rằng Đỗ Bằng kia là con gái, mà hết lòng mơ mộng, rút cuộc lại là một tên đực rựa, đương nhiên chính bản thân bị ăn sạch tới một mẫu xương mẫu da cũng không còn.

Thế nhưng, buồn cười nhất là, lại cứ tự mình đa tình, nghĩ rằng vì thế mà trốn tránh, không muốn gặp. Hoặc giả như tôi mà nhìn thấy anh, tôi cũng coi như không thấy!

Sự thật là, từ bấy đến nay, ngay khi đám cưới của Kelvin và Gia Huy cũng đã xong xuôi hết thấy, gần một năm. Đến cái bong bóng cũng không thấy, chứ đừng có nói tới người.

Triệt để, chính là như vậy,

Vừa thấy bản thân ngu ngốc vừa cảm thấy tự giễu, đã nghĩ rằng mình là thứ gì đó quan trọng với họ, còn tưởng mình là nhất, là nhất. Đến cuối cùng đúng thật, một cái rắm thối cũng không bằng.

Lại buồn cười tới mức đã nghĩ anh ta nếu có thực sự theo đuổi cậu tới tận đời, cậu cũng chẳng thêm vì một lần nằm dưới vạt đời thành Gay được.

Thế mà hóa ra, anh ta, còn chẳng thêm tìm lại cậu lấy một lần.

Tuấn Anh ngồi lơ đãng nhìn từng chùm hoa trong vườn cứ thế mà đong đưa.

Đáng lý, cậu cũng chẳng nên nghĩ nhiều tới thế chẳng?

Vì cái gì cơ chứ?

Là da thịt chạm nhau mơn trớn tới ngứa đi?

Là đau?

Hay là cái cách anh ta hôn cậu?

Kể cả có thế, thì cũng nên quên đi rồi chứ. Vì cái gì mà lại nhức nhối mãi thế này?.

Tự cười khẩy mình một cái,

Từ dạo ấy cậu cũng diên tiết mà hên hò hai ba bốn cô bạn gái. Cầm tay có, hôn hít có, thế nhưng cứ nhìn thấy bộ ngực lớn đong đưa trước mắt, cậu em nhỏ lại ám ảnh tới mức không cương lên nổi.

Chết tiệt!

Bây giờ thì hay rồi. Kelvin là một cái vại dấm, có buồn chán cậu cũng không mấy khi dám bén mảng lại gần Gia Huy mà tỉ tê tâm sự, bởi vì nếu thế tự dưng cuối tháng cậu cứ hay bị trừ lương.

Đã thế hôm vừa rồi, mấy người làm vườn không hiểu sao lại đem về vài chậu cúc đoá, vừa nhìn đã ngứa cả mắt.

Lắc lắc đầu, ông trời ơi, đúng thực là muốn ghẹo người chết mà!

Thế nhưng mà,

Cái ghẹo chết người đấy đã ăn thua gì so với tiếng sấm nổ ra ngay chiều hôm sau.

=====

Nhà có khách,

Là một người bạn của Kelvin, thứ nhất bởi vì Kelvin hiếm khi đưa bạn về nhà, thứ hai nữa, người bạn này chính là người đã giúp đỡ Kelvin rất nhiều, thế nên hôm nay bà Mỹ Kim cũng đặc biệt ở nhà để đón tiếp.

Phòng bếp cũng đã được chuẩn bị rất chu đáo,

Gia Huy và Kelvin cũng về sớm khác thường, không khí gia đình một mảnh nhộn nhịp, đèn chằng khắp sân vườn chưa tới 5h chiều đã bật sáng trưng.

Nói gì thì nói, chán thì cũng phải ăn cơm, buồn thì cũng phải ăn cơm. Xét cho cùng việc làm vẫn phải cố gắng mà làm. Hơn nữa Tuấn Anh cậu cũng không phải là người vô trách nhiệm,

Tuấn Anh đương nhiên một thân sơ mi tươm tất, chỉ cần có lệnh lập tức lái xe.

Đó chính là chân ngôn đời xé rồi!

=====

Đỗ Bằng vừa bước vào sảnh nhà, bà Mỹ Kim đã lịch sự đưa tay tới,

Đối với nhà họ Đỗ, dẫu có hiềm khích thế nào thì công lao của Đỗ Bằng đối với việc Kelvin có được ngày hôm nay, bà cũng nhất định không thể nào bỏ qua tình qua nghĩa được.

Một bàn ăn soạn sẵn thịnh soạn, lại chỉ thấy Đỗ Bằng cứ đảo mắt nhìn quanh.

Kelvin ngồi gần đó, chân không may cũng bị dẫm một cái đau tới nhẩn mặt.

Thế nhưng sau cái nhẩn mặt đó lại là cái vẻ khinh thường tới bĩu môi. Tỏ rõ thái độ tôi đây không liên quan!

Đỗ Bằng lừ mắt lại một cái.

Được lắm a Kelvin người được lắm!

Qua cầu rút ván đó sao?

Giờ đường hoàng làm một cái Chủ tịch Phạm K, Đỗ Bằng cậu vì lý do bên Đỗ Chính chèn ép mà không tiện ra mặt, năm lần bảy lượt kêu hấn điều “người kia ” sang nước ngoài cho, vậy mà hấn vuốt mặt không nể mũi.

Để đến tận hôm nay gần 1 năm cố gắng giãy đành đạch mới thoát được khỏi gọng kìm của Đỗ Chính, cậu liền phải tới đây cướp người.

Đã thế lại còn được cả đôi. Khi Đỗ Bằng cậu xuống nước nhờ vả tới cái tên mặt lạnh Gia Huy đó, lại còn bị móc mĩa: Nếu không cho anh chút động lực, làm sao khiến anh có thể nhanh chóng về Việt Nam được cơ chứ?

Không sai.

Cổ hữu ở trong tâm, Đỗ Bằng quyết sống quyết chết không nhả 37% cổ phần nhà họ Đỗ ra, cố gắng sút ruột bao nhiêu năm cuối cùng cũng không thể nắm trong tay quyền điều hành, còn tạo ra vết nứt to lớn trong gia đình, khiến họ hàng điên đảo, chính bản thân mình thì bị quảng sang nửa trời Tây, cơm ăn không ngon, ngủ một giấc không lành.

Cuối cùng lại vì nụ cười đầy nắng thơm ấy, mà như một giọt nước tràn ly, quyết định từ bỏ, bán phân nửa số cổ phần ấy, lại thêm sự giúp đỡ của Phạm K. Lập ra một công ty cho riêng mình.

Tài giỏi tới đâu, dưới trướng một kẻ luôn rình rập đe bẹp mình, Đỗ Bằng cuối cùng cũng nhận ra, bước đi trên đôi chân của mình mới chính là vững chãi.

Từ bỏ tập đoàn Đỗ Gia.

Thế nhưng lại có cả một bầu trời mới cho riêng mình.

Bầu trời ấy phải có em. Tuấn Anh.

- _____

Thế nhưng vẫn cứ là khốn nạn., đến khi anh vác tận mặt mình về tới Việt Nam rồi, tên thối Kelvin cùng tên mặt lạnh Gia Huy đó vẫn cứ lắc đầu.

Nói: muốn người thì đến tìm bà Mỹ Kim.

Trời ạ!

Đây không phải cố ý khó dễ anh sao?

Nhưng mà không sao, nói gì thì nói, Đỗ Bằng anh cũng không phải là kẻ đại khờ gì.

Xong bữa, bà Mỹ Kim còn muốn cảm ơn thêm nhiều nữa,

Đỗ Bằng đã vậy mà nường theo:

- Thực ra thì, hôm nay cháu tới đây, có điều muốn xin.

Bà Mỹ Kim liền vui vẻ:

- Tuy ta đã không còn là chủ tịch Phạm K, thế nhưng – trở tay về phía Kelvin – ta đồng ý nhất định nó sẽ làm.

Đỗ Bằng mỉm cười:

- Cháu muốn xin bác một người.

Bà Mỹ Kim hơi nhú mảy:

- Xin một người?

- À, vâng. Chẳng là cháu mới về nước, việc đi lại xe cộ còn chưa an tâm. Do đó muốn xin bác một tài xế có thể tin cậy được.

Bà Mỹ Kim bị ngạc nhiên dọa cho đỡ người.

- Chuyện này..

- Cháu muốn người tên Tuấn Anh.

- À...

Đỗ Bằng tha thiết:

- Cháu nghĩ bác nhất định sẽ đồng ý.

- À... ừ.. đương nhiên!

Bà Mỹ Kim sau vài phút sững sốt thì gật đầu:

- Đúng vậy, tìm người thì dễ, tìm người tin cậy lại khó. Bác hiểu.. nhưng, chỉ có điều...

- Hình như trong hợp đồng với tài xế của bác có nói rõ, trong ba năm bác đều có thể tùy cơ để điều người đi?

Bà Mỹ Kim quay sang phía ông Phó, mới thấy được cái gật đầu liền cũng cười trừ.

Xét cho cùng thì bà chỉ là không hiểu vì cái gì mà một người như Đỗ Bằng lại đi nghiên cứu tới cả hợp đồng với người lái xe của Phạm K?

Đương nhiên, và đây là kết quả:

- Bao giờ thì cháu cần đưa người đi?

- Bây giờ!

- _____

15 phút sau, người tài xế lại không ngồi ở ghế lái, mà lại dường như bị quăng vô lán ghế sau của xe, liên tục gào lên tang thương:

- Cứu mạng!

- Cứu mạng đi!

Rồi lại 30 phút sau,

Chiếc xe sau một hồi tạt ngang tạt dọc thì lại tạt vào một căn chung cư rộng rãi,

Thế rồi lại thêm 5 phút sau, hai người một kéo một đẩy, một chạy một giữ, tạt ngang tạt dọc tạt thẳng vô nếp giường.

Đỗ Bằng cả dọc đường không nói một lời nào, mặc cho chút nắng thơm tỏa ra đây cần cổ kia hết lời nhieéc móc, mắng chửi.

Nhớ lắm.

Thế cho nên những điều đó có là cái gì đâu?!

Đỗ Bằng một tay kìm chặt người áp lên giường, một tay vân vê yết hầu nhỏ, hôn lên.

- Đỗ Bằng! Anh là đồ cầm thú

- ... Aaaa.. Ừm..

- Đỗ Bằng! Anh là thứ cặn bã...

Đỗ Bằng nhúm mày, nhìn cậu em nhỏ hồng hồng trên tay mà thân ái bóp nhẹ một cái.

- A!!!! nhẹ tay nhẹ tay..

- Hồng hết hàng họ rồi!

- Cha mẹ ơi!

Tuấn Anh kêu gào thảm thiết, trong lòng không biết là cảm giác gì đây, một trăm một ngàn thứ không tên chết chìm trong nháy mắt,

Người gần một năm xa cách bỗng dưng ùng ùng xuất hiện, ôm chặt lấy cậu, nói một lời nhớ thương.

Thế nhưng cái cách anh ta lột đồ trên người cậu còn nhanh hơn cậu lột vỏ bắp ngô thế này, thuần thục mà ẩn giữa háng cậu móc lên cậu nhỏ hồng hồng.. quả thực bao nhiêu điều đều là thiếu chữ!

Tuấn Anh đương nhiên không phục, quấy đạp một hồi, lại cũng không thể thoát khỏi thân người nặng trĩu đang đè lên người cậu kia.

Đỗ Bằng nhanh chóng nhắm nháp từng tấc da trên người kia, phủ xuống xương quai xanh, cắn một ngụm.

- Á!

- Anh là chó sao?

- Á!

Lại thêm một dấu răng tròn trên bờ ngực hồng kia.

- Tuấn Anh. Làm người của anh.

Giọng nói khản đặc vì dục vọng kìm nén quá lâu,

Đỗ Bằng giờ đây cũng chẳng thèm quần câu trả lời là cái gì nữa, lập tức bú nút lấy hai viên thịt trước ngực, đôi tay không rảnh mà lượn xuống túi cậu ve vuốt.

Tuấn Anh còn muốn đẩy ra nữa, nhưng thực sự một câu nói này trúng sấp tim đen, bàn tay luồn vào mái tóc under cut ngổ ngáo mà đỉnh đặc kia, kéo tới đau:

- Nói! Một năm qua anh đi đâu?

Đỗ Bằng đưa đôi mắt mười phần đói khát nhìn về phía cậu:

- Đi chui đầu vào rọ.

- ??/!!

- Nói cho rõ ra đã..

- Đây..

- Ừm...

Đỗ Bằng bắt lấy chiếc eo mềm, bơi trơn qua quýt, cứ thế đi vào, khiến Tuấn Anh gần như đau tới khóc lên.

- A....!!

- Con mẹ nó đúng là anh!

- Vẫn thô bỉ y như cũ!

Cách thức thô thiển, ăn người không nhả xương, từng cú thúc mạnh mẽ dồn dập, hôn mút, mơn trớn đều qua quýt cho có thể lệ, tất cả những gì cần làm đều tập trung lên cây gậy đang xuyên giữa hậu huyết cậu kia, nóng bỏng, tím đỏ lên..

Hậu huyết bị rách, xước ra một chút tơ máu.

Tuấn Anh đau đến nhe răng:

- Nhẹ.. nhẹ!

- Trời ơi!

- Anh có phải.. hự.. hự... hự..

- Anh là đồ.. hự..

Không mắng chửi nổi nữa rồi, hậu huyết sưng tấy lên, nếp gấp cũng không còn nữa, cố gắng mà mút chặt bám lấy cây gậy thịt khổng lồ kia,, từng vòng cơ siết lại rồi nhả ra, vừa đau vừa ngứa ngáy, toàn thân Tuấn Anh cong mình đón chịu, như một chú tôm bắt ngờ bị trúng sồi.

- AAA!!!!

Mãi qua điểm mẫn cảm gồ lên,

Tuấn Anh hét lên một tiếng, cậu em nhỏ một vài lần giật, theo đó bật dậy.

Đỗ Bằng từ sau thúc tới, mỉm cười đe dọa:

- Xem xem.. chúng ta có gì đây?

Tuấn Anh vội vã xua tay:

- Đừng có cột!

- Đừng có cột!

Nghĩ về cảm giác gốc dương vật bị cột chặt, đau tới ngất đi, Tuấn Anh hãi tới nỗi cậu nhỏ rủ xuống một nửa.

Đỗ Bằng bật cười, đưa tay ra phía trước, chụp ngay mũ nấm, sóc liên tục:

- Như thế này thì sao?

Tuấn Anh trên bị công kích, dưới bị đâm chọc, khoái cảm từ hai nơi truyền lại, sướng đến a a không thành lời, trên miệng tiếng rên rỉ không rõ, chảy ra một chút nước vạt khóe miệng..

- Sướng..

- Chết...

Tinh dịch theo cái lắc hông, trượt tay của Đỗ Bằng, chẳng mấy chốc phun ra.

Đầu ngực Tuấn Anh run rẩy đến đáng thương, cũng ngay lập tức bị mút lấy.

Tất cả, đều điên dại!.

Đỗ Bằng làm sao có thể để Tuấn Anh một lần cao trào như thế, liền bế vác người lên, gạt sơ tinh dịch ẩm

nóng, đặt lên miệng Tuấn Anh:

- Ném thử xem.

Tuấn Anh thở không ra hơi, cổ sức lắc đầu:

- Anh điên hả?

- Đồ bệnh hoạn!

Đỗ Bằng cũng không vì như thế mà cả giận, đưa toàn bộ ngón tay vương tinh dịch kia, cười cợt, chèn thêm vào hậu huyệt cậu.

- AAAAA!!!

Hậu huyệt vừa khai mở, đón nhận một cái chà thịt đã là quá sức, giờ đây lại bị nhồi thêm một ngón tay, Tuấn Anh cơ hồ tưởng rằng mắt cũng rớt ra ngoài, cơn mê lập tức theo cái đau đón căng trương dưới thân mà tỉnh ra.

- Anh.. Anh..

- Chờ một chút!

Đỗ Bằng không động, đưa ngón tay lên theo dương vật, tìm tới điểm chết người kia, ấn

Tuấn Anh theo từng cú ấn mà giấy nẩy người:

- Không.. không..

Càng nói, càng động, càng nói càng ấn mạnh lên

Ép đến khi chịu không nổi, cậu em nhỏ theo bản năng sinh lý lại một lần nữa run rẩy đứng lên.

Đỗ Bằng hài lòng rút ngón tay ra, lại vét qua chút tinh dịch đưa lên miệng Tuấn Anh lần nữa:

- Hoặc là liếm, hoặc là: hai ngón.

Tuấn Anh sợ đến xanh mắt mèo, khóe miệng đỏ mọng lập tức hé ra.

Đỗ Bằng một bên cảm thụ Tuấn Anh mút mát ngón tay đầy dâm dịch, một bên đâm chọc không biết bao nhiêu lần.

Cuối cùng, vẫn là Tuấn Anh

Ừ. Con mẹ nó, lại ngắt đi.

=====//=====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thang-hay-cong-deu-khong-quan-trong>